

MADDOX

Vested Interest #3

MELANIE MOREL AN

Melanie Moreland

MADDOX

Věnování

Láska je všezahrnující, vášnivou emocí, kterou najdete ve všech mých knihách. Existují však i jiné formy lásky a já jsem požehnaná tím, že je ve svém životě mám.

Přátelství a rodina

Svým přátelům děkuji za to, že jsou součástí mého života – rozjasňujete mé dny a dodáváte mému světu jiskru.

Svým sestrám, Sandy a Kerry – jste moje srdce.

Miluju vás.

Svému Matthewovi, který je mým světem.

Slov není nikdy dost – a nikdy nebude.

Prolog

Maddox

Vběhl jsem do domu, v kuchyni smykem zastavil a v hrůze zíral na krabice.

Otec se otočil a přísným pohledem přikázal: „Sbal si věci. Odjíždíme.“

„Ne!“ To slovo ze mě vyletělo tak rychle, že jsem to nedokázal ovlivnit.

Ve tváři mi explodovala bolest, jak mě udeřil hřbetem ruky. Věděl, jak udeřit tak, aby způsobil co největší bolest. Po všech těch letech v tom byl odborník.

„Máš na to půl hodiny. Co si nezabalíš, to necháme tady.“

Zadržoval jsem slzy, až mě oči pálily. Vzal jsem dvě krabice, ale při pohledu na ně mi dalo hodně práce je zase odporem nepustit. Byly špinavé a potřhané, určitě je vzal někde u popelnice nebo za obchodem.

Věděl jsem, že to myslí vážně. Cokoli nebude připraveno ke stěhování, to tam budu muset nechat. Bylo to tak pokaždé, když jsme se stěhovali. Už zase mě vytrhne z denního řádu, který jsem se tak snažil dodržovat. Od věcí, s nimiž jsem se potřeboval vyrovnat. Teď se budu vyrovnávat s novým domem, novou školou a novými lidmi.

Nic z toho ale nevydrží dost dlouho na to, abych se s tím mohl sžít. O to se postará.

Pospíchal jsem si balit věci, ale musel jsem být opatrný. Co se týče oblečení nebo majetku, moc jsem toho neměl, a tak jsem se zoufale snažil postarat o to málo věcí, které jsem měl. Otec našel velké zalíbení v ničení čehokoli, co by pro mě mohlo něco znamenat, a tak jsem si musel pamatovat, že mu nic z toho, co mám rád, nesmím ukazovat. I ve chvílích, kdy jsem ho přistihl, jak se mi prohrabuje věcmi, jsem se snažil chovat jakoby nic. Věděl jsem, že hledá peníze nebo cokoli cenného, co by mohl prodat. Naučil jsem se ale všechno, co jsem měl opravdu rád, schovávat. Mými přáteli se stala uvolněná prkna v podlaze nebo ventilační otvory s kryty, které by ho nikdy nenapadlo kontrolovat.

U dveří jsem se zaposlouchal, ale byl ve svém pokoji na druhém konci chodby, tak jsem rychle odsunul matraci a odkryl volná prkna pod ní. Hlavou mi blesklo, jestli mi příští domov poskytne alespoň luxus matrace

na podlaze, abych měl v noci na čem spát. Rychle jsem popadl malou ukrytou krabici od bot a zasunul lůžko zpátky na místo. Krabici jsem zabalil do otrhaných džínů a triček, vložil ji do té staré lepenkové krabice a honem ji zaházal zbytkem svého skrovného šatníku. Nahoru jsem přidal několik knih a celé jsem to uzavřel natrženým víkem. Do druhé krabice jsem naskládal sešlapané boty a tu jedinou věc, která se z místa na místo stěhovala se mnou.

Byla to taková stará lampa, omlácená a bezcenná. Pro nikoho kromě mě nic neznamenal, pro mě však představovala všechno. Když mi maminka večer čítávala, tahle lampička jí stávala na stole vedle lokte. Každý večer mi v jejím světle měkkým hlasem předčítala slova ze stránek a něžně mě hladila po hlavě.

Zavřel jsem oči a obalil lampu tenkým polštářem, abych ji uchoval v bezpečí.

Byla to jedna z mála věcí, kterou jsem si po ní nechal. O její existenci neměl otec ani ponětí, stejně jako o vzpomínkách, které pro mě představovala.

Na ten něžný a láskyplný hlas, na sladká slova a na dobu, kdy jsem byl šťastný. Matné vzpomínky na dávno mrtvé dětství.

To bylo všechno, co mi po mamince zůstalo. Připomínky toho, že jsem byl milovaný.

Musel jsem je za každou cenu udržet naživu alespoň v hlavě i bez ohledu na to, jak moc se je ze mě snažil vymlátit.

Náhle se objevil ve dveřích.

„Je tam místo pro jednu krabici. Pohni zadkem!“

„Ale...“

Odstrčil mě stranou, až jsem ramenem narazil do hrany zárubně a explodovala mi v něm prudká bolest.

Nevydal jsem ani hlásku.

Sáhl do krabice a hodil přede mě jednu z bot. „Vezmi si tyhle.“ Odstrčil polštář, zvedl lampu a tvář mu zbrázdilo zamračení. Jediné, co zůstalo, byla zdobená základna. Stínítko už bylo dávno rozbité, zohýbané a vyhozené. Lampička měla tvar nákladáku s vysoko zvednutou korbou, ale ta pouliční lampa, vedle níž auto stálo, držela pohromadě už jen díky lepidlu. Boky auta byly vybledlé v místech, kde jsem je prsty ohladil, protože jsem si

s ním chtěl hrát, když jsem byl malý. V duchu jsem slyšel maminčin trpělivý hlas:

„Ne, Maddy, tenhle je jenom na dívání, chlapečku. Jednoho dne ale budeš mít opravdový.“

V otcově rozzlobeném obličeji se mihl záblesk poznání. „Co to sakra je? Kdes to vzal?“

Pokrčil jsem rameny a zkusil blufovat. „Jenom nějaká blbá lampa. Potřeboval jsem něco na čtení. Byla v některém z těch domů, tak jsem si ji vzal.“

Zaváhal, protože mu paměť nesloužila nejlépe. „Jo? No, tak to nech tady. Nemáme místo.“

„Ne! Prosím!“ Nedokázal jsem se ovládnout a musel jsem škemrat.

V tmavých očích se mu zablýsklo uspokojení z toho, že se jeho domněnka potvrdila. „Tak jo, ono se to nějak vejde.“

Ochromeně jsem sledoval, jak lampu zvedá a práská s ní o okenní rám. Rozbila se, nákladák se oddělil od podstavce a pouliční lampa se roztříštila, načež to celé spadlo na matraci na podlaze.

„A je to,“ ušklíbl se. „Nacpi to tam nebo to nech tady. Máš pět minut.“

Třesoucíma se rukama jsem auto zvedl a nacpal do rohu té jediné krabice, kterou mi dovolil si vzít. Zbytek lampy byl na šrot, rozbitý tak, že se nedal opravit, tak jsem ho nechal tam. Ten poslední kousek budu muset chránit a dobře schovávat.

Když jsem zavíral víko, na krabici dopadaly slzy.

Zvedl jsem krabici a položil na ni boty; polštář jsem tam nechal.

Rychle jsem si otřel tvář. Nikdy nedovolím, aby viděl mé slzy. Tohle uspokojení mu už nikdy nedopřeju.

Nechal jsem za sebou další kus svého života, ale ani jsem se neohlédl. Nemělo by to smysl.

Kapitola 1

Maddox

Díval jsem se z okna na rozsvícená světla města, rozprostírajícího se pod mnou, popíjel jsem whisky a vychutnával si bohaté aroma, které zanechávala na jazyku. Ve velkých panoramatických oknech se odrážela slabá světla z mého bytu. Byl uklizený, organizovaný a všechno bylo na svém místě. Přesně tak, jak to mám rád. Jak to potřebuju.

Za sebou jsem zaslechl tiché zaklepaní. Na dálkovém ovladači jsem stiskl tlačítko pro odemčení dveří, protože jsem věděl, kdo za nimi je. Mým směrem zamířily tiché kroky a potom se ve skle objevil Deedin odraz. Otočil jsem se k ní a nabídl jí úsměv a sklenici whisky. Věděl jsem, že jí bude chutnat.

„Nazdárek, sousedko!“

Zavrtěla hlavou, vzala si sklenici a posadila se do křesla. „Ty seš ale debil. Bydlím deset pater pod tebou. Nejsem tvoje sousedka.“

Pokrčil jsem rameny. „Ale skoro.“ Posadil jsem se naproti ní na pohovku. „Ale vážně, už se zabydluješ?“

Zvedla svou whisky, pozorovala její tmavě zlatou barvu a potom se napila. Když polkla, labužnický zavřela oči. Projela si vlasy rukou a jejich jahodová barva zachytila světlo. Byla přirozená a sexy.

Líbilo se mi to.

Otevřela oči. „Dobrá volba.“

„Věděl jsem, že ti bude chutnat.“

Usmála se a zaklonila hlavu. „Zabydluju se, ano. Nečekala jsem, že budu bydlet sama, ale bude hezké mít pracovnu, abych mohla pracovat z domova.“

„Pořád jsi v šoku?“

Zasmála se. „Protože jde o Cami, neměla bych, ale ano, jsem.“

„Myslím, že to všechno spískal Aiden, což podle mě je největší šok z toho všeho.“

Jeli jsme do Vegas na kratičký výlet. Všichni jsme potřebovali pauzu, a než aby holky jely samy, připojili jsme se k nim. První den byla zábava, prohlídka města a večere venku. Zašli jsme na jednu show a dokonce jsme si i trochu zahráli hazard. Další noc jsme skončili po dvojicích tak, jak se to obvykle stávalo: Emmy a Bent, Cami a Aiden a Dee a já.

Bent a Emmy šli na nějakou další show. My jsme s Dee navštívili jeden whisky bar, o kterém jsme slyšeli, a Cami s Aidenem strávili noc takovými těmi obvyklými turistickými činnostmi. Navštívili Eiffelovu věž, projeli se gondolou a sledovali tančící fontány. No a potom, protože Aiden je prostě Aiden, mu trochu hráblo, a když už jsme byli v Las Vegas, tak se s Cami oženil.

Druhý den ráno přišli na snídani, a ani jeden z nich se nezmínil jediným slovem. Tvářili se trochu provinile, ale přesto šťastně, a tak jsem věděl, že se něco děje. Normálně si objednali jídlo a probírali plány na další den a chovali se, jako by se nic nedělo. Dokud si Emmy nevšimla prstenů.

„Co to sakra...? Cami... to... ach můj bože, vy jste se vzali?“

Všichni jsme trhli hlavami jejich směrem. Aiden zvedl Caminu ruku a vtiskl jí polibek na klouby. Na shodném prstenu na jeho levé ruce se zatřpytilo světlo.

„Jo,“ pronesl.

Šokovaně jsme na ně zírali.

„Je to legální?“ zeptala se Dee s pohledem někde mezi Cami a Aidenem. „Nebo jste to udělali jenom ze srandy?“

„Byla to sranda, ale je to velice legální,“ potvrdil Aiden.

Najednou to kolem stolu explodovalo. Objetí, polibky, poplácávání po zádech a gratulace všude kolem. Aiden vypadal jako ten nejšťastnější muž na zemi a Cami vedle něj jen zářila. Když se Emmy zeptala, jestli plánují i nějakou skutečnou svatbu, Cami zavrtěla hlavou.

„Tohle bylo přesně to, co jsme chtěli. Jenom my dva.“ Omluvně se na Dee usmála. „Ale říkali jsme si, že bysme tady příští rok mohli sliby obnovit, a všechny vás vzít s sebou.“

Dee ji poplácala po ruce. „To zní super! Mám z tebe radost.“

Už tehdy jsem si říkal, stejně jako mě to napadlo teď, jestli Dee s tím manželstvím souhlasila přesně tak, jak se tvářila. V týdnech následujících

po návratu jsme měli plno práce, protože jsme napřed stěhovali Cami k Aidenovi a potom Dee do nového bytu v budově, kde jsem bydlel já. V noci jsem jí pomáhal stěhovat krabice. Nábytek přestěhovali stěhováci, ale i tak to zabralo spoustu hodin. Sotva jsme měli čas se vidět.

Nebo, jinými slovy, si spolu zašukat.

„Ohledně celé té překvapivé svatby jsi byla velice klidná.“

Napila se whisky a zauvažovala nad tím. „Trochu jsem se urazila, ale potom jsem si uvědomila, že to bylo Camino rozhodnutí i její život. Byla až moc šťastná na to, abych já byla našťavaná.“ Dlouze vydechla. „Jenom doufám, že to nebylo ukvapené rozhodnutí a že ho nebudou oba litovat.“

Zamračil jsem se a pocítil potřebu svého kamaráda bránit. „Aiden Cami miluje. Miluje ji tak, až ho to děsilo. Když přijal to, co cítil, změnilo ho to. Ona ho změnila – k lepšímu. Poprvé ve svém životě přijal něco dobrého sám pro sebe. Nemyslím, že by ses musela bát, že zrovna on bude něčeho litovat.“

Naklonila hlavu a prohlížela si mě. „Tos řekl hodně přesvědčivě.“

Pokrčil jsem rameny. „Vychází jim to.“

„To jo,“ usmála se. „A mimochodem, řekls to jako opravdový romantik. Což tvrdíš, že nejseš.“

Zasmál jsem se. „Mám své chvílky. Romantika mi nevadí... u jiných lidí.“

„Ani mně.“

Jenom jsme se na sebe dívali, ale nemluvili jsme. Ovzduší v místnosti se postupně měnilo a intenzivnělo.

„Pověz mi, Deirdre, copak máš pod tím kancelářským kostýmkiem, který máš na sobě?“

Milovala, když jsem zamumlal celé její jméno. Nepoužívá ho ale nikdo jiný než já, a i já jenom tehdy, když jsme sami.

Přejela prstem po okraji sklenice a prohlížela si mě. „To bys určitě rád věděl.“

Zavrtěl jsem se, a když jsem se nad tím zamyslel, má erekce se ještě zvětšila. Přemýšlel jsem nad tím, jaké tajemství objevím dnes.

Dee představovala chodící rozpor. Klasické tmavé obleky, halenky v neutrální barvě. Žádné neupravené vlasy. Jednoduchý make-up. Žádné šperky.

Pod tím plátnem a bavlnou se však odehrával úplně jiný příběh.

Krajkové push-upky, trojúhelníčky, zakrývající hedvábné kudrliny, a sladký výstřih, který jsem tak důvěrně znal.

Satén, krajka, hedvábí a hřích.

Černá, růžová, červená – a všechny barvy duhy.

Prostřihy a vysoké topy. Tanga, chlapecké šortky, ramínka, živůtky, puntíky a sešpendlení – to vše oslnivé a sexy.

Měla to prostě všechno. Byla jako chodící sex.

„Co kdybys mi to ukázala?“ Přelétl jsem po jejím těle očima.

Vstala a zvedla prsty k perlovému knoflíčku pod krkem. Já jsem se pohodlně usadil do polštářů a očekávání mi rozjitřilo každý nerv v těle.

„Pomalů.“

Naklonila hlavu.

„Dneska to chci pomalů, bejby.“

Shodila si sako z ramen a tmavá tkanina se po podlaze rozlila jako bazén.

„Ale ne?“

„Ano.“ Když se pohnula, pták mi ztvrdl ještě víc. Pomalů. Smyslně. Přesně tak, jak jsem jí to ukazoval.

„Dostanu svou odměnu?“

Pohládl jsem si ztvrdlého ptáka. „Dostalas mě. Až se zabořím hluboko do tebe, budeš mě tam cítit celé dny.“

K saku se přidala blůza, která odhalila krajkový krémový korzet, zpevňující tělo, který mě donutil zasténat. Prsa měla vysoko a byla připravená přelít se přes napjatou tkaninu. Chtěl jsem se do nich zakousnout. Když jí sjela i sukně a odhalila punčochy, připevněné malými krajkovými stužkami, málem jsem přišel o rozum. Ten kousíček materiálu mezi stehny byl tak maličký, až to bylo směšné. A neuvěřitelně sexy.

Roztáhl jsem nohy. „Pojď sem.“

Zastavila se mi mezi koleny. Přejel jsem jí prsty nahoru a dolů po stehnech, kopíroval jsem trasu stuh a krajek a škádlil satén její kůže. Potom jsem jí prudce trhl vpřed a zabořil obličej do její kundičky, jíž jsem se zhluboka nadechl.

Když jsem k ní tvrdě tiskl ústa, zakňourala.

„Chceš mě. Cítím, jak moc mě chceš.“

Zaryla mi prsty do kůže na hlavě a zvedla mi obličej.

„Jo. Ale pravidla pořád platí, Maddoxi. Sex. A to je všechno. Nic se nezměnilo.“

Pochmurně jsem se usmál. „To bych ani nečekal.“

„Tak mě ošukej.“

Aniž bych přerušil oční kontakt, stáhl jsem jí kalhotky. Jediným pevným trhnutím pěsti jsem jí je odtrhl od pokožky.

Ted' ji ošukám. Budu ji šukat, protože takhle jsme to dělali.

Pro okolní svět jsme byli stejní: chladní, klidní a rezervovaní. Dva různí lidé.

Když jsme se ale sešli sami, věci se změnilly. Byli jsme neúnavní. Výbušní a neukojitelní. Snažila se mě šukáním připravit o kontrolu.

Já jsem ji šukal, abych ji získal zpátky.

Tohle byla naše hra. Vždycky to tak bylo.

Dokud jeden z nás nezměnil pravidla a nezamiloval se.

Kapitola 2

Maddox

Zase jsem byl sám. Dee nikdy nezůstala – bylo to jedno z našich pravidel. Bylo jich hodně, ale tohle se nikdy nezměnilo ani je nikdo neporušil.

Nalil jsem si dalšího panáka whisky, posadil se na pohovku a zavzpomínal na to, jak jsme se seznámili.

Deirdre Anne Wilsonová do mého života vklouzla tak snadno, jako když tehdy večer při oslavě Emmyiných narozenin, kterou zařídil Bentley, vklouzla na zadní sedadlo limuzíny. Posadila se vedle mě, zdrženlivě zkrřížila ty dlouhé sexy nohy a na plných rtech jí vykvetl úsměv.

„Ty budeš určitě Maddox.“

„Dee, předpokládám?“

„Přesně tak.“

Rozhlédla se po interiéru auta. „Hezká limuzína.“

Usmál jsem se a z kbelíku vytáhl láhev šampaňského. „Díky Bentleymu.“

Nakrčila obočí, aby naznačila, že všechno ví. „Myslím, že na tom trvala má sestra. Nemá žádné hranice.“ Ohlédla se na Cami. „Obávám se, že Aiden s ní má plné ruce práce.“

Se smíchem jsem jí nalil sklenku bublinek. „O Aideny bych se nebál. Ten to zvládne.“

Zabušil jsem do střechy auta a zakřičel na Bentleyho, aby sebou koukal pohnout. Měl jsem hlad a chtěl jsem, aby už večer konečně začal.

Když Bentley s Emmy nastoupili do limuzíny, podal jsem každému sklenku šampaňského a připil oslavenkyni. Už od začátku jsem měl Emmy rád. Byla chytrá, temperamentní a k Bentovi se skvěle hodila. Nikdy jsem neviděl, že by někým byl tak unešený.

Aiden byl podle všeho uchvácen Caminým kouzlem, ona zase měla oči jen pro něj. Měl jsem pocit, že ho chce udržovat v napětí a že se pro ni nakonec může ukázat jako dobrý partner – pokud to dovolí.

Zbývali jsme už jenom Dee a já. Kvůli Bentleymu jsem byl připravený přetrpět večer v přátelském duchu. Už ani nevím, co jsem od Caminy starší

sestry očekával, ale ta přitažlivá žena sedící vedle mě nebyla součástí mých představ. Byla průměrně vysoká a štíhlá. Na rozdíl od Camina temperamentního vzhledu a osobnosti byla Dee klidná a hezká díky tomu, jak se snažila být nenápadná.

Oblečení nosila jednoduché a neokázalé, vlasy dosahovaly jen po bradu a obličej mívala nenamalovaný. Přesto však na ní bylo něco zajímavého a sexy. Měla velké zelené inteligentní oči a elegantní pohyby, hluboký a chraplavý hlas a slova volila opatrně. Když se usmála, obličej se jí rozzářil, ale jinak než u sestry. Cami zářila, zatímco Deein výraz změkčoval a zahříval jako řídké světlo úsvitu.

Byla velice přitažlivá.

Během několika příštích týdnů, když se naše malá skupina formovala, jsem Dee poznal lépe. Hezky se mi s ní povídalo a mluvili jsme o různých tématech. Měla zlomyslný smysl pro humor a dokázala imitovat lidi tak neuvěřitelně, až jsem se musel smát. Byla silná a zdánlivě vyrovnaná, ale měl jsem podezření, že pod tou svou rozumnou fasádou skrývá netušené hlubiny. Byla sečtělá a měli jsme toho hodně společného, ale ani jeden z nás se mimo naše skupinová setkání o nic nesnažil. Bylo příjemné mít si s kým povídat, když jsme byli všichni spolu. Vzhledem k tomu, jak Bentley na Emmy letěl, jsem měl pocit, že se s Dee budeme vídat často. V její společnosti se mi líbilo a až příliš často jsem se přistihl, jak nad ní přemýšlím, ale ve své roztěkané mysli jsem se tím nikdy nezabýval dlouho. I když mě hodně zaujala, nijak jsem se o ni nesnažil.

Až do doby, kdy jsem jednoho dne v místním knihkupectví hledal něco nového ke čtení.

Roztržitě jsem si prohlížel obal jedné knížky, když mou pozornost upoutala silueta nějaké ženy. Byla štíhlá a pěkná a v načervenalých světlých vlasech se jí odráželo slunce. Četla si informace na zadní straně nějaké knihy a prstem přejížděla po hřbetu. Něco mě na ní lákalo a současně mi to připadalo povědomé. S úsměvem jsem si uvědomil, že je to Dee, a došel jsem k ní. „Našlas něco dobrého?“

Překvapeně se na mě podívala. Byl jsem dost blízko, abych v těch velkých zelených očích viděl hnědé skvrnky. Usmála se a zasunula knihu zpátky do police. „Vlastně ne,“ řekla a ukázala na knihy, které jsem držel. „Ale myslím, že tys měl větší štěstí.“

„Jestli chceš, můžeš si nějakou půjčit ode mě. Mívám tendence je kupovat po dávkách.“

Naklonila hlavu a při čtení titulů tiše artikulovala. S úsměvem vzhledla. „To by bylo milé.“

„Chtěl jsem si skočit na kafe. Nechtěla by ses ke mně přidat?“

„Moc ráda.“

Když jsem se posadil naproti ní, uvědomil jsem si, že to je poprvé, kdy jsme někde sami.

„Chodíš sem často?“

S ironickým úsměvem zavrtěla hlavou. „To je tvoje nejlepší balicí věta, Maddoxi?“

Zasmál jsem se. „Nemyslím, že jsem tě tady kromě dneška někdy viděl.“

„Byla jsem na chvíli v kanceláři a potom jsem se stavila tady. Obvykle sem chodím během polední pauzy.“

„To dává smysl.“

Zatímco jsme popíjeli kávu, zavládlo ticho, ale ne takové to nepříjemné. Všiml jsem si, že si okusuje špičku palce, což mi připadalo divné. Vzhledem k její stoické osobnosti mi to přišlo spíš roztomilé.

Vzápětí mě napadlo, jak divně to zní. Roztomilé nebylo slovo, které jsem používal často – možná že dokonce nikdy.

Podívala se mi do očí. „Takže je?“

„Co že je co?“

„Je to tvoje nejlepší balicí věta?“

Napil jsem se kávy a prohlížel si ji. „Já obvykle balicí věty nepoužívám.“

„To mě nepřekvapuje,“ ušklíbla se.

„Co prosím?“

„Jsem si jistá, že s celou tou strategií stříbrného lišáka, kterou používáš, ani nemusíš.“

„Stříbrný lišák?“ zamračil jsem se.

„Maddox, stříbrný lišák. Mladý, sexy, prachatý plus ty předčasné šediny? Vsadím se, že musíš ženské odhánět klackem.“

Zavrtěl jsem hlavou, ale její myšlenkové pochody mě opravdu překvapily. „Omlouvám se, že tě zklam, ale nemusím.“

„Fakt? Tak to jsem překvapená.“

Pohodlně jsem se opřel, přehodil nohy přes sebe a tou horní jsem pohupoval. „A co ty, Deirdre? Taková štíhlá a hezká. Přivádíš právníky

ve firmě k šílenství? “

Rozesmála se. „Dee. Nikdo mi neříká Deirdre. Je to divné a formální. “

„Ne. Je to krásné jméno pro krásnou ženu. Sluší ti. Copak ti ti právníci, se kterými chodíš, neříkají celým jménem? “

Komentář ke svému jménu ignorovala. „Nechodím s právníkama ani s nikým jiným z firmy, “ prohlásila pevně. „A vlastně ani nerandím. “

„Nikdy? “

Zaváhala a pak zavrtěla hlavou. „Ne. Láska, taková ta romantická láska, to není nic pro mě. “

Zhluboka jsem se nadechl a teprve potom jsem se zeptal: „Proč? “

„Je to nebezpečné. Nakonec tě to přemůže a zabije. “

Všimla si, že jsem jen pozvedl obočí, a pokračovala:

„Neříkám, že se občas s někým nevidám. Mám své potřeby. Ale na romantické vztahy nejsem. Viděla jsem, jak láska lidi ničí. “ Zvedla ruku, abych nestačil ani promluvit. „Vím, že to u někoho funguje, ale já na to prostě nejsem. “

Dopil jsem kávu a naklonil se k ní. „To ani já. “

„Opravdu? “ vytřeštila oči.

„Láska se rovná moci. Moci ničit. Schopnosti ublížit a způsobit bolest. A taky chaosu, který způsobuje. To je to, co pro mě láska znamená. Ničí důvěru a zanechá tě slabou. “

„A myslíš, že se to týká všech? “

„Existuje pár výjimek. Ale kvůli ženě je nikdy neporuším. “

Naše oči se setkaly a mezi námi došlo k tichému porozumění. Ovzduší se změnilo, cítil jsem, jak naše vzájemná touha narůstá. Stoupala, až zkusmo zatlačila na hranice, které jsme si vytyčili. Opřela se loktem o stůl a zvedla k ústům palec. Maličké zoubky se zahryzly do masa. Bylo to nevinné gesto, mně ale i tak přišlo provokativní.

„Taky mám potřeby, “ zamumlal jsem. Natáhl jsem ruku, vytáhl jí palec z pusy a prohlédl si ho. Podle potrhané kůže kolem nehtu a podle toho, že to udělala už podruhé od doby, kdy jsme si sedli, mi bylo jasné, že je to zlovyk, k němuž se uchyluje z nervozity. Pomalu jsem jí přejel prsty po dlani a pak jí položil ruku na stůl.

Maličko se zajíkla. „Jsem starší než ty. “

„O tři roky, “ ušklíbl jsem se. „To nic není. “

„Myslím to vážně. Nechci s nikým mít vztah. “

„Ani já.“ Naklonil jsem se k ní a ztišil hlas. „Můžu to říct napřímo?“

„Mám to napřímo radši.“

„Myslím, že jsi neuvěřitelně atraktivní, Deirdre. V těch svých šatech se spoustou knoflíků a klidným zevnějškem jsi velice sexy. Moc rád bych viděl, jaká jsi, když jsi nahá a vzrušená.“ Naklonil jsem hlavu na stranu a prohlížel si ji. „Jako třeba teď – všimla sis toho, že se ti v posledních několika minutách zrychlil dech a potemněly ti oči? Ve tváři máš tu nejroztomilejší barvu. Dokonce i špičky uší ti zrudověly. Zajímalo by mě, jak daleko to tvé červenání sahá.“

Barva ve tváři jí potemněla, ale ani sebou nehnila. Posunula se blíž, až jsme se kolena pod stolem dotýkali. Když promluvila, její běžně chraplavý hlas zněl ještě hlouběji, což mě vzrušovalo. „Mám být upřímná?“

Přikývl jsem.

„Myslím, že jsi jeden z nejvíce sexy chlapů, jaké jsem kdy potkala. Vidím, jak se tvé vypracované tělo pohybuje při chůzi, a představuju si, jak se pohybuješ ve mně. Když mluvíš, hodně používáš ruce, a já je chci cítit na kůži. Svaly se ti pod tím drahým oblekem napínají a já chci cítit, jak se napínají pod mým dotykem.“ Přejela si prstem po rtech. „Chci tě ochutnat a sledovat, jak se rozpadáš.“

„Tak to bychom se možná měli navzájem prozkoumat.“

Na stole mezi námi zacinkal její telefon s příchozí zprávou. Ignorovala ho a ani na sekundu nepřerušila oční kontakt. Zazvonil znovu. S povzdechem ho zvedla, ušklíbala se a nakrčila obočí.

„Nějaký problém?“

„Šéf potřebuje, abych se vrátila do práce.“

„Můžeš to odmítnout?“

„Asi ne,“ vzdychla a celá se jakoby nahrbila. Potom se mi s lehkým pokrčením ramen podívala do očí. „Můžu ho ignorovat jenom krátkou dobu.“

Zavrtěl jsem hlavou, zklamáný, ale rezignovaný. Ten okamžik byl pryč, ale nejspíš to bylo dobře. Vzhledem k tomu, jakou dynamiku naše skupina měla, by sex mohl věci neuvěřitelně zkomplikovat bez ohledu na to, co bychom si naslibovali.

A já jsem komplikace nenáviděl.

Vstal jsem a nabídl jí úsměv. „Doprovodím tě k práci.“

„To nemusíš.“

„Ale to není problém. Mám to po cestě.“

Kráčeli jsme mlčky. Bylo divné, že mé zklamání přetrvávalo a ta touha, již jsem cítil, ani trochu neochabla. Než jsme došli k budově její firmy, zatáhl jsem ji do jedné uličky a přitáhl si ji těsně k sobě.

Beze slova jsem jí přitiskl ústa na její. Bez váhání se mi vrhla kolem krku. Přejížděl jsem jí jazykem po rtech, a když je konečně rozdělila, vklouzl jsem do té sladkosti.

Zkoumal jsem ji, ochutnával a škádlil a naše jazyky bojovaly o získání převahy. Tiše jsem zamručel a chytil ji za vlasy, abych jí zaklonil hlavu a převzal kontrolu. Splynula se mnou; tělo měla pružné a to tiché vrnění mě neuvěřitelně vzrušovalo. Olizoval jsem jí ústa, okusoval rty, nasával do sebe její jazyk a tahal za něj. Tahal jsem ji za vlasy, pevně jsem ji držel a ovládal tak její pohyby. Chutnala po kávě a sladkostech a vůbec jako Dee. Sevřela mi krk, zajela mi prsty do vlasů a několik pramenů kolem nich omotala. Odtrhli jsme se od sebe možná až zbytečně brzy; lapali jsme po dechu, ústa jsme měli oteklá a tváře zarudlé.

Přejel jsem jí prsty po tváři. „Taková ochutnávka toho, co mohlo být.“

Zachytila mou ruku a přitiskla mi ústa k dlani, aby mi poškádlila kůži jazykem. „Zasraný šéf, kazišuk.“

Vylétlo to ze mě dřív, než jsem to stačil zastavit: „Tak hlavně, aby to byl jediný šuk, kterého se od něj dočkáš, Deirdre Wilsonová.“

Otočil jsem se na podpatku a opustil ji.

Až do doby Emmyina únosu zůstalo naše dostaveníčko jen vzpomínkou. Když se vrátila domů, všichni jsme seděli v obývacím pokoji a čekali, až se k nám přidá Bentley. Nakonec to Emmy vzdala a šla nahoru s tím, že zkouší udělat něco do školy. Nedlouho poté ji následovala Cami a Aiden z ní nespustil oči až do chvíle, než mu z nich sešla. Dee zmizela v kuchyni a Aiden vstal.

„Tak pizzu asi dělat nebudeme.“

„Ne.“

„Jdu nahoru.“

Přesně jsem věděl, kam jde, tak jsem přikývl. Po jeho odchodu jsem byl neklidný a nervózní. Měli jsme za sebou několik pekelných dní, ze kterých jsem měl nervy k prasknutí. Chvilku jsem přecházel sem a tam po pokoji a potom jsem se rozhodl dát si drink.

Dee se v kuchyni opírala o linku a uzobávala hrozny. Oblečená byla neformálně, do tepláků a staré kostkované košile s knoflíky až dolů. Vypadala... jedle.

„Ahoj,“ zamumlala.

Vzal jsem si z ledničky pivo, opřel se o stůl naproti ní a dlouze se napil. „Tak co, jak to zvládáš?“

„Jsem v pohodě. Co ty?“

Pokrčil jsem rameny.

„Bolí tě zase hlava?“

„Ne,“ ujistil jsem ji. Večer předtím mě přinutila si lehnout, a aby mi bolest zmírnila, hladila mě po hlavě, dokud jsem neusnul. Měl jsem příjemný pocit, že mě utěšuje a že jí na mně záleží. „Něco potřebuju. Jenom nevím co.“

„Mohla bych ti něco udělat.“

Usmál jsem se a bez přemýšlení se odrazil od stolu. Odhrnul jsem jí z tváře zbloudilou kadeř. Byla taková měkká, a tak jsem tu hedvábnou texturu pohládl prsty. Najednou jsem věděl, co jsem to chtěl.

Co jsem potřeboval.

„Vždycky se o všechny postaráš, že, Deirdre?“

Vykulila oči a ruka s kuličkou vína jí ztuhla v půli cesty k ústům. S tichým uchichtnutím jsem se sklonil, vsál tu bobuli do úst a pomalu ji žvýkal.

„Hmmm, sladké. Lahodné,“ mumlal jsem. Nedopitou láhev s pivem jsem odložil na linku. „Viš, na co si ještě vzpomínám, že bylo sladké?“

Záměrně pomalým pohybem zavrtěla hlavou.

Zvedl jsem ji na linku, přejel jí rukama po stehnech, doširoka je rozevřel a vklouzl mezi ně. Dech se jí zrychlil a hrudník jí zbarvil ruměnec, který jsem si tak živě pamatoval.

Po jednom z těch barevných pruhů jsem přejel ukazováčkem. „Ach, tohle se mi líbí. Vzpomínám, si, jak jsem chtěl vědět, jak daleko to sahá.“

Škádlivě jsem jí rozeplnul jeden knoflík a potom další, až jsem pod prsty ucítil teplou kůži a růžovou barvu její hrudi.

Přitiskl jsem se k ní, a když kolem mě ovinula nohy a přitáhla si mě blíž, skoro jsem zasténal. „Vzpomínám si, jak sladce jsi mi chutnala na jazyku, Deirdre. Jaké to bylo, když ses ke mně tiskla. Jak moc jsem tě chtěl zatáhnout k sobě a šukat tě. Jak mi bylo fuk, jestli budeš mít problém s tím svým kazišuckým šéfem. Chtěl jsem tě. Taky ti to zní trochu povědomě?“

Stiskla dlaně a pevně v nich sevřela mou košili. „Ano.“

„A vím, co od tebe potřebuju hned teď. Jsi ochotná mi to dát?“

„Ach bože, ano!“

„Jsi si jistá?“

Vsunula prsty do kapsy flanelové košile a vytáhla kondom. „Celý den jsem čekala, až si mě přijdeš najít.“

Přitiskl jsem ji k sobě a políbil ji. Svíral jsem jí vlasy oběma rukama a jejich hedvábí jsem škubal a kroutil mezi prsty. Vychutnával jsem si její ústa, olizoval je a ozobával, až kňučela a sténala. Sevřela mě a její touha byla stejně silná jako ta má. Slyšel jsem, jak se dveře do kuchyně otevírají, ale nedokázal jsem přestat. Věděl jsem, že nás Bentley viděl, jenomže zase rychle odešel a mně to bylo stejně jedno. Během několika sekund jsem z ní stáhl tepláky a odhalil růžové krajkové kalhotky tak maličké, že ji sotva zakrývaly. Jediným pohybem zápěstí jsem je strhl a zajel prsty do jejího vlhkého tepla. Ona se proti mé ruce vzepřela a hlasitě mi zasténala do ucha.

„Líbí se ti to, Deirdre? Máš ráda mé prsty v té své sladké kundičce?“

„Ne tak moc, jako tam chci tvého ptáka!“

„Napřed se mi uděláš na ruce, teprve potom dostaneš mého ptáka.

Rozumíš?“ zasyčel jsem jí do ucha. „Budeme to dělat po mém. Vždycky to bude po mém.“

Napjala se a svaly se jí roztráslly.

„To je ono, bejby. Pusť to ze sebe!“

Prohnula se, a když se udělala, v tichém výkřiku otevřela ústa. Prudce jsem jí rozhalil košili a přes to její růžové krajkové prádlo sál její tuhou bradavku. Maličko jsem ji kousl, a ona se znovu prohnula a tělo se napjalo ještě víc.

Strhl jsem si vlastní tepláky a můj tvrdý a natěšený pták vyskočil na svobodu. Nasadil jsem si kondom, což ona sledovala s doširoka vytřeštěnýma očima a vzrušeným dechem.

„Bože, je tak velký!“ zasténala.

„Chceš to, Deirdre? Musíš mi říct, co chceš. Co potřebuješ.“

„Potřebuju, abys mě píchal. Aby mě díky tomu tvému obrovskému ptákovi přestala svrbět!“

Potěšený její odpovědí jsem si ho pohladil. „To svrbění zmizí, bejby. To ti slibuju.“

Zabořil jsem se do ní. Celý svět se zúžil jen na to potěšení, ze kterého mi třeštila hlava. Byla teplá, kluzká a pevná. Sladila se mnou rytmus a začala přirážet, a ještě mě přiváděla k šílenství tím, že mě olizovala a okusovala na krku. Ztracený v tom víru, který jsme vytvořili, jsem do ní pumpoval ve stejnoměrném rytmu a tvrdě jí svíral boky. Po hlavě mi stékal pot a i na zádech jsem cítil vlhkost. Ovinul jsem jí ruku kolem pasu a pevně ji držel, zatímco jsem ji šukal vši silou, která mi zbývala.

„Už budu!“ zasténal jsem jí do ucha. „Chci tě cítit, bejby. Vezmi mě s sebou.“

O několik minut později mi na krku tiše zavzlykala a tělo se jí uvolnilo. Já jsem strnul a nechal se zaplavit svým orgasmem. Otrásl jsem se, jak se mnou prohnala extáze, a sevřel jsem ji v náručí, dokud jsem neskončil.

Zvedl jsem hlavu, aby se naše pohledy setkaly, a byl jsem zvědavý, co uvidím. Spokojeně a uvolněně se usmála. „Nemyslím, že by se Bentleymu líbilo, co jsme dělali v jeho kuchyni.“

Také jsem se usmál a ulevilo se mi, že je pořád stejná Dee. „Nemyslím, že bychom mu to měli říkat.“

„Ani nemyslím, že bysme mu měli říkat, jak jsi mě potom píchal v mém pokoji.“

Tázavě jsem nakrčil obočí. „To jako fakt?“

„Myslím, že ano.“

Políbil jsem ji. „Dobrá tedy.“

Jak se ta vzpomínka vytrácela, mizel i můj úsměv. Ať už jsem si to přiznával nebo ne, mé city k ní začaly sílit už tehdy.

Byl jsem v prdeli už od začátku.

Kapitola 3

Maddox

Do mé kanceláře vešel Aiden s nějakou složkou, vraženou pod paží, s krabicí v jedné ruce a kávami ve druhé. S úsměvem se zabořil do jednoho křesla naproti mému stolu.

„Čau, Mad Dogu.“

„Zdar!“

Vzletným gestem krabicí otevřel a podal mi skořicového šneka, což je jedna z mých velkých slabostí. Vzal jsem si ho a potřásl hlavou. „Myslím, že tu kavárnu dole udržuješ v chodu jenom ty.“

Zakousl se do svého oblíbeného citronového koláčku z plundrového těsta a chvíli jenom žvýkal a polykal. „Mají úžasné pečivo.“ Podal mi kávu. „Sandy je s Bentleyem někde venku, a tak jsem musel být kreativní.“

Tomu prohlášení jsem se zasmál. „Stejně dobře jako já víš, že v konvici překapávače je káva vždycky.“

„Kdepak,“ zavrtěl hlavou. „Reid měl další noční. Tu konvici má na stole a v ní brčko.“ Obrátil oči v sloup. „Ten kluk bude hodně nervózní.“

„Víc než jedním způsobem. Na čem teď dělá?“

„Další věci pro Ridge Towers. Je plný nápadů.“

„No, něčeho je plný určitě.“ Upil jsem kávy. „Kde jsou Bent se Sandy?“

„Jeli se s Vanem a Olivíí podívat na nějaké domy.“

„Další kšeft?“ zasmál jsem se.

„Jo.“

Bentley si stále rád vyhlíží domy, které může koupit, opravit a se ziskem prodat. Pro tuhle činnost máme poměrně hodně vytížené oddělení a musím uznat, že ví, co dělá. Dělá to v malém, najímá si ty nejlepší a každý projekt pečlivě vybírá. Vince Morrison – neboli Van, jak mu říkáme kvůli jeho neuvěřitelným schopnostem ve hře na kytaru – dohlíží na stavbu, veškeré projektové práce zpracovává Olivia Rourkeová. Oba mají své vlastní týmy, které skvěle spolupracují. Je to zisková odnož firmy.

„Kolik?“

„Dva ve stejné ulici, oba jsou na prodej. Velké domy v North Yorku.“

„Skvělé, aspoň bude mít Van co dělat.“

„Jo.“ Opřel se a zívł.

„Snad nejsi unavený? Že by tě tvá nová manželka vyčerpávala?“

Usmál se a podíval se na ruku. Jeho široký prsten odrazil světlo a krásně se zatřpytil. Skoro se to vyrovnalo záblesku v jeho očích a jeho zářivému úsměvu. Uvědomil jsem si, že to je poprvé, kdy Aiden vidím opravdu šťastného. Trvalo mu dlouho, než si ten pocit dopřál.

„Večer jsme tak trochu oslavovali. Chápeš, už je celá přestěhovaná, a jo, chci si ji udržet.“

Nad tou nesmělou poznámkou jsem se zasmál. Další věc, která byla pro Aiden úplně nová.

„To máš dobré, kámo.“

„Ale aspoň mám výmluvu. To ty vypadáš vyčerpaně.“

Zamítavě jsem mávl rukou. „Jenom mě bolí hlava, nic velkého.“

Zamračil se, ale neodpověděl. Dojedl koláček a pak se v křesle uvolnil.

„Nechala se tetovat.“

„Cami?“

„Jo.“

„Mám se zeptat, nebo je to mnohem osobnější, než chci vědět?“

Zasmál se a poklepal se po paži. „Okopírovala si jeden z mých červených květů a nechala si ho dát přes srdce s mým jménem. Řekla, že tak budu vědět, že pořád žiju v jejím srdci.“ Pokrčil rameny a podíval se na mě.

„Kýč, co?“

Za normálních okolností bych souhlasil, ale viděl jsem, jak to prožívá. Viděl jsem Aidenovu úplně novou stránku, takovou měkčí a otevřenou vši tou láskou, kterou ke Cami cítil. Sám jsem si kvůli tomu připadal divně, jako by mně něco chybělo.

„Ve skutečnosti je to celkem hluboké, Aidene,“ řekl jsem tiše. „Popravdě ohromné.“

„Jo, taky si myslím.“ Vzrušeně se ke mně naklonil. „A já pro ni taky něco mám, ale ještě jsem jí to nedal.“

„Ano?“

„Darlene mi pro ni udělala prstýnek. Dneska ráno jsem ho vyzvedl.“

Darlene byla návrhářka šperků, kterou jsme znali a vytvořila Bentleymu zásnubní prsten pro Emmy. Darlene se specializuje na ty nejlepší diamanty a práci na zakázku.

„Chceš ho vidět?“

Té jeho nedočkavosti jsem se musel zasmát.

„Tak ukaž,“ natáhl jsem ruku. Potom jsem otevřel víčko krabičky a hvízdal. „Páni!“

„Jo, je nádherný. Cami se z toho zvenčene.“

Znovu jsem se na něj podíval a nádhera toho kamene mě ohromila. „Ty ses na tenhle řez ptal, když jsme byli vybírat prstýnky pro Benta.“

„Jo, ten se mi hodně líbil.“

„Tys to věděl už tehdy, Aidene?“ zeptal jsem se zvědavě a podal mu krabičku. „Byls do ní zamilovaný?“

S povzdechem zasunul krabičku do kapsy. „Myslím, že jo, ale tehdy jsem se moc bál si to přiznat. Moc jsem se bál dát někomu dalšímu příležitost mi ublížit.“

„Nemyslím, že by ses tohohle měl bát zrovna se svou ženou. Zbožňuje tě.“

„Jo, to jo,“ usmál se. „Jsem rád, že počkala, dokud jsem si nevytáhl hlavu z prdele.“

Sáhl jsem do šuplíku a posunul k němu přes stůl obálku. „Večer jí můžeš dát tohle. Může z toho být dvojitá oslava. A zítra mě ušetří podrobností.“

Otevřel obálku a prohlížel si její obsah. „Co to je?“

„Svatební dar.“

Zamračil se. „Cesta na Havaj?“

Přikývl jsem. „Je to otevřené. Až Cami skončí škola a budete znát datum, které chcete, objednáám to. Je to všechno zaplacené. Lety, vila, auto.“

„Maddoxi, tohle je víc než velkorysé, ale není to nutné.“

„S tím nesouhlasím. Vzali jste se a zasloužíte si oslavu. Ty sis nikdy nevzal volno, leda tak na záchranu dámy v nesnázích, ale zasloužíš si ho. My to tady s Bentem snad pár týdnů zvládneme. Popadni svou ženu a jed'te na líbánky.“

„No, už to chvíli bude. Vzpomínám si, žes mi tak před čtyřma rokama navrhoval, abych si vzal volno. Ale nevzpomínám si, jestli jsem to udělal.“

„Já jo.“

„Jo? Připomeň mi to.“

„Měls volno, protože trval na tom, že si po zápase Leafs dáš tacos od nějakého podezřelého pouličního prodavače. My jsme tě s Bentem

varovali, ale tys neposlouchal. Tvé plyny v kanceláři byly nesnesitelné. Díky bohu za to tvé volno!“

Nakrčil obočí a pak se rozesmál. „Jo, jasně. Nebylo to hezké.“

„Už tehdy ses nestyděl sdílet osobní věci.“

Se smíchem se zaklonil a poklepal na obálku. „Díky, Mad Dogu.“

„Myslím, že Bent pro tebe taky něco má.“

Sklonil hlavu a zašustil s obálkou. „Vy jste...“

„My víme.“

Než stačil říct cokoli jiného, někdo zaklepal na dveře a dovnitř vstoupil Jordan Hayes se složkou v ruce. Byl šéfem týmu pro Ridge Towers a dohlížel na všechny aspekty projektu. Jakožto starší muž kolem sebe šířil ovzduší klidu a autority. Vedl pečlivě vybraný tým, měl velký smysl pro detail a nikdy nic nedělal unáhleně.

„Skvělé zprávy!“

„O co jde?“

„Prošla nám spousta stavebních povolení. Jedeme přesně podle harmonogramu – vlastně jsme trochu napřed. Za pár měsíců začneme kopat.“

Usmáli jsme se na sebe s Aidenem. „Máš pravdu, to je skvělá zpráva.“

„Pošlu ti předpokládaná data, abys mohl začít dělat marketingové plány.“

„Díky, Jordane.“

Zamával a odešel.

„Bent bude mít radost, až se to dozví.“

„Jo, to bude.“ Aiden se natáhl po složce, kterou s sebou přinesl. „Chce pokračovat v tom svém nápadu prozkoumat další firmy pro marketing. S tou poslední firmou nebyl spokojený.“

„To vím. Máš nějaké kandidáty?“

„Jo, nechal jsem udělat průzkum, trochu se poptal kolem, promluvil si s nimi osobně a výběr jsem zúžil. Několik kandidátů vypadá dobře. Hlavně ten jeden.“ Odmlčel se. „Fakt se do toho chceš zapojit taky? Obvykle se držíš jenom čísel.“

Zamyšleně jsem našpulil rty. Měl pravdu, ale já jsem poslední dobou chtěl zkusit něco jiného. V mém oddělení šlo všechno hladce, ale zjistil jsem, že mi nějak zbývá čím dál víc času. S Ridge Towers nás čekala obrovská spousta práce a stejně jako Bentley jsem se chtěl ujistit, že tam budeme mít to nejlepší, včetně marketingu. Firma, kterou jsme využívali

v minulosti, změnila majitele, a nám se jejich nové strategie ani marketingové plány nelíbily.

„Jo, potřebuju nový projekt. Je to pro nás velice vzrušující událost a já se do toho chci zapojit s tebou a s Bentem.“

„Dobře.“ Podal mi složku. „Tady je zúžený seznam. Oba jsme si k horním třem udělali poznámky. Můžeš si s nimi promluvit a přidat své postřehy, potom začneme s rozhovory z očí do očí, poslechneme si jejich představy a jednoho vybereme.“

„Super.“

„Jedni jsou místní. Další dvě firmy jsou z jiných měst, ale jedna trochu vyniká.“

„Která?“

„Ta z Britské Kolumbie – Gavin Group. Rodinná firma se skvělou historií. Mluvil jsem s majitelem a s tím člověkem, který by byl naším zástupcem. Rovný chlap, žádné kecy. Nemůže se dočkat, až se o tom projektu dozví víc a začne vytvářet nápady.“

„Nikdy předtím jsme mimo město nikoho neměli. Bent chce mít někoho blízko.“

„To je takový bonus. Tahle skupina souhlasila s tím, že budeme mít k dispozici někoho místního. My poskytneme kancelářské prostory, oni až do dokončení kontraktu zajistí toho člověka.“

„Skvělé. Důkladně si to přečtu a párkrát si zavolám.“

„Dobře. Nechám to na tobě.“ Aiden vstal a vzal si obálku s mým svatebním darem. „Ještě jednou díky, Maddoxi. Cami bude nadšená.“ Natáhl ruku. „Vážím si toho, že na nás myslíš.“

Potřásli jsme si rukama, pak odešel.

Já jsem se ve svém křesle otočil a podíval se z okna.

My.

Nikdy jsem si nemyslel, že by Aiden mohl být součástí nějakého *my*.
Nebo Bentley.

Nebyl jsem si jistý, co jsem si vlastně myslel. Vzhledem k traumatické minulosti, kterou si v nějaké podobě prošel každý z nás tří, mi přišlo nevyhnutelné, že se oženíme jenom s firmou a nikdo z nás nebude ochoten obětovat cokoli na osobní úrovni.

Oni to ale udělali, a teď byli šťastní.

Obrátil jsem se zpátky ke stolu a rozhlédl se po své dobře vybavené kanceláři. To, jak byla organizovaná, mě uklidňovalo. Každý den jsem měl plno práce a byl jsem produktivní. Věděl jsem, co čekat. Vždycky jsem byl připravený. Svě oddělení jsem řídil pevně, stejně jako jsem řídil své emoce. Nikomu bych nedovolil, aby mě o tuhle kontrolu připravil.

Právě díky tomu jsem totiž byl šťastný.

Nebo to tak alespoň bývalo.

Večer mi zazvonil telefon. Stiskl jsem tlačítko pro hlasitý hovor a znovu se zahleděl do souboru, který jsem měl otevřený na stole.

„Maddox Riley,“ ohlásil jsem se.

„Tady Richard VanRyan z Gavin Group,“ ozval se na druhém konci linky hluboký hlas. „Mám za to, že jste můj hovor čekal.“

„Ano, pane VanRyane. Děkuju, že jste na můj telefonát z dnešního večera zareagoval tak rychle.“

„Říkejte mi Richarde, prosím. Dnes pracujete dlouho,“ zasmál se. „Tady je po sedmé, takže si myslím, že v Ontariu je po deváté.“

„Ano, pracuju z domova. Chtěl jsem první hovor vyřídit sám.“

„Jsem rád, že vám můžu být k dispozici. Zrovna si pročítám váš spis. Ty Ridge Towers, to je ale koncept!“

„Jsme na ně hrdí.“

„Taky máte na co,“ konstatoval. „Moc času ti nezaberu, Maddoxi. Můžeme si tykat?“

„Samozřejmě,“ zamumlal jsem.

„Jak už jsem řekl, prošel jsem vaše spisy a podíval se na váš projekt. Mluvil jsem s Aidenem i s Bentleyem a myslím, že vím, co hledají. Máš ještě něco dalšího, co bys chtěl dodat?“

„Kromě toho, že se jedná o dlouhodobou smlouvu a že chceme něco klasického a chytlavého, co přivede značku k dokonalosti, tak nic, co by mě momentálně napadalo. Víš, že jednáme ještě se dvěma dalšími společnostmi, že?“

Smích ani neskrýval. „Věř mi, že naprosto věřím tomu, že my jsme firma, kterou si vyberete. Postarám se o to.“

Jeho přímost se mi líbila.

„Chceme se sejít osobně.“

„Řekněte si čas a datum, a budeme tam.“

„Vy přijedete sem?“

„Aiden řekl, že to takhle upřednostňujete, takže se podle toho zařídíme.“

Podíval jsem se do poznámek. Ta místní firma trvala na tom, abychom přijeli my k nim, aby měli výhodu domácího prostředí, a ti druhí sice souhlasili, že přijedou oni k nám, ale cítil jsem v tom maličko zdrženlivosti.

„Máte nějaké koncepty?“

„Mám hotovou celou kampaň.“

Tak tohle mě ohromilo.

„A co když se nám nebude líbit?“

„Tak začnu znovu. Stejně si ale myslím, že se líbit bude. Odpovídá všem vašim požadavkům. Klasická, jednoduchá, ale s velkým dopadem. Kromě toho vám budeme k dispozici pro veškeré změny a úpravy, které byste chtěli udělat. U nás v Gavin Group dostávají klienti jenom to nejlepší. Vždycky.“

Jeho otevřenosti jsem se musel usmát, zároveň jsem však cítil závistivý respekt. Poznal jsem, že se nevytahuje – jenom konstatuje fakt. Prošel jsem si všechny poznámky Aiden a Bentleyho, díval jsem se i na různé příklady jejich kampaní a také na ty od ostatních kandidátů. Přezkoumal jsem statistiky, které nám Reid stáhl – byly působivé. Aiden i Bentley označili Gavin Group za nejlepší volbu. Rozhodl jsem se na základě všech faktů, které jsme nashromáždili, a svého prvního dojmu z hovoru s Richardem.

„Myslím, že musíme domluvit tu schůzku.“

„Výborně,“ odpověděl. „Řeknu asistentce, aby se spojila se Sandy. Vymyslíme nejlepší datum a potom s Grahamem přiletíme.“ Odmlčel se. „Přijedeme i s Rebeccou. To je ta žena, která bude v Torontu jako naše spojka s vámi. Zaškolil jsem ji sám a je na tuhle práci ideální. Seznámíte se s námi i s ní a odtud se můžeme odpíchnout.“

Z počítače zaznělo upozornění, a když jsem se podíval na obrazovku, usmál jsem se při pohledu na Deedin obličej, usmívající se do mé dveřní kamery. Stiskl jsem tlačítko pro odemčení a vrátil se k hovoru. „Zní to jako dobrý plán.“

„Zůstaneme v kontaktu. Přeju pěkný večer, Maddoxi.“

„Tobě taky, Richarde.“ Ukončil jsem hovor.

Do souboru jsem přidal pár poznámek. Setkáme se se všemi třemi kandidáty, ale po rozhovoru se zástupci všech tří se mi líbilo to, co jsem viděl a slyšel od Gavin Group.

Mezi dveřmi se objevila Dee a tvářila se zmateně.

„Tady jsi!“ smála se. „Nejsem zvyklá, že se odemknou dveře, ale nikdo tam není.“

„Promiň, měl jsem hovor.“ Poklepal jsem na obrazovku. „Musím říct, že mám tuhle funkci rád.“

„Neruším?“

„Ale vůbec ne,“ mávl jsem rukou. „Jenom musím dokončit myšlenku. Jestli chceš, nalij nám whisky.“

V okamžiku, kdy jsem spis zavřel a pohodil na něj brýle, objevila se přede mnou sklenka. Přitukli jsme si a s uznáním jsem se zhluboka napil jantarové tekutiny. Přes okraj sklenice jsem si ji prohlížel a všiml si lesklých vlasů a neformálního oblečení.

Pod mým pohledem znejistěla a už zvedala palec k ústům. Jak jsem zjistil hned ten první den v kavárně, byl to hlavní příznak její nervozity. Na kůžičku kolem palce se vrhla pokaždé, když byla rozrušená nebo nervózní. Všimnout si zmíněného zlozvyku i toho, že to často dělá nevědomky, opravdu netrvalo dlouho.

„No a co se děje?“

Zamračila se a ruka klesla. „To musím mít důvod, abych se stavila?“

Zasmál jsem se a zavrtěl hlavou, hluboko uvnitř jsem ale doufal, že nějaký důvod měla. „Ne, jsem jenom zvědavý.“

„Tak abych byla upřímná, už jsem měla dost online nakupování a hodila by se mi nějaká společnost. Plus jsem chtěla zjistit, jestli bys zítra nechtěl přijít na večeři?“

To mě překvapilo. Dee mě k sobě domů ještě nepozvala. „Na večeři?“

„Přijdou Cami a Aiden. Jeho oblíbené jídlo je smažené kuře. Tak jsem myslela, jestli by ses k nám nechtěl přidat.“

Domácí jídlo, dobří přátelé a potěšení z její společnosti?

„To bych chtěl. Díky.“

S povzdechem se posadila pohodlněji. „Skvělé.“

„Ale nepřipadáš mi jako typ, co nakupuje v internetovém obchodě.“

„Ne?“ zlehka se zasmála. „A jaký typ teda jsem?“

„Hmatový,“ odpověděl jsem pohotově. „Ty jsi ten typ člověka, který se chce látky dotýkat, aby cítil texturu toho, co kupuje.“

Věděl jsem to, protože to mám stejné.

Uznale se usmála. „Za normálních okolností bych s tebou souhlasila. Ale pokud jde o tenhle druh nakupování, tak prostě hledám solidnost, která se mi vejde do rozpočtu.“

„Co kupuješ?“

„Stůl a možná pár polic do druhé ložnice, která měla být Camina. Našla jsem pěknou rozkládací pohovku pro případ, že bych ji někdy pro někoho potřebovala, ale chci přidat i zbytek.“

Poklepal jsem na okraj své sklenice. Dee byla urputně nezávislá. Věděl jsem, že žije skromně a že by takový dar nikdy nepřijala, ale chtěl jsem jí pomoci, jakkoli to bude v mých silách. A pokud by zajištění pohodlí v novém bytě v mých silách bylo, potom se postarám, aby se tak stalo.

„Ve firmě máme celou místnost plnou přebytných stolů a polic. Židle, spisové skřínky, na co si vzpomeneš. Zajdu se tam podívat a pošlu ti pár fotek. Jestli se ti tam něco bude líbit, je to tvoje.“

„To jako fakt?“

„Vloni jsme předělali několik kanceláří – a ty věci zabírají místo, ale všechny jsou kvalitní. Teď jsem si vzpomněl na jednu konkrétní sadu. Myslím, že se ti bude líbit.“

Nakrčila čelo. „Jsi si jistý?“

„Dee, pořád se někde něco přestavuje. Je nepravděpodobné, že tenhle nábytek ještě někdy použijeme znovu. Jednou za čas to necháme někým od nás probrat a vytrít. Liv vždycky kousek nebo dva použije, ale často to věnujeme nějaké charitě.“ Pokrčil jsem rameny. „Jenomže ono se to i tak hromadí. Ta místnost je plná, takže vím, že je zase načase zbavit se pár kousků.“

„Liv?“

„Olivia – Liv. Naše designérka. Většinou pracuje na obytných věcech – to jsou ty Bentleyho rekonstrukce domů. Ale dělá taky na některých našich větších projektech. Má na starosti veškeré vybavení, uvnitř i venku. Když pro někoho vytváří kancelář, občas hrábne do toho, co máme, ale má i svůj vlastní sklad nábytku.“

„Vy máte v ohni hodně železek, co?“

„Jo. Bentley vybudoval v podstatě impérium. Bytové, komerční, realitní, holdingy, investice do nemovitostí. Máme vlastní architekty, stavitele, dodavatele... Ten seznam se občas zdá nekonečný.“

„A vy tři to milujete.“

„To ano.“ Znovu jsem se napil. „Tak mi dovol poslat ti pár fotek. Jestli se ti něco zalíbí, nechám to přivézt.“ Zvedl jsem jedno obočí. „Zadarmo.“

„Ale já –“

Zavrtěl jsem hlavou. „Zadarmo.“

„Fajn,“ ustoupila. „Stejně bys to udělal.“

Spokojeně jsem přikývl, ale všiml jsem si, že ji pořád něco tíží.

„Jsi nervózní z té zítřejší večeře? Připadáš mi napjatá.“

„Nervózní? To ne,“ zasmála se. „Ale je to divné, víš? Na večeři přijde sestra se svým manželem. Bude u mě hostem a mně dneska došlo, že tak to odteď bude pořád. Nepřijde domů, protože její domov je u něj, ne u mě. Bude chodit na návštěvy. Dáme si večeři a zase půjdou.“ Najednou mluvila, jako by měla v krku knedlík. „Myslela jsem, že by mi mohlo pomoci, kdybys tam byl.“

„Dee,“ řekl jsem tiše a čekal, dokud se na mě nepodívá. „Já to chápu. Rád se k vám přidám. Mám smažené kuře taky rád.“

Zamrkala a pohled na její zamlžené oči se mnou něco udělal. Věděl jsem, že se s tou situací snaží vyrovnat a že to skrývá.

„Co dalšího pro tebe můžu udělat?“

„Nic,“ ujistila mě. „To, že přijdeš na večeři a že se uvidíme, pomůže hodně. Fakt hodně.“ Sklopila oči k podlaze, aby přede mnou skryla výraz obličeje.

Napil jsem se whisky a postavil sklenici.

„Deirdre?“

Prudce trhla hlavou vzhůru a naše pohledy se setkaly. „Myslím, že vím, co ještě budeš potřebovat.“ Odstrčil jsem židli od stolu a roztáhl nohy.

„Pojď sem.“

Vstala a při tom pohybu jí sklouzla mikina z ramene. Ve světle zářila její krémová kůže. Bez zaváhání přešla kolem stolu a zastavila se přede mnou, což mě potěšilo.

Objal jsem ji a pevně ji k sobě přivinul. Přitiskla si mou hlavu k bříšku a neklidně mi prsty prohrabovala vlasy. Já jsem chvilku vstřebával potěšení z jejích doteků a potom jsem jí vyhrnul mikinu a lehkými doteky úst líbal hladoučkou pokožku na napjatém bříšku. Když se její svaly pod mými rty stáhly, usmál jsem se. Vstal jsem, mikinu jí sundal a odhodil stranou. Prsa vyskočila na svobodu a já jsem je vzal do rukou a ucítil v dlaních jejich dokonalou plnost. Laskal jsem tvrdé bradavky, až se jí zrychlil dech.

„Dneska pro mě nemáš žádné okrasné krajky?“

„Ne,“ zašeptala bez dechu.

„Myslím, že když jsi sem přišla, přesně jsi věděla, co potřebuješ.“

Pohlédla mi do očí a ty její, široké a zelené, překypovaly touhou.

„Potřebovala jsem tebe.“

Zastavil jsem se s ústy kousíček od jejích. „Cos ode mě potřebovala, Deirdre?“

„Potřebovala jsem tvé péro. V sobě.“

„Tak přesně to taky dostaneš.“ Přitiskl jsem své rty na její a vjel jí jazykem do úst. Současně jsem jí dál dráždil bradavky, které se mi pod prsty ještě víc napřímily. Pevně mi sevřela krk. Tvrdě jsem ji líbal, protože jsem potřeboval cítit její chuť, chtěl jsem, aby se její jazyk omotal kolem mého. Sál jsem a olizoval, kousal ji do rtů a hladil jí prsa. Pod mými doteky se prohnula a tiše zakňučela. Odtrhl jsem se, a než stačila zareagovat, otočil jsem ji. Přejel jsem jí prsty po pažích, položil jí ruce na stůl a horní částí těla přitlačil na studené sklo na stolní desce.

„Takhle, Deirdre. Dnes večer si tě vezmu takhle.“

Zachvěla se, doširoka roztáhla ruce a zvedla zadek. Zvolna jsem jí stáhl legíny a usmál se při pohledu na zadeček lemovaný krajkami. Červenými. Sexy.

Jenže překážely.

Zahákl jsem prsty za okraje a zatáhl jsem. „Doufám, že jsou jednorázové.“

„Teď jsem je koupila,“ zasténala.

„Kvůli mně?“ zatáhl jsem znovu a cítil, jak se elastan začíná trhat. Odpověď jsem už znal. Koupila si je, já jsem je roztrhl a ona si pak koupí další. Dal jsem jí na to kreditní kartu, již přijala s nevyslovenou dohodou, že tohle je důvod, proč ji dostává. Moc se mi líbilo z ní spodní prádlo strhávat. Bylo to jako vánoční dárek, u kterého se nemůžete dočkat, až ho rozbalíte. A ona byla ten nejlepší dárek ze všech.

„Ano,“ zakňourala. „Kvůli tobě.“

Při zvuku trhajícího se materiálu jsem se usmál a pták mi ztvrdl ještě víc. Přimáčkl jsem své boky k jejím a zasykl jsem, když zatlačila a přitiskla ke mně ten svůj pevný zadek tak, aby dosedl tím nejlepším možným způsobem. Položil jsem se na ni a přitiskl ji ke sklu. Propletl jsem své prsty mezi jejími a přitáhl jsem jí ruce dozadu.

„Chyt' se hrany stolu, Deirdre. Nepouštěj se. Nehýbej se. Jasný?“

V odpověď tiše zasténala a sevřela prsty kolem hrany.

Prolíbal jsem si cestičku po krku dolů a zakousl se do té sladké spojnice s ramenem. Vtáhl jsem kůži mezi zuby a věděl jsem, že zanechám stopu, kterou uvidí jen ona. Sklouzl jsem rukama pod ni a sevřel plná ňadra, zatímco jsem jí olizoval, líbal a oždiboval záda a jazykem přejížděl po jemných hřebenech jejích zad. Štípl jsem ji do pevných bradavek, až zasténala. Povolil jsem a přejel jí rukama po zadku, pevně jsem ho sevřel do obou dlaní a silně se do něj zakousl. Škubla sebou a jednou rukou udeřila do stolu.

„Ale ne! Pohnula ses!“ předstíral jsem zklamání. Sklonil jsem se nad ní a zaklesl jí ruce okolo skla. „Teď musím začít znovu.“

Dal jsem si načas a pohrával si s ní, protože jsem věděl, jak připravená pro mě je.

Nechystal jsem se ji udělat, ještě ne. Chtěl jsem si s ní ještě trochu pohrát. Miloval jsem její reakce a chtěl jsem, aby mě prosila.

Když jsem se konečně vrátil k zadku a mé zuby se zakously do hladoučkého těla, roztráslly se jí nohy. Zvýšenou pozornost jsem věnoval ňadrům, protože jsem věděl, jak moc miluje, když si hraju s těmi jejími citlivými a tuhými bradavkami. Studené sklo ten pocit, který jsem se snažil navodit, jen umocňovalo. Zakňourala, ale ruce zůstaly zaklesnuté kolem stolu.

„Hodná holka,“ pochválil jsem ji a vsunul jí ruku mezi nohy. Byla pro mě připravená víc než dobře.

Ucítil jsem horkost, vlhkost a hedvábnost. Prsty mi v její štěrbině klouzaly sem a tam a hladil jsem jí poštěváček. Prudce vydechla a rozšířila postoj, jako by mlčky prosila o další doteky.

„Potřebuju tě slyšet, Deirdre. Musíš mi říct, co chceš.“

„Hraj si s mým poštěváčkem, Maddoxi. Prosím!“

„Chceš mé prsty, nebo pusu?“

„Obojí.“

Přejel jsem prstem po štěrbině a poškádlil ji na těsném zadním vchodu. „Co když já chci něco jiného?“

„Cokoli chceš. Maddoxi, prosím, já tě potřebuju!“

„Potřebuješ mě?“

Když jsem se jí dotkl znovu, tělo se jí zachvělo. Pohladil jsem jí poštěváček palcem a vsunul do ní dva prsty, jimiž jsem ji zevnitř hladil a kroutil jimi ve snaze najít to místo, které ji nutí křičet.

„Ano!“ Vydechla a zatlačila mi proti rukám. „Vem si mě! Ošukej mě, Maddoxi! Vraž ho do mě. Prosím!“

Má touha po ní už byla na krajíčku, a tak jsem sáhl do šuplíku pro kondom. Chytil jsem ji za jedno koleno a zvedl je nahoru ke stolu, abych si ji mohl otevřít doširoka. Sevřel jsem jí boky a zabořil se tak hluboko, až jsme zakřičeli oba. Sklonil jsem se nad ni a začal se pohybovat dlouhými a hlubokými tahy, jimiž jsem ji tlačil ke stolu. Pevně svírala okraj stolu a sténala mé jméno. Ovinul jsem jí ruku kolem pasu a zvedl ji, zatímco jsem dál zajížděl do toho jejího tepla. Pohybovala se současně se mnou, prohýbala se, aby své pohyby sladila s mými, a sténala mé jméno. Vystoupal jsem jí rukou ke krku, zapletl hedvábí jejích vlasů mezi prsty a otočil jí hlavu tak, aby se naše ústa setkala. Zaklesla se mi paží kolem krku a pevně mě držela. Naše rty se pohybovaly, zuby se střetly a jazyky se utkaly ve žhavém tanci. Dýchala přerývaně, tiše sténala a žadonila.

„Víc, Maddoxi! Ať zapomenu na všechno kromě tebe!“

Pevně jsem ji sevřel, zvedl ji ze stolu a posadil se na svou židli. Když ucítila, do jaké hloubky se můj pták do ní zabořil, vykřikla, ale já jsem jel pořád dál.

Bušil jsem do toho.

Bral jsem si ji.

Vrážel ho do ní.

Prudce mi složila hlavu na rameno a má ústa zakryla ta její a líbal jsem ji stejně vášnivě, jako jsem ji píchal. Zapřela se o područky křesla tak, aby se mohla zvednout a prohnout v souladu s mými pohyby. Místnost naplňovaly zvuky naší potem zmáčené kůže, klouzající a narážející o sebe. Sklo vrzalo a třáslo se pod námi, ale mně bylo jedno, jestli skončí ve střepech na podlaze. Nemohl jsem přestat. Od stěn se odrážely její vzdechy a mé sténání. Všechno bylo nějak zesílené.

Všechno se mi zúžilo jen na ni.

Nás.

Klouzal jsem jí prstem po ztopořeném poštěváčku a hladil ho, zatímco prosila o další a další. Tiskl jsem ji víc a pohyboval se rychleji, abych jí mohl dát, co chtěla a co potřebovala, protože jsem to potřeboval taky. Pak

její tělo ztuhlo v křeči a ona se udělala a v extázi křičela mé jméno. Její svaly se mi stáhly kolem ptáka, sevřely ho a nastartovaly můj orgasmus. Tvrdě jsem ji stáhl dolů a zatímco jsem se do ní vystříkával, cukal jsem sebou a klel, což mi přinášelo mnohem větší potěšení než kdy předtím.

Naše pohyby postupně ustávaly. Zhroutila se mi na klín a náhle ochabla, trhaně dýchala a tělo se jí vyčerpáním prohnulo. Hlava jí znovu spadla na mé rameno a divoký nepořádek jejích vlasů mi zalepil zpocený obličej. Odhrnul jsem kadeře pryč a zabořil jí obličej do krku, abych se jí zhluboka nadechl. Voněla tou slabou citrusovou vůní, kterou používala, sexem a mnou.

Ta kombinace se mi líbila.

Dokud jsem v ní ještě byl, zvedl jsem hlavu a pohladil ji po tváři.

„Otevři oči, Deirdre.“

Zamrkala a její vyčerpané, uspokojené zelené oči se setkaly s mýma světle modrýma. „Dobrá, bejby?“

„Páni!“ vydechla.

„Nebyl jsem moc drsný?“ Zvedl jsem k ústům její zápěstí a políbil tu jemnou kůži. Někdy jsem zapomínal, jak křehká je – ztrácel jsem se v ní i v tom okamžiku.

„Ne, byl jsi přesně to, co jsem potřebovala.“

„Myslím, že jsme to potřebovali oba.“

„To máš vždycky kondomy ve stole?“

Ušklíbl jsem se a políbil ji na špičku nosu. „Dal jsem je tam nedávno. Asi jsem věděl, že se stavíš.“

Povzdechla si a znělo to hrdelně. „Líbí se mi, když mě ovládáš.“

Odhrnul jsem jí vlasy a zastrčil je za ucho. „A mně se líbí, když mi dovolíš, abych tě ovládal.“

Poposedla si blíž, čímž mě překvapila. Většinou byla pryč hned po sexu. Ovinul jsem jí ruku kolem pasu, podržel ji těsně u sebe a užíval si s ní tu neobvyklou chvíli. Když jsem z ní vyklouzl, cítil jsem na kůži její teplý dech. Hmátl jsem mezi nás a sejmul kondom.

„Myslím... myslím, že to potřebuju. Potřebuju to od tebe, Maddoxi.“

„Povídej.“

„Já totiž pořád musím o něčem rozhodovat,“ přiznala. Zachvěla se a já jsem vzal její mikinu a přehodil ji přes ni. Měl jsem strach, že kdyby se pohnula, přestala by mluvit.

„Když jsem s tebou, přebíráš kontrolu ty. Nemusím myslet, jenom cítit.“
Znovu si povzdechla. „A k tomu já se dostanu málokdy.“

„Líbí se mi, když to cítíš.“ Prohnul jsem se v bocích a vnímal jsem, že už pod ní začínám tvrdnout. „Líbí se mi, když se se mnou ztratíš.“ Vklouzl jsem jí rukou pod bradu a zvedl si ji k ústům. „Jsem s tebou rád.“

„Já s tebou taky.“

Když jsem vklouzl do té její vlhkosti, sevřela se kolem mě, až jsem zasténal.

„Nebolí tě to?“

„Trošku.“

Zvedl jsem boky, až zafňukala. „Umím být něžný.“ Zajel jsem jí rukou mezi nohy, abych ji podráždil. „Můžeme to dělat pomalu a lehce.“ Políbil jsem ji na ústa, omočil si jazyk v její sladkosti a prstem ji poplácal po poštěváčku. „Ještě jednou, Deirdre, pro mě.“

„Pomalu,“ zašeptala.

„Jo, bejby,“ slíbil jsem jí a sáhl do stolu pro další kondom. „Pomalu.“

Kapitola 4

Maddox

Sandy vstoupila do zasedací místnosti a položila na stůl nějaký spis. „Tohle poslali z Gavin Group. Přijedou příští týden a zůstanou tady tři dny. Firemní apartmá odmítli. Raději budou bydlet ve Fairmontu. Pan Gavin vysvětlil, že s sebou mají mladou ženu, takže nechtějí bydlet v jednom bytě, ale za nabídku poděkoval. Velice to gesto ocenil.“

Bentley přikývl. „Na to jsem vůbec nepomyslel. Ale od Grahama to bylo chytré. Sandy, zajisti, aby měli všechno, co potřebují.“

Našpulila rty a věnovala mu ošklivý pohled. „Ohledně toho jsem daleko před tebou, mladíku. Budou mít k dispozici Franka. Zařídila jsem v jejich apartmá květiny a mísy s ovocem. Dokud tady budou, je hotelová zasedačka rezervovaná výhradně pro vás. Objednala jsem dovoz obědů a pročistila jsem vám harmonogramy, abyste se mohli návštěvě věnovat naplno.“

Bent a Aiden se zašklebili a já jsem se zasmál. „Sandy, jako obvykle jsi obdivuhodně zašla nad rámec svých povinností. Díky.“

S úsměvem se otočila na podpatku a nechala nás o samotě.

Aiden spis postrčil ke mně. „S Bentem si myslíme, že bys tohle měl vést ty.“

„Já?“

Přikývl. „Rozhodovat budeme všichni, ale budeme se řídit tvým doporučením.“

„Já jsem jenom řekl, že se mi ten Richard líbil. Mluvil jako férový chlap a jejich dosavadní výsledky jsou působivé.“

„Přesně to si myslíme i my.“

„Ráno mi volaly obě ty další firmy. Advance chtějí místo toho, aby sem přijeli, udělat videoprezentaci. A Zip jsou otevření čemukoli, jak budeme chtít první schůzku uspořádat.“ Odmlčel jsem se, abych se mohl napít kávy. „Obě si myslí, že s dnešní technologií není nutné tady mít svého člověka fyzicky.“

„Mají pravdu,“ pokrčil rameny Bentley. „Nutné to není, ale já to tak stejně chci. Když jsem ochotný za to zaplatit, měli by být ochotní mi to dát.“

„Měli bysme si jejich nápady aspoň poslechnout.“

„To uděláme, ale mně nejde jenom o jednu kampaň. Jestli se mi bude líbit to, co pro nás vytvoří, a jejich způsob práce, můžeme si tady pro marketingové potřeby nechat jednoho člověka na plný úvazek. Ridge Towers jsou dlouhodobá záležitost, ale máme ještě to letovisko a další želízka v ohni.“ Bent si zamyšleně pohladil ret. „Jediná společnost, která podle mě ten koncept pochopila, je Gavin Group.“

„Richard mi řekl, že už má promyšlenou celou kampaň.“

„Těším se, až to uslyším.“

„A co kdybych na začátek týdne domluvil videokonference s těma zbylými dvěma? Abysme měli něco ke srovnání, až se sejdem s Gavin Group?“

„To zní dobře. Ať to Sandy domluví.“ Bentley vstal. „A pro dnešek končím. Slíbil jsem Emmy, že přijdu domů brzo. Musíme naplánovat ty svatební kraviny.“

„Svatební kraviny?“ zasmál se Aiden. „To je oficiální termín?“

„Ale neříkej jí, že jsem to řekl,“ zazubil se Bent. „Nemůžu uvěřit, jak komplikované to je. Měl jsem si ji vzít v Las Vegas jako ty. Život by byl jednodušší.“

„Mohli byste tam zaletět na víkend.“

Bent zavrtěl hlavou a po tváři mu přelétl úsměv. „No, jestli chce pěknou svatbu, bude ji mít. Jestli si musím prohlížet vzorníky a vybírat vzory na ubrousky, aby byla šťastná, budiž. Za to, že bude na zbytek života moje, je ta cena nízká.“

Mávl nám a odešel.

My jsme se na sebe s Aidenem zašklebili.

„Zapomněl jsem se zeptat. Jak to šlo s tím prstenem?“

Ušklíbl se. „Má žena byla vzrušená, šokovaná, a co se týče díků, tak těma ani trochu nešetřila.“ Zamrkal. „Přímo překypovala.“

Zvedl jsem ruku. „Trochu moc informací, brácho.“

Vzal si telefon a notebook. „Musím se někde zastavit pro kytky a víno. Jdeme na večeři do Deeina nového bytu. Udělá smažené kuře.“

„Vím. Taky mě pozvala.“

Zastavil se. „Aha, to jsem nevěděl.“

„Dee měla pocit, že by to na ni mohlo být trochu moc emocionální, tak mě požádala, abych se k vám přidal.“

„Emocionální? Jako kvůli smaženému kuřeti?“

„Ne kvůli smaženému kuřeti, blbe. Přijdou k ní na večeři sestra s manželem. Jako hosti. A potom si odejdou. Myslím, že ji zasáhlo to, jak moc se život změnil. To, že mladší sestra teď má svůj vlastní život. A já jí tam budu dělat podporu.“

Aiden se na mě zkoumavě zahleděl, ale já jsem mávl rukou, abych zaplašil myšlenky, o nichž jsem věděl, že se mu honí hlavou. „Nic v tom nehledej. Potřebovala nějakého přítele a já přijdu rád.“

„Přítele.“

„Jo,“ vyhrkl jsem netrpělivě. „Přítele.“

„To jo.“

Vstal jsem. „Přítele,“ pronesl jsem pevným hlasem. „Možná by ses své ženě mohl zmínit o tom, že její sestra právě teď potřebuje trochu láskyplné péče. Víím, že ty a Cami momentálně ujíždíte ve vlaku štěstí, ale Dee zůstala sama na nádraží. Domluvili jsme se.“

„Jsem si jistý, že jsi souhlasil velice nadšeně.“

„Nebud' kokot, Aidene. Tvoje rodina je teď i Dee. Nezapomínej na ni.“
Odešel jsem.

Zaklepal jsem u Dee na dveře, a když zakřičela, že mám jít dál, zamračil jsem se. Vzduch byl plný pronikavé vůně z kuchyně a z aroma kořeněného kuřete jsem najednou dostal hlad. Když jsem vešel do kuchyně, Dee právě zasouvala do trouby pekáč.

„Ty necháváš dveře odemčené?“

Zamračila se a odhrnula si vlasy z čela. Měla v nich pěknou stuhu, což u ní byla až nezvykle dívčí věc, ale slušela jí. Vyklouzlo zpod ní několik pramínků, které jí spadaly do očí a kvůli horku v kuchyni se jí lepily na kůži. Zastrčil jsem jí je zpátky pod stuhu a na novou ozdobu jsem poklepal prstem.

„Pěkná, mimochodem.“

„Díky. Věděla jsem, že přijdeš brzo, tak jsem dveře odemkla. Ten svůj efektní zámek zatím ještě nemám.“

„Reid přijde o víkendu.“

„Jo, díky,“ řekla, ale znělo to nepřítomně.
Otočila se a přesouvala nějaké věci na lince.

„Večeře voní nádherně.“

„Hmm.“ Dál se rozhlížela kolem sebe, zvedala a zase pokládala různé předměty, aniž by vlastně cokoli udělala.

„Přinesl jsem víno.“

„Fajn. Dej si.“

Zamračil jsem se a postavil láhev na linku. Rozhlédl jsem se po kuchyni a uvědomil si, jak chaoticky vypadá. Už jsem Dee vařit viděl, několikrát jsem s ní byl v kuchyni u Bentleyho. Pracovala organizovaně a čistě. Byla soustředěná. Stejně jako já po sobě uklízela průběžně.

Dneska to vypadalo, jako by v kuchyni vybuchla bomba. Na obličeji měla šmouhy od mouky a na zástěře cákance od jídla. Byla mimo. Roztržitá. Napjatá. Palec měla červený, takže jsem věděl, že si ho okusovala.

Obává se snad večeře se sestrou? napadlo mě.

Zkusil jsem svou teorii.

„Dneska jsem se stal veganem. Udělala bys mi salát?“

Otevřela skříň. „Jasně.“

Postavil jsem se za ni a uchopil ji za ruku, kterou bezcílně přemísťovala věci na polici. „Deirdre?“

Ztuhla.

Ovinul jsem jí ruku kolem pasu a přitáhl si ji pevně k sobě. Sklonil jsem jí ústa k uchu. „Co to děláš?“

„Dě-dělám večeři.“

„A proč jsi tak roztržitá?“ přešel jsem jí rukama ke krku a cítil jsem, jak ztuhlá má ramena. „Kvůli čemu jsi tak napjatá? Je to večeře.“

„Je to poprvé, kdy spolu budeme večeřet od doby, kdy tady nebydlí,“ zamumlala. „Chci, aby to bylo perfektní.“

Tiskl jsem ji k sobě. „*Je to Cami*. Chce si dát večeři se sestrou. Chce, aby její manžel měl to nejlepší smažené kuře, jaké kdy ochutnal. Jinak nečeká vůbec nic.“ Otřel jsem se jí nosem o krk. „Musíš se uvolnit.“

„Když... když mně to asi nejde. Mám pocit, že vybuchnu!“

„Co můžu udělat, abych pomohl?“ vklouzl jsem jí rukou pod zástěru a košili až na jemnou kůži. „Mám tě uvolnit tím, že tě tvrdě a rychle ošukám?“ Kousl jsem ji do lalůčku a zatahal za něj zuby. „Pomohlo by to?“

„Nemáme čas. Každou chvíli jsou tady.“

Zajel jsem jí rukou pod přední lem legín a položil dlaň na její intimní místa. „Já vím, jak tě uklidnit – a rychle.“ Políbil jsem ji na krk a přejel jazykem po kůži. „Vím, co potřebuješ, bejby.“ Postavil jsem se jí mezi nohy tak, aby je musela rozevřít. „A teď ti to dám.“

Přitiskla mi hlavu na rameno, zavrňela, zvedla paži a ovinula mi ji kolem krku. „Maddoxi, prosím!“

Vnořil jsem se jí do záhybů a všiml si, jak je vlhká. „Ale, bejby, ty mě potřebuješ!“

Pohládl jsem poštěváček, a když sebou cukla, až poskočila, usmál jsem se jí do krku. „Teď tě udělám. Rychle. A ty mi to později oplatíš. Chci ti vrazit ptáka do krku, abys ho objala těmi sladkými rty a vzala si všechno, co ti dám, rozumíš?“

„Ano,“ vzepjala se proti mně. „Ach bože, ano!“

„Tak pevně drž. Nemáme moc času a já tě chci cítit.“

Našel jsem ty správné nervy a využil její vlhkosti k tomu, abych jí rychlými pohyby prstů tvrdě přejížděl po poštěváčku. Stáhla mě za krk k sobě a natočila ke mně obličej. Chytil jsem svými ústy ta její a divoce ji líbal. Když jsem do ní vklouzl dvěma prsty a palcem jí kroužil těsně kolem klitorisu, vzepjala se. Jazyk a prsty se pohybovaly v souladu, takže jsem ji vlastně šukal do pusy i do kundičky a přivedl jsem ji k orgasmu tak rychle, jak jsem slíbil. Explodovala a vykřikla mi do pusy, tělo se otřásalo v křečích a z kundičky prýštila šťáva. Zvolnil jsem a předtím, než jsem jí vytáhl prsty z těla, jsem ji nechal se vzpamatovat.

Zatímco mě sledovala, zvedl jsem si lesknoucí se prsty k ústům a dosucha je olízal.

„Nejlepší předkrm na světě,“ mrkl jsem na ni. „Dee.“

Zamrkala, aby se soustředila, a nabídla mi lenivý a uvolněný úsměv. Políbil jsem ji na nos. „Jdi se umýt. Já začnu tady, a až Cami a Aiden přijdou, snaž se užít si večera, jo?“

Ušla jen několik kroků, ale potom se otočila a pospíchala ke mně. Překvapilo mě, když si stoupla na špičky, vrhla se mi kolem krku a políbila mě. „Díky!“

„Kdykoli k službám.“

„No a potom – zůstaneš na chvíli?“

„Zůstat?“ zeptal jsem se šokovaně. Dee se mě nikdy nezeptala, jestli zůstanu. Nikdy jsem ani neviděl její ložnici, sex probíhal vždycky u mě a po něm odešla. Takhle náš vztah fungoval – i když já jsem chtěl, aby to bylo trochu jinak.

„Zůstaň. Něco ti dlužím.“

S úsměvem jsem ji přitáhl k sobě a políbil. „To jo. Těším se, až si to vyberu.“ Odstrčil jsem ji od sebe, a když se otočila, aby odešla, plácl jsem ji po zadku. „Běž. Za chvíli jsou tady.“

S úsměvem jsem si umyl ruce a obrátil se k nepořádku v kuchyni. Potřeboval jsem se nějak zaměstnat, abych přestal myslet na to, jak můj pták křičel, abych šel za Dee a rychle ji vyšukal předtím, než dorazí Aiden a Cami, ale bez ohledu na to, jak zoufale jsem mu chtěl podlehnout a přesně to udělat, jsem věděl, že na tohle nemáme čas.

Potěšení, které přijde později, za to čekání stojí.

Nebo jsem si to alespoň v duchu říkal.

„Nejlepší smažené kuře v historii smažených kuřat,“ prohlásil Aiden s povzdechem a otřel si ústa.

„Jsi si jistý?“ otázal jsem se suše. „Snědls jenom osm kousků. Možná bys měl sníst další celé kuře, abys to mohl říct s jistotou.“

„Chtěl jsem být zdvořilý,“ zaškaredil se na mě.

„To jo,“ zasmál jsem se.

Dee ho poplácala po rameni. „Jsem ráda, že ti chutnalo. Udělala jsem dost, takže si můžeš vzít i domů.“

Když jsem si přejížděl ubrouskem po ústech, trochu jsem našpulil rty. Vzápětí jsem se musel usmát, když Dee vstala, aby odnesla můj talíř, a tak tiše, abych to slyšel jenom já, zamumlala: „To trucování si odpusť, Maddoxi. Nechala jsem kousek i pro tebe.“

Ovinul jsem jí ruku kolem stehna a uznale jí zmáčkl zadní stranu kolena. Kuře bylo úžasné.

Aiden se na židli rozvalil a poplácával se po břiše. „Jak jsi to udělala, že bylo tak šťavnaté a chutné?“

Usmála se a vzala i jeho talíř. „Marinovala jsem ho v podmásli s kořením a pikantní omáčkou. Potom jsem ho prudce a rychle osmažila a dopekla v troubě. Pokaždé to vyjde perfektně.“

„To souhlasím.“ Aiden udeřil do stolu. „Měli bysme ho jíst každý týden. Víš, jako udělat z toho tradici.“

„Tradici?“ zeptala se Dee a nakrčila nos.

„Ano. Jsme rodina. Měli bysme si založit vlastní tradice. Úterky jsou mexické s přáteli.“ Pohlédl na mě a pozvedl jedno obočí. „Máme rodinnou večeři. Tady.“

Dee se usmála a oči jí zářily. Byl jsem rád, že mě Aiden poslechl. Potom mě Dee znovu šokovala tím, že mě poplácala po rameni.

„Pozvánka na večeři platí i pro Maddoxe.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Aiden se širokým úsměvem.

Nato jsem sám sebe šokoval vlastními slovy. „Nemyslím, že by Dee měla večeři dělat každý týden. Co kdybysme se dohodli a někdy se sešli u mě?“

Aiden a Cami se na židlích skoro roztančili. „Skvělý nápad!“

S lehkým pokrčením ramen jsem se podíval na Dee. Proti tomu, abychom se my čtyři jednou týdně scházeli na večeři, jsem vůbec nic neměl. Také rád vařím, takže by mohlo být hezké mít občas možnost vařit pro víc lidí než jenom pro sebe.

Bouchl jsem do stolu stejně jako předtím Aiden. „Dobře, domluveno.“

Dee a Cami se zasmály a sklidily ze stolu. Díval jsem se, jak spolupracují, jak si povídají, zatímco vyhazují zbytky, zapínají kávovar a uklízí. Ne že by toho bylo k uklízení hodně, o to jsem se postaral já. Až Aiden a Cami odejdou, měl jsem s Dee úplně jiné plány než úklid.

Mnohem větší plány.

„Měli bysme jít,“ řekla Cami a vstala. „Musím ještě dodělat pár úkolů.“ Aiden vstal také a ovinul jí paži kolem pasu. „Dobře, bejby. Dovol, abych tě odvezl domů.“

Všiml jsem si, jak Dee na jeho slova zareagovala. Po tváři jí přelétl nepatrný stín, když však Cami znovu promluvila, zase rychle zmizel.

„Nechcete něco podniknout v sobotu?“

„Ale co Spokojené hadry? Tenhle víkend nepracuješ?“

„No...“ zrozpačitěla náhle Cami. „Já jsem tam... skončila.“

„Tys skončila?“

„Ted' nemusí pracovat tak moc, Dee,“ vložil se do hovoru Aiden.

„Poprosil jsem ji, aby skončila, aby se mohla víc soustředit na školu.“ Odmlčel se jenom na chvíli, aby se mohl ušklíbnout. „A na mě.“

„Aha. Ani ses o tom nezmínila, Cami.“

„Promiň,“ zatvářila se Cami omluvně. „Zapomněla jsem ti to říct.“

Dee se usmála, ale vypadalo to nuceně. „Jasně. Vždyť to není žádný problém. Sobota by byla skvělá.“

„Jdeš taky, Mad Dogu?“ podíval se na mě Aiden.

„Ne,“ zvedl jsem hrnek. „Já si dopiju kávu. Stejně jedeme různým směrem,“ ušklíbl jsem se. „Já nahoru, ty dolů. Uvidíme se ráno.“

Chvilku mlčel, ale zdálo se, jako by chtěl něco říct. Tázavě jsem zvedl obočí a on pokrčil rameny.

„Fajn. Takže dobrou!“

„I tobě.“

Odešli a Dee přešla do obývacího pokoje, posadila se a skrčila pod sebe jednu nohu. Zvedla hrnek a napila se kávy.

„Tebe to našťvalo.“

„Co prosím?“

„Když jsi zjistila, že Cami skončila v práci. Našťvalo tě to.“

„Ale ne.“ Zaváhala. „Jako, překvapilo mě to, ale asi ani nemělo. Víím, že je Aiden bohatý a že se už nemusí starat o peníze, takže je to skvělé. Aspoň má míň stresu.“

„To je v pořádku, Dee,“ ujistil jsem ji. „Tys za ni odpovídala skoro celý život, bylas součástí všech jejích rozhodnutí. Když jsi od toho tak najednou odstřižená, nějakou dobu potrvá, než si zvykneš.“

Zamyšleně se zavrtěla a přitáhla si kolena k hrudi. Sundala si ponožky, a zatímco si má slova v duchu přebírala, masírovala si chodidla. Všiml jsem si, že má světle růžové nehty, a vzpomněl si na to, že onehdy byly oranžové.

„Ta barva se mi líbí,“ ukázal jsem jí na nohy.

„Hehe!“ zasmála se. „Často ji měním. S Cami jsme si nemohly dovolit pedikúru, tak jsme si ji dělaly navzájem. Barvu si měním vlastně pořád. Přemalovávám si je každých pár dní.“ Zakroutila prsty u nohou. „Sice je většinou nikdo nevidí, ale já je chci mít hezké.“

„Skrýváš svou dívčí stránku.“

Naklonila hlavu a zahleděla se na mě. „A ty skrýváš svou ovládající stránku.“

„Ne před tebou.“

„To se mi líbí.“

„Já vím,“ ušklíbl jsem se.

Opřela se a prohrábla si vlasy prsty. „Myslím, že ti něco dlužím,“ zamumlala tichým a chraplavým hlasem.

Při pohledu na ni, otevřenou a heboučkou, jsem cítil, jak mi v žilách tepe touha.

Vstal jsem a zahleděl se na ni. „Pozveš mě dnes večer do své ložnice, *Deirdre*?“

Maličko se zajíkla. „Ano.“

Vykročil jsem do chodby. „Navrhuju, aby ses ujistila, že jsou dveře zamčené, a přišla za mnou.“

Její pokoj mě také překvapil. Když jsem se rozhlédl, viděl jsem Deeinu další stránku, ale tu skutečnou – byl to pokoj ženy, která chodila v sexy prádla a byla vášnivá, ale před světem to tajila.

V pokoji bylo všechno, co bych v něm měl čekat, ale stejně jsem to nečekal. Na posteli vysoká vrstva polštářů v odstínech rubínové a hebkých přikrývek. Ze stropu visely dlouhé pásy krajek, splývající po stranách bílé postele s nebesy a rozlévající se v jezírcích tkaniny na podlaze. Další krajky byly na oknech. V koutě stálo křeslo – ušák, zakryté květovanou látkou, a jednu stěnu zdobil starožitný toaletní stolek také v bílé barvě. Hlavní stěna byla natřena tmavě červenou barvou. Po celé místnosti byly náhodně rozmístěné svíčky a silný běhoun na podlaze tomu celému dodával ženský dotek.

„Tu postel a stolek jsem našla v jednom garážovém výprodeji.“ Při zvuku Deeina hlasu jsem se otočil. Přejela rukou po stolní desce. „Byly ve špatném stavu, ale já jsem na nich pár týdnů pracovala, opravovala je a natírala.“

„Ten pokoj se k tobě hodí.“

Zhasla světla a místnost se okamžitě rozzářila malými mihotavými světélky, upevněnými na různé plochy. Jejich světlo se od červené barvy odráželo a dodávalo místnosti smyslný nádech.

Zvedla bradu. „Tohle je můj prostor. Tady nemusím být nikým jiným než Dee.“

Přistoupil jsem k ní blíž, pohladil ji prsty po paži a spočinul jí rukou na šíji, kde jsem cítil její rychlý tep.

„Ani se mnou nemusíš být nikým jiným než Dee.“

Polkla. „Nikdy jsem ve svém pokoji nikoho neměla.“

„Nikdy?“

„Nikdy,“ potvrdila.

Sklonil jsem hlavu a otřel se jí o ústa. „Jsem poctěn.“

Sklouzla mi rukama kolem pasu a hrábla pod košili. Sevřela mi prsty kůži.

„Dneska jsi úplně jiná,“ zamumlal jsem a přesunul jí ústa k uchu. Zuby jsem ji zatahal za lalůček. „Tak zranitelnou jsem tě ještě neviděl, má Deirdre.“

„Jsem ráda, že jsi tady.“

„Řekni mi, co potřebuješ.“

„Tebe,“ odpověděla. „Potřebuju, abys byl Maddoxem a převzal velení. Řekni mi, co chceš ty.“

Chytil jsem ji za boky, přitáhl je ke svým a otřel se o ni. „Chci, abys ho vzala do pusy. Abys mi ho kouřila, dokud neřeknu, abys přestala. A potom tě chci hodit na tu tvou krásnou krajkovou postel a šukat tě, dokud se párkrát neuděláš.“

„Ano,“ zachvěla se.

„Já čekám...“

Její prsty zápolily s opaskem a vzápětí ze mě rychle strhla kalhoty. Vystoupil jsem z nich a stáhl si košili a hned potom jsem jí přes hlavu strhl tu její.

„Chci, abys byla nahá,“ zavrčel jsem. „Sundej si to ostatní.“

Během několika sekund už přede mnou stála nahá. Ani šeru v místnosti se nedařilo skrýt její krásné tělo – ve skutečnosti je spíš zdůrazňovalo. Pohrávalo si s jejími křivkami a dolíčky a zvýrazňovalo smetanovou pleť. Zatímco jsem si ji prohlížel a kroužil okolo ní, zrychlil se jí dech. Přejel jsem prstem po elegantní linii zad a pohladil jeden jemný obratel po druhém. Přistoupil jsem blíž, ovinul jí ruku kolem pasu a přitáhl ji k sobě. Zasténala a zatlačila mi zadkem na erekci.

„Chci tě mít na kolenou, Deirdre. Teď.“

Otočila se a poklekla přede mnou. Přejela mi rukama po stehnech a nespustila ze mě pohled, zatímco mě laskala na žaludu a škádlila ho jazykem. Sevřel jsem si ho v dlani a hravě jsem jí zaťukal na plné rty.

„Kuř!“

Když přesně to udělala, s povzdechem jsem zaklonil hlavu. Ústa měla teplá a vlhká, a když mi jazykem klouzala po tom mohutném klacku, cítil jsem se jako v nebi. Věděla, co chci a jak to chci. Neztrácela čas nějakými malými polibky nebo dalším olizováním, aby mě vydráždila. Rozevřela hrdlo a nasála mě hluboko – tlak a sání vytvářely úžasnou kombinaci. Jazyk jí klouzal po spodní straně ptáka, a zatímco mě ukájela, ještě zvládla vzít do dlaní koule a pohrávat si s nimi. Já jsem jí zabořil ruce do vlasů, kolébal jsem se jí v puse dopředu a dozadu a neustále při tom sténal. Pak se naše pohledy setkaly.

„Vypadáš tak sexy, Deirdre, když jsi na kolenou s mým ptákem v puse!“

Když s plnou pusou promluvila, znovu jsem zasténal.

„To tě rajcuje, co? Když tě pro sebe promazávám?“

Objala mi rukama zadek a zatlačila si ptáka hlouběji do krku. Potěšením jsem sykl a neklidně jsem jí pohyboval prsty ve vlasech.

„Bože, bejby, jak já tu tvoji pusu miluju! Kouříš mě jako pámbů.“

V náhlém záchvatu panovačnosti jsem její pohyby zastavil. „Já, Deirdre. Ten jediný, kdo bude cítit tvoji pusu kolem ptáka, jsem já, rozumíš?“

Oči se jí rozšířily a znovu něco zadrmolila. Protože mi to nestačilo, odtáhl jsem se, i když můj pták na protest proti ztrátě kontaktu s jejími ústy přímo křičel.

„Řekni to!“ vyžadoval jsem.

„Jenom ty,“ opakovala. Pak se jí zúžily oči. „Jenom *já*.“ Vzala si mě znovu do úst a znělo to stejně majetnický.

„Kurva!“ zasténal jsem.

Zkusila polknout, dokud ho měla v puse, a já jsem prudce zalapal po dechu. Nikdy jsem v jejím krku tak hluboko nebyl. Zrychlila a můj orgasmus se mnou řítíl jako nákladní vlak. Nebylo pochyb o tom, kdo v tuhle chvíli patří komu. Vykolíkova si svůj prostor stejně energicky, jako jsem to před chvílí udělal já.

„Deirdre, bejby, musíš... Už budu!“

Explodoval jsem a v několika prudkých dávkách jsem se jí vystříkal až do krku; přitom jsem střídavě klel a křičel její jméno.

Udýchaný jsem od ní odstoupil a pták jí vyklouzl ze rtů. Uličnický se na mě usmála. Beze slov jsem si ji chvíli prohlížel, načež jsem se sklonil, zvedl ji v náručí a hodil na postel. Když na ni dopadla a málem si vyrazila dech, polštáře se rozletěly na všechny strany.

„Myslím, že jsem ti řekl, že až povím, tak přestaneš, Deirdre.“

Zvedla paže a rozhodila nohy. Její růžové a lesklé pohlaví mě lákalo k sobě. „Neslyšela jsem tě. Omlouvám se.“

Plížil jsem se po matraci jako lev ke kořisti. „Nemyslím, žes to neslyšela.“ Uchopil jsem její kolena a roztáhl je pro sebe doširoka.

„Myslím, že se ti líbilo mě takhle zmást.“

„Tohle že jsem udělala?“

„Vždyť víš, že jo.“

„Copak se ti to nelíbilo?“ zeptala se tichým a maličko zadýchaným hlasem.

Sehnul jsem se jí mezi nohy a otřel se nosem o stehna. Když na kůži ucítila mé strniště, zachvěla se. „To jo,“ připustil jsem. „Ale nejsem si jistý, jestli jsi mě chtěla odměnit nebo potrestat.“

„Možná že od obojího trochu.“

Přejel jsem rty až k okraji, ale jinak jsem se jí ústy téměř nedotýkal. „Ale, zlato, ty jsi teda mokrá!“

Sevřela prostěradlo a divoce jím v rukou kroutila. „Prosím!“ zakňourala.

Zabořil jsem se do ní, protože jsem to už nechtěl odpírat jí ani sobě. Když se mé rty setkaly s těmi jejími, vykřikla. Byla teplá a vlhká, připravená pro můj jazyk, prsty a ptáka.

Tak jsem jí to dal všechno.

Když jsem ji dráždil, hlasitě sténala a při dlouhých a pečlivých tazích jazyka se prohýbala.

„Když ty chutnáš tak ztraceně dobře, Deirdre.“

Postupně jsem přidával prsty, jeden a potom dva, hezky jsem tlačil a hladil to místo, které ji nutilo se trást a skučet.

„To je ono, bejby, jenom mě vnímej,“ naléhal jsem.

Pohrával jsem si s ní ústy, vtahoval pošťvácěk do pusy a kroužil kolem něj jazykem. Prstil jsem ji, dokud se pode mnou nezměnila ve svíjející se hmotu. Vzápětí jsem se vrhl vpřed a zakryl její tělo svým. Přestal jsem jenom na dobu, kterou jsem potřeboval k nasazení kondomu, a potom jsem do ní jediným pohybem vrazil ptáka hodně hluboko.

„Chtělas mě? Tak si mě vezmi. Vem si mě celého!“ velel jsem jí.

Nasadil jsem trestající tempo, zběsilé a drsné. Přirážela v rytmu mých pohybů a její vzdychání a prosby zvyšovaly mou vášeň. Sevřela mi ramena a zaryla nehty do kůže. Nohama mi sevřela zadek a sladila se s svým

rytmem, až se naše těla pohybovala v úplné synchronizaci. Ústa se spojila, jazyky bojovaly o nadvládu. V ústech jsem cítil její dech, horký a těžký. Naše potem nasáklá těla po sobě klouzala, a to tření bylo vlhké a příjemné.

„Se mnou, Deirdre. Chci, aby ses udělala se mnou.“

Nehty se zaryly hluboko, až jsem na kůži cítil bolestivé pálení. Vykřikl jsem a vrazil ho do ní ještě jednou dvakrát a z ní už se valilo uvolnění.

Padl jsem na ni a v té extázi, kterou jsem prožíval, jsem se nedokázal pohnout ani vnímat své tělo.

Kapitola 5

Maddox

Ten okamžik, kdy jsem se do Deirdre Wilsonové zamiloval, nedokážu určit přesně. Když nás vzájemné přátelství svedlo dohromady, začal mě přitahovat její intelekt, líbilo se mi, jak je nenuceně vtipná, a respektoval jsem její intenzivní nasazení. Netrvalo dlouho, než jsem si uvědomil, že máme velice podobné názory na sex, vztahy i život jako takový. Ani jeden jsme nechtěli být v čemkoli závislí na jiné osobě. Naučili jsme se spoléhat na sebe a nebýt nikomu zavázáni.

Hlavním rozdílem mezi námi byla ta její pečovatelská stránka. Když došlo na její milovanou sestru Cami, šla všechna legrace stranou, a tuhle lásku přenesla i na Emmy. Představovala pro ně mateřskou postavu a na obě dívky pohlížela s něhou a oddaností, kterou jinak prokazovala jen málo dalším lidem. Když se naše nesourodá skupina sblížila, rozšířila svou láskyplnou péči i na Bentleyho, Aidena a na mě.

Až na to, že v mém případě mezi námi došlo i k fyzické přitažlivosti. Jakmile jsme jí dovolili se projevit, ožila a stala se něčím, co jsme vášnivě sdíleli.

Potom se ale mezi všemi těmi tacos a bowlingem, nedělním brunchem, smíchem a kamarádstvím, které jsme spolu prožívali, něco změnilo. To, co jsem k Dee cítil, se proměnilo v něco, co jsem nikdy nezažil, a po všech těch hrůzách z Emmyina únosu a po incidentu se stalkingem Cami to ještě zesílilo. Zjistil jsem, že přemýšlím o Deenině bezpečnosti a že s ní chci trávit čas o samotě – a nejen ji šukat. Nejednou jsme si každý den posílali nezávazné SMS, které později přešly k mnohahodinovým telefonním hovorům. A když jsem ji měl, chtěl jsem víc. Chtěl jsem, aby zůstala, chtěl jsem ji držet, vědět, jak se cítí, ponořit se do té její chytré mysli a porozumět všemu, co si myslí. Strhnout ty její hradby a přinutit ji k přiznání, že totéž cítí ona ke mně.

Když odjela z města na pracovní cestu, byl jsem ztracený. Poprvé v životě se mi stýskalo po jiné lidské bytosti. Když se vrátila, dovolila mi, abych ji vyzvedl na letišti a nabídl jí útěchu od stresu a úzkosti, které

v poslední době zažívala kvůli nedávným událostem ohledně Cami. Doufal jsem, že bychom se mohli pohnout dopředu, ale hradby znovu vyrostly, a já jsem zase byl jen Maddox, její kamarád na šukačku.

Nenáviděl jsem to, ale ať jsem se snažil sebevíc, má role se nezměnila. Ty hradby byly tak pevné a vysoké, že jsem si nemohl být jistý, jestli se mi je vůbec někdy podaří strhnout, ale udělat jsem to rozhodně chtěl. Aniž by se o to nějak zvlášť snažila, dokázala mě připravit o kontrolu a deaktivovat mou obranu tak, abych byl vůči ní zranitelný. To, co jsem k Dee cítil, ve mně působilo zmatek a chaos. Byly to pocity, jimž jsem se celý svůj dospělý život vyhýbal. Toužil jsem po její blízkosti – což se mi stalo poprvé. I když jsem na fyzický kontakt nikdy moc nebyl, jí jsem se chtěl dotýkat pořád. Když přišlo na ni, aura zdrženlivosti, kterou jsem kolem sebe tak pečlivě vytvářel, zmizela.

A já jsem ji nedokázal nijak znovu získat.

Zavrtěla se mi v náruči a já jsem zadržel dech a doufal, že se neprobudí.

Když jsme se uklidnili, zvedl jsem se z ní, vyhodil kondom a vrátil se k posteli s tím, že mě pošle domů.

„Tyhle věci nesnáším,“ zamumlal jsem.

Když poklepala na matraci vedle sebe a ospale se usmála, šokovalo mě to. „O tom si můžeme promluvit později. Pojd' si lehnout.“

To mi nemusela říkat dvakrát. Vklouzl jsem vedle ní a vzal ji do náručí, aby naše těla splynula. Usnula hned, ale já jsem si podložil hlavu rukou a snažil se si ten nový vývoj přebrat.

Bylo to pro mě další poprvé. Nikdy předtím jsem s nikým v jedné posteli nespál, ale ten pocit, jak se ke mně tiskla, se mi líbil. Na kůži jsem cítil její teplý dech a pod bradou měkké vlasy. Usnul jsem s vědomím, že leží vedle mě.

Polekaly mě něčí prsty, lechtající mě na bradě, a když jsem zamrkal, setkal jsem se s měkkým pohledem jejích zelených očí. „Usnuli jsme.“

„To jo,“ usmál jsem se.

Podívala se za mě. „Jsou dvě ráno. Je pozdě.“

Zatajil jsem dech. „Takže mě vykopneš, Deirdre? Abych musel uprostřed noci projít uličkou hanby?“

„A ty snad, ehm, chceš odejít?“

„Ne,“ řekl jsem, čímž jsem překvapil sám sebe. „Nechci. Je mi tu docela dobře.“

„Mně taky,“ řekla a přitiskla se blíž. Škádlivě mi přejela rukou po břiše. Chytil jsem ji a s lítostí ji políbil na dlaň.

„Ne že tě zase něco napadne. Měl jsem s sebou jenom jeden kondom, a abych byl upřímný, ani jsem nečekal, že bych ho použil.“

„Ty je fakt nenávidíš?“

Zase tak moc jsem nad nimi nikdy nepřemýšlel. Byly nezbytné a nikdy jsem bez nich nevycházel z domu. Ani jednou. Ale i když jsem to nemohl připustit, věci se pro mě změnily. Ovšem když už se ptala, odpověděl jsem popravdě.

„V poslední době jo.“

Zasmála se hlubokým a chraplavým smíchem. Zvuk jejího smíchu i hlas jsem miloval. Obojí mě vzrušovalo.

Chvilí neříkala nic, potom si povzdechla a její dech mi po hrudi přelétl jako polibek.

„Od doby, kdy tohle... ehm, začalo, jsem s nikým nebyla, Maddoxi.“ Odmlčela se. „Anebo, jestli mám být upřímná, tak ani dlouhou dobu předtím. Víím, že jsem čistá.“

„To ani já. Jsem taky čistý.“

„Tak já to risknu.“

V ptákovi mi při těch slovech škublo. „Chceš říct, že můžeme bez kondomů?“

„Jestli chceš, tak jo.“

Jestli jsem chtěl?

Můj pták chtěl rozhodně. Ve skutečnosti na to chtěl jít hned. A soudě podle tepla jejího těla, tisknoucího se k mému, to ona chtěla taky.

I tak jsem ale chtěl něco víc a věděl jsem, jak to získat. Musel jsem vystihnout ten okamžik, kdy bude mít Dee obranu vypnutou a bude svým způsobem zranitelná.

„To, co jsem řekl předtím, jsem myslel vážně, Deirdre.“

„Co konkrétně?“

Zatraceně dobře věděla, co konkrétně. „Že tady šéfuju já. Můj pták. Mé tělo. Když jsme spolu, rozhoduju jenom já.“

Zvedla tvář a já jsem v tom šeru zachytil její pohled.

„Co kdybych řekla, že jsem to samé čekala od tebe?“

„Už jsi to měla. Nikdy bych to s nikým jiným neměl. Takhle já nefunguju.“

Zamračila se. „Jsem na tom stejně, ale na vztahy si nepotrpím, Maddoxi, a ty to víš.“

„Přestaň si lhát, Deirdre. My spolu vztah máme.“

„Já nerandím,“ trvala na svém jako tvrdohlavé dítě, kterému říkají něco, co nechce slyšet.

Poškrábal jsem se na tváři. „Moc mě mrzí, že to slyšíš zrovna ode mě, má milovaná. My už spolu chodíme pár posledních měsíců.“

Posadila se a držela před sebou polštář jako talisman. „To teda nechodíme!“

Také jsem se posadil a popadl ji za ramena. „Poslouchej mě. Byli jsme na večeři, povídali si s přáteli, telefonovali jsme si, posílali esemesky. Měli jsme sex.“ Odmlčel jsem se. „Úžasný a šílený sex. Ani jeden z nás se nevidá s nikým jiným. Ted' mluvíme o nechráněném sexu, protože je to další přirozený krok. Ať už se ti to líbí nebo ne, máme vážný vztah.“

Zírala na mě tak, až jsem se rozesmál. Přejel jsem jí prsty po tváři.

„Klid, Dee. Jenom jsem ti vypočítal fakta.“

„Já ne...“

Zvedl jsem ruku a přerušil ji. „Vím, že v lásku nevěříš. Já taky ne,“ zalhal jsem. „Není ale nic špatného na tom si přiznat, že jsme spolu.“ Kul jsem železo, dokud bylo žhavé. „Ono by to ve skutečnosti mělo spoustu výhod.“

„O čem to mluvíš?“

Opřel jsem se o čelo postele a snažil se vypadat nenuceně.

„Víš, nejsi jediný, kdo s tou Caminou náhlou svatbou zápasí. Vím, že ona má o tebe taky starost.“

„A co to má co dělat s tvým náhlým odhalením, že spolu máme vztah?“

Sklonil jsem se k ní, vzal ji za zátylek a tvrdě políbil. „*My ho máme*, Deirdre. Možná ne takový ten konvenční, ale pro nás to vztah je. Taková naše verze vztahu. A ted' sklapni a poslouchej.“

Při mých slovech se jí ústa zformovala do *o*, ale neřekla nic.

„Bent a Emmy jsou zasnoubení. Cami a Aiden jsou manželé. Všichni čtyři jsou v té fázi, kdy si myslí, že láska je odpověď na všechno. Pořád se nás snaží dát dohromady, a bude to ještě horší. Takže je pojďme předběhnout.“

„Předběhnout?“

„Pojďme spolu chodit. Otevřeně.“

„*Já s nikým nechodím*,“ zasyčela skrz sevřené rty.

Mávl jsem rukou. „Nic se nezmění. Budeme se vídat. Budeme šukat. Psát si. Akorát že teď to uvidí – dobře, tak tu šukací část možná ne,“ mrkl jsem na ni. „Když si budou myslet, že jdeme v jejich stopách, přestanou se snažit nám do toho zasahovat.“

Dlouze a přemýšlivě vydechla. „To zní nebezpečně.“

„Ani ne,“ pokrčil jsem rameny. „Má to ještě další výhodu, že to potěší Cami, která si bude myslet, že jsi šťastná. A může se trochu uvolnit.“

Žuchla na polštář. „Takže to jako chceš přijít k Bentleymu domů a oznámit, že spolu chodíme?“

„Ne,“ zasmál jsem se. „Můžeme to udělat decentně. Pusa sem, pohled tam. Když se zeptají, což oni udělají, tak můžeme říct, ano, chodíme spolu.“

Celou minutu mlčela a jen prsty škubala třasněmi jednoho polštáře.

„Já v lásku nevěřím, Maddoxi.“

Musel jsem sevřít zuby, abych nevyhrkl: „Už brzo budeš.“

„O lásce nikdo nic neříká, Dee. Jenom po tobě chci, abys mi byla věrná, a já budu věrný tobě. Jestli máme spát jenom spolu, tak proč věci nenazývat pravými jmény? Není to, jako bych tě žádal o ruku.“

Viditelně se otrásla. „To je něco, co se mně nikdy nemůže stát.“

„Vím,“ odsekl jsem, neschopen skrýt hořkost v hlase. „Už jsi to říkala mockrát.“

„Proč to chceš udělat takhle?“ zeptala se a na čele se jí vyrýsovala vráska.

„Protože tě mám rád,“ odpověděl jsem upřímně. „Dostalas mě. Umíš mě rozesmát.“ Přejel jsem jí rukou po rameni a pohladil ji po hladké kůži. „Sex s tebou je fantastický. Nejlepší, jaký jsem kdy měl.“

„Nejlepší,“ zašeptala a souhlasně přikývla.

„Vycházíme spolu dobře, Dee. Ať už si to připustíš nebo ne, vztah už máme. V duchu tomu můžeš říkat, jak chceš. Kamarádi na šukačku, přátelé s výhodama, sex na údržbu – tohle je mi u prdele. Já tomu ve skutečném světě chci říkat chození.“

„A co když se rozhodnu, že to tak nechci?“

Srdce mi poskočilo a na krku mi vyrazil pot, ale nemohl jsem ustoupit. „Tak to odpískáme.“

„Takže jsme ve slepé uličce?“

„Jo? To je pro tebe představa, že bys mě držela za ruku nebo říkala slova jako *můj přítel*, tak odporná, že raději odejdeš od něčeho dobrého?“

Zvýšila hlas. „Ty chceš, abych o tobě mluvila jako o svém *příteli*?“

Její reakce mě pobavila. Padl jsem naznak na postel a rozesmál se.

„Z toho všeho, co jsem ti řekl, je zrovna tohle to, na co reaguješ nejsilněji?“

Usmála se, ale viděl jsem, že je v rozpacích. „Promiň. To ze mě jenom tak vyletělo.“

Zvedl jsem se na lokti. „Ne, nevyletělo. Ono to v tobě už chvilku bublalo.“ Polkl jsem. „Já po tobě nechci celoživotní závazek, Dee. Ptám se tě na teď. Když budu vědět, že jsme spolu, aspoň jako milenci, pomůže mi to.“

Aspoň prozatím, ale to už jsem nedodal.

„Jak?“

„Mám rád řád a věci pod kontrolou. Všechny ty tajné věci mě unavujou.“

„Když jsme v posteli, tak to máš *hodně* pod kontrolou.“

Políbil jsem ji na holé rameno. „Líbí se ti to.“

„Taky mám ráda řád.“

„Já vím.“

Přimhouřila oči. „Takže kromě toho, jak tomu budeme říkat, se nic nezmění, jo? Nebudeš ode mě najednou čekat, že přiběhnu na zavolání? Nebo mi nebudeš říkat, co mám dělat?“

Na tyhle otázky jsem dokázal odpovědět upřímně. „Ne – nemám touhu měnit tebe nebo nás. A ani nepředpokládám, že bys ty chtěla nějak omezovat mě. To jediné, co od nás čekám, je, že budeme spát jenom spolu.“

„A co až to skončí?“

Měl jsem silné nutkání jí sdělit, že to neskončí, ale znovu jsem se kousl do jazyka a zalhal.

„Víme, že jde jenom o sex. To, co si myslí naši přátelé nebo co si myslí svět, je něco jiného, ale tím se zrovna teď zatěžovat nebudeme. Pokud jde o budoucnost, budeme ji brát takovou, jaká přijde.“ Natáhl jsem ruku.

„Takže co, *přítelkyně*?“

Podívala se na mou napřaženou ruku, pomalu zvedla svou a dovolila mi ji pevně sevřít. „*Přítel*.“

„Super.“

„A můžeme teď šukat?“ široce se usmála. „Bez gummy?“

Během vteřiny jsem byl nad ní. „Zašukat si můžeme hned teď, Deirdre.“

Dee usnula na mně a i já jsem znovu zadřímł. Líbilo se mi to a říkal jsem si, že půjde o takový nečekaný bonus k naší nové dohodě. Byla by to jedna z mých nejoblíbenějších chvil. Tohle plus šukat ji bez kondomu.

Bylo to trochu nečistší, ale, dobrý bože, bylo to neuvěřitelné.

To její teplo! Ten pocit, jak mě ta její těsná kundička svírá. Ta kluzká měkkost, do které se můj pták v ní zabořil. Ten intenzivní *pocit*, skutečný pocit, jak mě její svaly obepínaly.

Nikdy předtím jsem nic takového necítil a soudě podle její reakce, ona také ne.

Bylo to rychle a tvrdé. O kontrolu jsem sice přišel v okamžiku, kdy jsem do ní vklouzl, ale bylo mi to šumafuk.

Naprosto fantasticky nás to přeneslo do úplně nové a ohromující úrovně. Náhle mě vylekal její hlas.

„Když jsi teď můj přítel, můžu se tě na něco zeptat?“

Podíval jsem se na hodiny a viděl jsem, že je po čtvrté. Ani jeden z nás toho dneska v noci moc nenaspal.

„Můžeš se mě zeptat na cokoli.“

„Proč je pro tebe tak důležité mít kontrolu?“

Vydechl jsem tak rychle, že mi z plic unikl všechn vzduch. Ze všech věcí, na něž se mě mohla zeptat, byla tahle nejvíc osobní. Krátce jsem zauvažoval nad tím, že bych jí řekl, ať se mě zeptá na něco jiného, ale hned jsem si uvědomil, že jestli s ní chci mít vztah – ne takový, který budeme jenom předstírat před světem a jaký jsem jí tvrdil, že budeme mít –, ale ten skutečný a závazný vztah, má plné právo to vědět. Nebo aspoň část příběhu.

„Táhne se to až do mého dětství, Dee.“

Posunula se, aby na mě dobře viděla. „Můžeš mi to říct?“

„Vychovával mě otec, ale nebyl to hodný člověk. Když maminka zemřela, začal pít a byl zahořklý.“

„Kdy se to stalo?“

Povzdechl jsem si a přitiskl jí rty ke spánku. „Nech mě to odvyprávět po svém, jo?“

Palec jí vylétl ke rtům přesně stejně jako pokaždé, když byla rozrušená. Odtáhl jsem ho, než se do něj stačila zakousnout. Ovinul jsem ji paží a držel ji pevně.

„Když jsem byl menší, otec byl takový odměřený, ale v pohodě. Na objímání nebo mazlení moc nebyl. To maminka milovala obojí,

objímala mě pořád. Večer jsme se mazlili. Četla mi a hladila mě.“

„Co se stalo?“

„Vždycky jsem byl zvláštní dítě. Otec říkal, že jsem těžko zvládnutelný. Potřeboval jsem pořádek a klid. Když jsem byl v chaotickém a hlučném prostředí, vadilo mi to. Raději než společnost ostatních dětí jsem měl knížku a samotu. Máma to chápala, ale otec to nenáviděl. Neustále se mě snažil dotlačit ke sportu nebo do skupinových aktivit ve škole. Pokaždé jsem příšerně selhal. Potom se pohádali a on našťavaně odešel. Maminka ale neodešla nikdy. Vždycky tam pro mě byla. Věděla, co potřebuju. Svůj pokoj jsem měl pořád uklizený. Hračky byly čisté a na svém místě.“
Odmlčel jsem se, ztracený ve vzpomínkách. „Otec si myslel, že jsem ‚postižený‘ – to je jeho slovo. Maminka říkala, že jsem prostě jenom jiný. Tak nebo tak jsem způsobil spoustu problémů.“

Přitiskl jsem si její obličej k hrudi, protože jsem se jí nechtěl dívat do očí.

„Když mi bylo sedm, maminka umřela při takové divné nehodě. Spadla ze schodů a zlomila si vaz. Našel jsem ji, když jsem přišel ze školy.“

„Ach, Maddoxi!“

„Otec to nenesl dobře. Ukázalo se, že děti nikdy nechtěl, ale maminka ho přemluvila, aby měli aspoň jedno. Mě. Nebyl jsem pro něj nic než zklamání a dával mi její smrt za vinu.“

„Jak to? Bylo ti sedm a byl jsi ve škole!“

„Dělala mi překvapení – oblíbený koláč –, a když se to stalo, nesla ho do druhé ledničky ve sklepě. Vzpomínám si, že na všech schodech byla námraza. Myslím, že jí vypadl z rukou a ona uklouzla, když se ho snažila zachránit, nebo když to šla dolů uklidit.“

„Ale nebyla to tvoje chyba,“ trvala na svém.

„Ne, to vím. Ale otec nesouhlasil. Po tom už přestal předstírat, že mě má rád. Připadalo mi, jako by si stanovil za cíl udělat mi ze života peklo. Věděl, že potřebuju rád a klid.“ Při té vzpomínce jsem si povzdechl. „Dbal na to, abych je nikdy neměl. Pořád jsme se stěhovali. S oblibou vyhazoval věci, které jsem měl rád, takže jsem se naučil nikdy neukazovat emoce. Taky pořád stěhoval nábytek, aby mě to rozrušovalo. Pořád měl puštěnou televizi nebo rádio. Nahlas. Vyhazoval mi knížky a věci na památku, aby mě našťaval. Už nikdy jsme doma neměli klid.“

„Příšerný člověk!“

„Potom jsem už nikdy nikomu nedovolil, aby nade mnou měl moc, jako měl on. Věděl, jak mi ublížit, a dělal to tak často, jak to šlo. Užíval si to. Když zjistil, že nesnáším žlutou, vymaloval byt touhle barvou, aby mě naštvál. Když se dozvěděl, že mám rád jablka, nikdy jsme doma neměli ani jedno. Nenáviděl jsem špínu – jako být nečistý nebo aby dům, ve kterém jsme žili, byl špinavý. Dokázal se nesprchovat několik dní jenom proto, že věděl, jak moc je mi to odporné. Tam, kde jsme bydleli, nikdy ani jednou neuklidil. Buď to jsem to dělal já, nebo to prostě nebylo. Miloval, když to mohl zase rozbordelit – už jenom kvůli tomu, jak jsem na to reagoval, i když jsem se snažil to nedělat.“ Při těch nepříjemných vzpomínkách jsem zavrtěl hlavou. „Spal jsem na zemi tak dlouho, až jsem zapomněl, jaké to je spát v posteli. Všechno hodnotné nebo to, co jsem miloval, jsem musel schovávat. Jednou mi dokonce zničil knížku, protože si myslel, že ji mám rád.“ Dlouze jsem vydechl. „A celou dobu lhal. Napřed jsem mu věřil. Vymýšlel to tak, abych mu věřil. Lhal o tom, proč nejsou peníze nebo jídlo. Nebo kam jdeme. Proč mi zmizely hračky. Proč přišel o další práci.“ Ztišil jsem hlas. „Proč jsem si zasloužil to, že mě udeřil a řekl mi, že jsem největší chybou na světě a že by mě okamžitě vyměnil za maminku. Říkal, že si přeje, abych ten den umřel já, a ne ona.“

Ztuhla a já jsem na kůži ucítil její vlhké slzy.

„V každém domě, do kterého jsme přijeli, jsem se musel přizpůsobit. Najít nějaký vzorec a rutinu. A hned, jak se mi to podařilo, mě zase odtáhl někam pryč a začali jsme znovu. Pití se zhoršilo, v práci dostával čím dál méně. Stěhovali jsme se z domů do bytů a z bytů do garsonek. Ty byly nejhorší. Neměl jsem, jak se od něj dostat pryč – kromě chvil, kdy jsem se zašíval v knihovně. Tam jsem se mohl ztratit v knížkách, při studiu nebo domácích úkolech. To byly jediné klidné chvíle.“

„Jaks to přežil?“ zeptala se přiškrceným hlasem.

Pokrčil jsem rameny. „Prostě nějak. Když jsem na to byl dost starý, sehnal jsem si po škole práci – uklízení v obchodě. V kovové krabici, kterou s sebou vždycky vozil všude, kam jsme se stěhovali, jsem našel svůj rodný list, tak jsem šel do banky a otevřel si účet na své jméno. Ukládal jsem tam každický cent, aby to otec nevěděl. Nezajímal se o to, kde jsem – hlavně že jsem nebyl doma. Naučil jsem se spoléhat jenom sám na sebe. Věděl jsem, že to já musím být ten, kdo odejde od něj – z toho pekla, ve které proměnil můj život.“

Zvedla hlavu a se skelným a smutným pohledem se zeptala. „A udělal jsi to?“

„Když mi bylo patnáct, byl on už moc sešlý na to, aby mě komandoval. Jasně že mě pořád mohl urážet, ale už se sotva dokázal zvednout ze židle. Chodil jsem do školy, do práce, každý den jsem pilně studoval. Každý víkend. Držel jsem se od něj tak daleko, jak to jenom šlo. Většinu nocí, kdy to bylo možné, jsem spal pod tribunou v tělocvičně nebo jsem se schoval v knihovně a spal jsem tam. Dělal jsem prostě všechno, co jsem mohl, abych se od něj udržel co nejdál, jenom jsem se občas vracel domů ho zkontrolovat. Absolvoval jsem brzo, a tak jsem mohl to městečko i špatnou napodobeninu otce nechat za sebou.“

Položila mi hlavu na hrud' a přejížděla mi prstem po kůži. „A přišel jsi sem do Toronta?“

„Ano. Tady jsem se mohl ztratit. Nikomu nezáleželo na tom, odkud jsem přišel nebo jakou mám minulost. Našel jsem si práci jako účetní, malý byt, ve kterém jsem mohl spát a jíst, a pracoval jsem do úmoru. Dostal jsem stipendium na univerzitě a nedlouho potom jsem se potkal s Bentem a Aidenem.“ Přejel jsem jí prstem po paži. „Netuším, kde bych bez nich byl. Celý život jsem se učil věci kontrolovat, Dee. Emoce, pusu, mozek, instinkty. Nikdy jsem neukazoval emoce, protože ho to popichovalo. Mé štěstí muselo být eliminováno. Když jsem měl strach, byl šťastný. Mé slzy pro něj znamenaly vítězství. Proto jsem přestal dávat najevo cokoli jiného než lhostejnost. Zjistil jsem, že když kontroluju své okolí, jsem klidnější. Když věcem zavedu nějaký řád, můžu přemýšlet jasněji. Myslím, že to je důvod, proč mě to přitahovalo k číslům. Dávají smysl. Nikdy nelžou. Já řídím to, jak fungují, jak jsou uspořádaná, i výsledek.“

„A co osobní život?“

Usmál jsem se. „Ano, ten rád řídím taky. Když jsem byl na vysoké a otevřela se tahle stránka mého života, přišlo mi to ohromující. Dlouho mi to trvalo, ale zjistil jsem, že když to mám pod kontrolou tam, užívám si sex, který pro mě je skvělým uvolněním. Prošel jsem několika fázemi a trochu jsem to posral, ale našel jsem své místo.“

„Posral?“

Do této části svého života nebo do dávno pohřbených vzpomínek jsem se vracet nechtěl. Kdybych jí o tom řekl, nebylo by to k ničemu. Už to skončilo.

„Je to jenom řečnický obrat. Myslím, že než přijdeme na to, co je pro nás dobré, něco posereme všichni. Byl jsem s holkama, kterým se mé velení nelíbilo, ale taky s takovýma, kterým se líbilo. Každý má jinou verzi toho, co mu vyhovuje. Mít velení je mojí součástí. Součástí toho, kdo jsem.“

Pomalými kruhy mi lehoučkými doteky přejížděla po hrudi. Uvědomil jsem si, že to byl nejdelší rozhovor o něčem tak osobním a také nejdelší doba, kterou jsme spolu kdy zůstali po sexu.

„Mně se líbí, když mi velíš.“

„Dobré vědět, obzvláště teď, když spolu randíme.“

Praštila mě do hrudníku. „Vím, o co se snažíš!“

„Ano?“

Zvedla se na lokti a podívala se mi do očí pohledem tak intenzivním, až mi to vzalo dech. „Vím, že to slyšet nechceš, ale je mi líto, žes měl tak hrozného otce. Je mi líto, žes přišel o maminku a žes musel celý život bojovat. Je to nespravedlivé a hrozné.“

„Je to, jak to je. Díky tomu jsem dneska tím, čím jsem.“

„Mám ráda to, čím jsi.“ Nadechla se, povzdechla si a dlouze vydechla. „A jsem ráda, když jsi tady se mnou.“

Věděl jsem, že je to pro ni velký ústupek. Vzal jsem její tvář do dlaní. „Díky.“

„Je tvůj otec...?“ nechala otázku vytratit.

„Umřel krátce po tom, co jsem odešel. Umřel v tom svém křesle na mrtvici. A protože jsem ho nechodil kontrolovat tak často, nějakou dobu ho nenašli.“

„Příšerné.“

„Spíš takové celkem trefné.“

Zahleděl jsem se do stropu. „Bent s Aidenem mi pomohli se uvolnit. Dali mi můj první skutečný domov a místo, kde jsem mohl prostě být Maddoxem. Stali jsme se navzájem rodinou. Naučil jsem se smát a uvolnit se. Být součástí přátelství – týmu. Přijali mě takového, jaký jsem, a já jsem je stejně tak přijal taky. Navzájem respektujeme své hranice. Ale i s nejlepšími přáteli se dokážu vzdát jenom určité části kontroly. Někakou formu kontroly budu vždycky potřebovat ve všech aspektech života.“

„Rozumím.“

Překulil jsem se tak, abych skončil tváří k ní. Otřel jsem jí slzy. „Prosím tě, neplač.“ Nenáviděl jsem, když jsem ji viděl plakat. Stávalo se to jenom

málokdy, ale když k tomu došlo, pukalo mi srdce.

„Říkal jsi to někdy někomu jinému?“

„Jako kromě Benta a Aideny? Ne.“

„Díky, žes to řekl mně.“

Přesně v tomto okamžiku mi najednou zakručelo v břiše. Hlasitě a dlouze, až se Dee zachichotala.

Zněla přitom jako školačka. Bylo to kratičké a tak pronikavé, až mě to pobavilo. Musel jsem se tomu podivnému zvuku zasmát.

„Máš hlad?“ zeptala se s evidentním sarkasmem.

„Asi to tak vypadá.“

„Mám studené kuře.“

„Doved’ mě k němu.“

Posadili jsme se na pohovku s talířem studeného kuřete mezi sebou. Nejspíš jsem se musel převtělit v Aideny, protože jsem zhltnul tři velké kusy kuřete, zatímco Dee okusovala jediné stehýnko. Asi mi po veškerém tom sexu a povídání pořádně vyhládlo a musel jsem doplnit vyčerpanou energii.

Venku byla pořád tma, věděl jsem však, že příliš brzy už začne svítat a naše noc skončí. Nebyl jsem si jistý, jestli taková noc, jakou jsme právě prožili, ještě někdy nastane. Dee byla nezvykle bezbranná a já jsem toho využil naplno.

A ještě jsem neskončil.

„Protože je zřejmé, že ani jeden z nás už neusne, a jsme k sobě tak krásně upřímní, mám otázku pro tebe, má přítelkyně.“

Přimhouřila oči. „Můžeš mi tak přestat říkat?“

„Ne. Souhlasila jsi.“

„Tak co je to za otázku?“ S povzdechem upustila stehýnko a otřela si prsty.

„Co tvé dětství, Dee? Víím, že jsi to neměla snadné.“

„Ne, neměla. Jediné, co naši spolu dělali, bylo, že se hádali. Maminka byla taková nestabilní a otec býval hodně pryč – a to i předtím, než od nás odešel. Snažila jsem se Cami chránit, jak nejlíp to šlo.“

„A kdo chránil tebe?“

„Nikdo, řekla bych.“

Chtěl jsem jí říct, že ji budu chránit po celý zbytek svého života, ale nebyla připravená na to, aby tahle slova slyšela. Vzal jsem talíř, ležící mezi námi, a položil ho na konferenční stůl. Posunul jsem se blíž, až jsme se

dotýkali koleny, a propletl jsem své prsty s jejími. Líbilo se mi, že se jí můžu takhle dotýkat.

„Proč se tak zatvrzele odmítáš zamilovat?“

Předpokládal jsem, že mi řekne, že na toto téma nechce mluvit. Nebo že mě dokonce odstrčí a poví, že je čas, abych šel. Neudělala to. Zamračila se, zvedla k ústům palec a nepřítomně ho začala okusovat.

„Matka byla otcem posedlá. Všechno se točilo kolem něj. To, jak se oblékala, jak vybavila a vyzdobila dům, to, co vařila. Vždycky jenom jeho oblíbená jídla. Barvy, jaké se mu líbily. Když přišel domů, odstrčila nás. Dala nám brzo najíst, hned potom nás vykoukala a dala každou do pokoje, aby měla volno a mohla být s ním.“ Ted' už na palec zaútočila silněji, tak jsem jí ho od úst odtáhl a zavrtěl hlavou.

Ušklíbala se a zase ruku stáhla, ale palec si už neokusovala. „Úplně ho dusila. Když měla jeden z těch svých záchvatů, ještě se to zhoršilo. To pak byla samý pláč a křik. Hádali se. Obvinila ho, že má nějakou aféru. On ji prosil, aby brala léky. Byl to začarovaný kruh.“

„A potom odešel.“

„Ano,“ přitakala. „Odešel, protože to bylo čím dál horší. Ty hádky, po kterých zůstával mimo dům, ty její scény a to, jak nebrala prášky. Bylo to hrozné. A potom jednoho dne zmizel. Sbalil si tašku a odešel. Doslova mu objímala nohy a prosila, aby neodcházel. Řekl jí, že s ní skončil, a setřásl ji ze sebe.“

Po tváři jí stekla slza. „Chudák Cami to celé sledovala, zmatená, nechápala, co se děje. Volala na něj a řekla mu, aby nás vzal s sebou. Podíval se na ni a řekl, že nemůže. Opustil nás všechny.“ Vzdychla a hlasitě polkla. „Co se stalo pak, už víš. Maminka se z toho nikdy nevzpamatovala. Já jsem se starala o Cami a doufala, že se maminka zlepší, ale to se nestalo. Onemocněla rakovinou a odmítla léčbu. Umřela a nechala nás samotné.“

„Myslím, že už jste samy byly, Dee.“

„Asi jo.“

„Takže v tobě lásku zabili rodiče?“

Zaváhala. Přisunul jsem se blíž a masíroval jí stehna, abych jí ulevil.

„Fakt to chceš vědět?“

„Ano.“

„Když jsem byla starší, měla jsem pár vztahů, ale v žádném jsem se nijak zvlášť neangažovala. Viděla jsem, co s člověkem láska dokáže, a o to jsem

zájem fakt neměla. V té době jsem si myslela, že prostě nejsem schopná nikoho skutečně milovat. Rozhodla jsem se, že budu jako táta – bez citů.“

Při těch slovech jsem se zamračil, ale mlčel jsem.

„Když jsem skončila školu, dostala jsem práci v jedné velké firmě. Abych tak řekla, měla jsem v potravním řetězci nejnižší postavení, tak mi přidělovali všechny ty menší a ne moc důležité úkoly. Ale tvrdě jsem pracovala. Jednou večer jsem ve firmě zůstala dlouho a do knihovny přišel něco hledat jeden právník. Pomohla jsem mu to najít, protože pár dní předtím jsem hledala podobné případy sama. Nějak jsme si padli do oka a on se začal stavovat častěji. Nakonec jsme spolu měli poměr.“ Vzdychla. „Myslela jsem si, že jsem se zamilovala.“

S úlekem jsem si uvědomil, že mám ruce sevřené v pěst. Při představě, že se jí dotýkal a miloval se s ní jiný muž, jsem přímo šlel. Přinutil jsem se uklidnit, uvolnil jsem ruce a zkrřížil paže na hrudi.

„Chápu dobře, že byl ženatý?“

„Ne, Todd byl mladý a ambiciózní – chtěl se na firemním žebříčku propracovat nahoru. Chtěl se co nejdřív stát partnerem. Řekl mi, že to chce udržet v soukromí. Nechtěl, aby si partneři mysleli, že se soustředí na něco jiného než na firmu. Věřila jsem mu a neřekla o tom živé duši.“

„Ani Cami?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Ne, nikomu. Scházeli jsme se v tajnosti. Dodávalo to našemu vztahu takový nádech nemravnosti. Dostaveníčka v knihovně. Nebo v hotelu. Pořád mi něco sliboval na potom, až se stane partnerem. Náš společný život. Jak se o mě postará. Tajně jsem mu pomáhala s každým případem, který měl. Vytěžit fakta, citované případy, všechno, co potřeboval. Myslela jsem si, že jsme úžasný pár.“

Měl jsem docela dobrou představu o tom, jak ten příběh skončí, ale přesto jsem se zeptal: „Co se stalo?“

Zasmála se, ale znělo to hořce. „Při jedné oslavě v kanceláři Todd oznámil zasnuby. S dcerou jednoho z partnerů. Ten večer jsem tam být neměla, takže si podle mě asi myslel, že je v bezpečí. Byla jsem v takovém šoku, že jsem se z místnosti musela vypotácet do knihovny, abych se zkusila dát do kupy. Seděla jsem tam hodně dlouho, než jsem se uklidnila, a když jsem odcházela, slyšela jsem ho v jiné kanceláři na konci chodby s někým telefonovat – o mně – a vychloubat se tím, že měl to nejlepší z obou světů. Kurvičku, která mu kouří péro, kdykoli chce, a pomáhá mu

zvládat pracovní vytížení, a k tomu ještě krásnou ženu, s níž se může chlubit a podpořit mu kariéru. Protože její otec měl majoritní podíl akcií, myslel si, že se za několik měsíců stane partnerem a nakonec si otevře praxi.“

Projel mnou záchvat vzteku.

„Cos udělala?“

„Zeptala jsem se ho z očí do očí. Řekl mi, že se s ní musí oženit, ale že miluje mě, a ne ji. Ale když jsem mu řekla, že jsem ho onehdy v kanceláři slyšela, pochopil, že nemá smysl nic předstírat. Potom to docela eskalovalo a ošklivě se to zvrtno. Kopla jsem ho do koulí a odešla.“

„Hodná holka.“

Zavrtěla hlavou. „Druhý den mě vyhodili, že jsem sexuálně obtěžovala *já jeho*. Snažila jsem se bránit a popírala to, ale bylo to jeho slovo proti mému. Nikdo nás spolu nikdy neviděl a on byl dost chytrý na to, aby ostatním právníkům nikdy neříkal, s kým píchá,“ ušklíbla se. „Nevěděla jsem, co mám dělat, ale zavolali mi z té kanceláře, kde pracuju teď. Jedna z právniček v té firmě kdysi pracovala a věděla, jak to tam chodí – znala celý ten jejich přístup ‚chlapeckého klubu‘. Věřila mi každé slovo. Nabídla mi novou práci a od té doby jsem tam. Po dlouhém přemýšlení jsem se rozhodla po něm nejít.“ Prohrábla si rukou vlasy. „Přistihli ho, jak píchá jinou právničku, manželství se rozpadlo a vyhodili ho, takže mně to stačilo. Když jsem o něm slyšela naposledy, vyhledával si na úrazovce potenciální klienty, kteří třeba uklouzli nebo se zranili v práci, aby pro ně mohl vysoudit velké odškodné – ale to jenom ve dnech, kdy byl dost střízlivý na to, aby do práce vůbec došel.“

„Dostal, co si zasloužil.“

„Asi jo, ale už nad ním moc nepřemýšlím. Chtěla jsem tím jenom říct, že jsem svou lekci dostala. A stejně jako ty, Maddoxi, jsem si slíbila, že už nikdy nedovolím, aby nade mnou někdo měl takovou kontrolu a moc. On mě nikdy nemiloval – zneužíval mě, a já jsem mu to dovolila. Uvědomila jsem si, že to, co jsem k němu cítila, byl chtíč, ne láska, ale jako důkaz toho, jak nebezpečná láska pro lidi je, mi to stačilo. Viděla jsem to u rodičů, v práci, a i tak jsem se nechala tou myšlenkou pohltnout. Přisahal jsem, že už nikdy nikomu kromě sebe nedovolím, aby mi řídil život.“

„Ale jsi lásky schopná,“ trval jsem tiše na svém.

„Ano. Ta lekce, kterou jsem dostala, přinesla jedno pozitivum. Uvědomila jsem si, že nejsem tak bezcitná jako otec. Miluju Cami – z celého srdce. Moc ráda mám Emmy, a dokonce i Bentleyho, Aiden,“ natáhla se ke mně a stiskla mi ruku, „a tebe. Jsem schopná cítit lásku. Jenom ne romantickou lásku. Už nikdy,“ uzavřela hlasem vyjadřujícím definitivnost.

„Byla to jeho vina, ne tvá.“

Vstala a smetla si z hedvábného županu drobečky.

„Prostě mi to ukázalo, jak snadno se do té pasti dá spadnout. Mám ráda muže. Mám ráda sex. Ale to neznamena, že se musím zamilovat – chlapi přece nejsou všechno.“

„Někteří by řekli, že nejlepší sex je s někým, koho miluješ.“

„No, ale my jsme jim dokázali, že se pletou, ne?“ Sklonila se ke mně a přejela rty po mých. „Ale už dost svěřování se. Musím se připravit do práce a ty taky. Vyprovodíš se sám, že?“

„Jasně.“

Kvapně odešla, zatímco já jsem chvíli zůstal sedět, ztracený v myšlenkách.

Láska ji zklamala. Otcův odchod, matčino odmítání a ten kretén, který ji využíval. Ti všichni ji přinutili si myslet, že hloubky této emoce není schopna.

Já jsem věděl něco jiného. Viděl jsem ji jednat se sestrou, s Emmy, a dokonce jsem si všiml i toho, jak se chová k Bentleymu a Aidenovi. Ke mně. Její schopnost milovat byla hluboká, ona však byla příliš vyděšená na to, aby se vzdala kontroly – bála se, že ji znovu zraní.

Věděl jsem, jak se cítí. Přece jen ona byla tím, kdo změnil můj názor na lásku.

Budu jí muset dokázat, že odměna za to riziko stojí.

Protože pro mě byla odměnou *ona*, stálo mi to za to riziko.

Kapitola 6

Maddox

Když mi Dee v neděli ráno otevřela dveře, rozhodně mi připadala nervózní.

Ukázal jsem na novou klávesnici na dveřích. „Vidím, že tady byl Reid. Nepoužilas dálkové ovládání – ono nefunguje?“

„Jo, ale zrovna jsem byla tady, tak jsem ty nóbl udělátka nepotřebovala.“

„Ale vždycky by ses měla aspoň podívat a zkontrolovat, kdo je za dveřma, Dee.“

Obrátila oči v sloup. „Slyšela jsem výtah a poznám tvé kroky, Maddoxi.“

Po této intimní informaci se mi chtělo usmát.

„Použivej ten systém, Dee. Potřebujeme všechny zpětné vazby, které můžeme dostat.“

„Dobře. Musím si vzít kabát.“

Znovu mi přišlo, že je napjatá a není ve své kůži.

„Jasně.“

Do kabátu jsem jí pomohl a lehce jí promnul ramena. Zvedl jsem jí ruku a všiml si čerstvých kousanců na nehtovém lůžku palce. „Co se děje, Dee?“

„Nechci, abys jim říkal, že spolu chodíme,“ vyhrkla.

„Dohodli jsme se. Chodíme spolu.“

„Ne. Ty ses dohodl. Jenom sexujeme. Na chození jsem moc stará.“

Vzal jsem ji za ruku a doprovodil ji k výtahu. Během cesty do garáže jsem si ji pečlivě prohlížel. „Tohle ti řeknu jenom jednou. Vím, že jsi o tři roky starší než já. Nic to není, to zvládneš.“

„O to nejde – dobře, tak to není jenom tohle. Ten výraz *chození* je pro mě obecně... Nelíbí se mi. Nevnímám ho pozitivně.“

Zkřížil jsem paže na prsou. „Dobře. Tak máme vztah. Jak zní tohle?“

„Je to lepší než chození, ale pořád mi to připadá jako lež.“

Uchopil jsem ji za ramena a podíval se jí do očí. „Tak ještě jednou, ale je to naposledy, kdy se budu opakovat. To, jak našemu vztahu říkáme a jak ho vidí ostatní, *není* náš problém.“

„Ale –“

„Máš snad sex s někým jiným?“ přerušil jsem ji.

„Ne.“

„Míváš sex se mnou?“

Rty se jí zkroutily do úšklebku, který mi přišel docela sexy.

„Ano.“

„Chodíme spolu na večere? Povídáme si? Voláme si a píšeme?“

Obrátila oči v sloup. „Jo.“

„Tak je to vztah, do prdele! Konec příběhu. A dnes to řekneme našim kamarádům.“

„Ale...“

Tvrdě jsem ji políbil. „Sklapni, Dee. Pro jednu prostě sklapni.“

U Bentleyho jsem jí dvakrát vytáhl palec z pusy. Byla nervózní a podrážděná. Jejího podivného chování si všiml dokonce i Bentley, který na mě mlčky upřel tázavý pohled. Nakonec jsem se rozhodl to na ně prostě vybalit. Odkášlal jsem si, abych získal pozornost všech.

„Takže, Cami, tvá sestra a já spolu máme vztah. Je to z tvé strany v pohodě?“

Dee mi sevřela koleno. Cami ztuhla s vidličkou v polovině cesty k ústům a jenom na mě zírala. Emmy vypadala šokovaně. Bentley se ušklíbl a Aiden praštil do stolu.

„Já jsem to věděl!“

„Vy spolu chodíte?“ vydechla Cami. „To jako fakt?“

Dee strnula a já jsem jí na rameno položil uklidňující ruku.

„Dee nemá ráda slovo *chodit*. Máme spolu exkluzivní vztah. Navzájem.“

Camin pohled poskakoval mezi Dee a mnou. „A to mě jako žádáte o dovolení?“

„Ne,“ odpověděl jsem zvesela. „To jsem jenom chtěl být zdvořilý.“ Přitáhl jsem si Dee blíž, aby se uvolnila. „Chtěli jsme vám to říct.“

„Myslím, že si musíme promluvit,“ zašeptala Cami s pohledem upřeným na Dee.

Dee ztuhla ještě víc. „Není o čem mluvit. Nejsi jediná, která jde v životě dál. S Maddoxem jsme spolu. Pochybuju, že by to byl nějaký velký šok, a i když to řekl zábavnou formou, tak jestli v pohodě nejsi, je to tvůj problém.“

Všichni kolem stolu ztichli.

Přiblížil jsem rty Dee až těsně k uchu. „Myslím, že má trochu obavy, Dee. Nebud' defenzivní.“

„Pokud jsi ty šťastná, pro mě je to samozřejmě v pohodě,“ prohlásila Cami. „Ale že jste nic neřekli onehdy při večeři, tak mě to překvapilo.“

„Stejně jako vaše svatba překvapila mě,“ odsekla Dee. „Nebo to, žeš odešla z práce a ani ses o tom nezmínila.“

„Ach jo,“ zamumlal Aiden. „A jsme u toho.“

Ted’ byla s civěním řada na mně.

A do prdele! Začínalo mi být líto, že jsem vůbec něco říkal.

„Omluvte mě,“ zamumlala Cami a odhodila ubrousek.

Pospíchala pryč a po několika sekundách ji Dee následovala.

„Pěkně,“ pronesl Aiden s upřeným pohledem.

„Jediné, co jsem řekl, bylo, že spolu chodíme – teda, že máme vztah!“

„Myslím, že bys na lekce taktu neměl chodit k Aidenovi,“ povzdechl si Bentley. „Měli jste to udělat v soukromí.“

Cukl jsem hlavou směrem k Aidenovi. „Jako to udělali ti dva, když nám u stolu oznámili, že se vzali? Ale hovno! Jsme s Dee oba dospělí. Jestli se spolu chceme vídat, tak se budeme vídat.“ Zatahal jsem se za vlasy. „Stejně jste na nás pořád všichni tlačili, tak v čem je sakra problém?“

Ted’ zase zíral Bentley na mě. „Neštěkej na mě kvůli tomu, žeš to posral.“

„Jo,“ přikývl Aiden se zjevným potěšením.

„Ty sklapni!“ trhl Bentley hlavou směrem k němu.

Vtom se Emmy postavila a udeřila rukou do stolu, až jsme se lekli.

„Držte všichni hubu!“

Zírali jsme na ni.

„Jestli to nechápete, tak já vám to vysvětlím. To, co se stalo, už probublávalo od doby, kdy jste se s Cami vzali, Aidene. Ať už to Dee přizná nebo ne, ranilo ji to. Mě taky. Moc rádi bysme byli na vaší svatbě přítomní.“ Přesměrovala pohled na mě. „Takže to tvé drobné oznámení, Maddoxi, to vyneslo na povrch. Konečně. A já ted’ půjdu a ujistím se, že si to vyříkaly jednou provždy.“ Odkráčela, ale u paty schodiště se ještě otočila. „A za ten zničený brunch vy tři všechno uklidíte a umyjete, takže se do toho dejte.“

„Ne tak rychle,“ ucedil Aiden. Ještě mám hlad.“

„Ty máš kurva hlad pořád,“ zabručel Bentley.

„Bezdná jáma,“ dodal jsem při pohledu na nádobí. Bylo ho hodně.

„Já jsem s tou situací neměl nic společného, ale i tak mám problém. Díky, Maddoxi,“ odsekl Bentley.

„Jsem rád, že jsem tě mohl zahrnout do svého debaklu.“

„Držte hubu oba dva!“ Aiden zavrtěl hlavou a sáhl po talíři lívanců. „Já napřed jím, až potom uklízím.“

Podíval jsem se na napůl snědený talíř. „Dobrý nápad. Možná bysme měli talíře holkám zakrýt, aby si je potom mohly ohřát nebo tak něco.“

„Myslíš, že se hádají?“ prohodil Aiden přes rameno.

„Povídají si,“ řekl Bentley. „Ony spolu mluví.“ Povzdechl si. „Hodně mluví.“

„Doufám, že je Cami v pořádku,“ řekl Aiden. „Jestli tě za to budu muset zbít, Mad Dogu, udělám to – ale budu se snažit být jemný.“

„To určitě,“ odfrkl jsem si. „Tebe dokážu sejmout, mameluku.“

„Myslíš? Zlomil bych tě jako větvičku.“

„Hodím po tobě pár citronových koláčků a zdrhnu. Budeš mít tolik práce s tím, abys je chytil, že budu za vodou.“

Napřed se zamračil, ale pak se rozesmál. „To by mohlo fungovat.“

Zasmáli jsme se všichni. Aiden se pustil do jídla a já jsem se k němu s pokrčením ramen přidal. Jídlo bylo moc dobré na to, abychom je vyhodili. Když jsme dojedli, odložil jsem vidličku.

„Já jsem nechtěl nic začínat. Jenom jsem vám to chtěl říct předtím, než si to Dee rozmyslí.“

„Co myslíš?“

Otřel jsem si pusou. „Tak řekněme, že Dee v tom vztahu není tak hluboko jako já. Snažím se být trpělivý.“ Trochu jsem se na židli přikrčil.

„Potřebuju, abyste mě vy dva podpořili.“

Bentley se opřel lokty o stůl a pozorně se na mě zahleděl. „Ty to s tímhle vztahem myslíš vážně?“

„Smrtelně.“

„A Dee je...“

„No, přinejmenším nervózní.“

„Fajn.“

„A nenutíš ji do něčeho?“ zamračil se Aiden. „Jako její švagr si myslím, že tě musím zastavit.“

„Fakt si myslíš, že bych mohl Dee k něčemu přinutit? Jediné, co jsem udělal, bylo, že jsem nás trochu posunul. Jakmile se smíří s tím, že jsme

pár, můžeme se od toho odpíchnout dál.“

„Děláš ty někdy něco jako normální člověk?“ zavrčel Aiden.

„Myslíš jako ty? Vytěsnit ženu, kterou miluješ, ze svého života, a potom si to rozmyslet a rovnou si ji vzít? Jo, tohle je rozhodně normální.“

Všiml jsem si, jak na mě Aiden s Bentleyem zírají, a vzápětí jsem si uvědomil, co jsem to řekl.

„Ty ji miluješ? Myslel jsem, že na lásku nevěříš.“

Nervózně jsem se zavrtěl. „No, protože jsem předtím nepotkal Dee.“

„To je skvělé, Maddoxi,“ usmál se Bentley. „Jsem za tebe šťastný.“

„Ještě se moc neraduj. Napřed musím přesvědčit dámu.“

„To dokážeš.“

„Ale jestli jí ublížíš, ublížím já tobě,“ zabručel Aiden. „Je to rodina.“

Vážně jsem se mu zadíval do očí. „Jestli jí ublížím, tak tě nechám. Je pro mě vším.“

„Chápu tě,“ řekl a v očích se mu zračilo porozumění.

Zaslechli jsme zvuk kroků. Všichni jsme vstali a začali sbírat talíře.

„Ale dost svěřování se,“ zavelel jsem. „Jestli nebudeme něco dělat, až ty tři přijdou dolů, jsme v prdeli všichni.“

Když jsem hned popadl jeden talíř, Bentley na mě mrkl.

„Vítej ve světě spárovaných.“

Ve výtahu jsme s Dee byli sami a potichu.

Chvilku po tom, co se k nám v kuchyni holky připojily, Aiden s Cami odešli. Když zhodnotily naše úsilí, všechny tři jenom protočily panenky a s úklidem nám pomohly, takže jsme to mohli dokončit rychle. I když měly červené oči a nebyly tak upovídané jako obvykle, připadlo mi, že jsou v pořádku. Když jsme se posadili s čerstvými šálky kávy a mluvili o plánech na svatbu, přišlo mi, že je jim hned lépe. Odešli jsme poté, co jsem dopil kávu.

„Všechno v pořádku?“ ohlédl jsem se na Dee.

Podívala se mi do očí. „Velice hezké oznámení. Jsi jako slon v porcelánu.“

„Řekl jsem, že jim to povím.“

„A já jsem ti řekla, že budeme dělat jakoby nic.“

Poškrábal jsem se na zátylku. „Jo, tuhle část jsem zapomněl.“ Využil jsem příležitosti, ovinul jí paži kolem ramen a přitáhl si ji blíž. „A ty a Cami

jste v pohodě?“

Vzdychla a opřela se o mě. „Budeme. Myslím, že jsme pročistily vzduch. Řekla jsem Cami, jak moc jsem bojovala s tím, že už nejsem ta první, komu se svěřuje. Ona připustila, že si někdy připadá zahlcená, a protože už nežijeme pohromadě, má pocit, že by mě neměla otravovat.“ Usmála se na mě a v očích se jí zalesklo. „Budeme na tom pracovat.“

Dveře výtahu se otevřely a my jsme vyšli ven k autu. „Dobře. A mluvila jsi i o té části s manželstvím?“

„S tím se toho nedá moc dělat. Vzali se a to je všechno. Z jejich strany to bylo impulzivní, ale šlo o jejich rozhodnutí. S Aidenem jsou šťastní, a to je jediné, na čem opravdu záleží.“

„Jsi si tím jistá? Myslím, že jsi pořád našťavaná, že tě do toho nezapojili.“

„Já se přes to přenesu. Musíme naplánovat Emmyinu svatbu, a jedna svatba stačí. Ono to sice vypadá jednoduše, ale pořád je tu spousta detailů.“

„To mi říkal i Bentley.“

„Cami má kamarádku, Jen, která pomáhá nevěstám. Emmy za ní zajde. Díky ní se zbaví velké části stresu, takže se může soustředit na školu a zároveň si užít svatbu.“

Zařadil jsem se do provozu. „Dobře. A teď pojd'me domů. Mám v úmyslu uplatnit svou autoritu tvého přítele a vyžadovat dnes odpoledne sex.“ Pohlédl jsem jejím směrem. „V tom tvém vyparáděném pokojíčku. Budeš nahá a roztažená na té své luxusní posteli.“

Obrátila oči v sloup a podívala se z okna. „Nech si ty přítelovské kecy.“

Byl jsem si ale jistý, že se usmála.

Dee

Otevřela jsem oči a cítila, jak jsem krásně teploučká. Zavrtěla jsem se, ale nějaká váha mi bránila v pohybu. Na chvíli jsem začala propadat panice, ale potom jsem si uvědomila, že je to Maddox. Spal s paží ovinutou kolem mého pasu a s hlavou zabořenou do polštáře hned vedle mojí. Jednu nohu vklínil mezi mé, takže mě vlastně držel jako zajatce. Stříbrné vlasy světle kontrastovaly s tmavočerveným polštářem a jeho strniště mě lechtalo na rameni. Musela jsem potlačit úsměv. Na to, jak moc se mu nelíbilo, když se ho někdo dotýkal, bylo zvláštní, jak moc se dotýkal on mě. Díky bohu, že jsme na tom byli stejně alespoň ohledně veřejných projevů citů. Pohled

na Emmy a Bentleyho, nebo dokonce na Cami a Aideny, jak se k sobě tulí nebo se líbají, mi nevadil, ale tento aspekt svého života jsem chtěla zachovat v soukromí, s čímž Maddox souhlasil.

Tak aspoň změnil pravidla tady.

Jeho náhlé prohlášení, že spolu máme vztah, a fakt, že to chtěl hned oznámit, mě šokovaly. Ačkoliv všechno, co říkal, dávalo smysl, když jsem slyšela slova, která při tom používal, rozezněl se mi v hlavě varovný signál.

Chození. Přítel. Výhradní vztah.

Žádné z těch slov mě neděsilo, pokud byla použita samostatně. Ale takhle za sebou mě vystrašila k smrti.

On ta slova ale chtěl a za celou dobu, co jsme byli spolu, po mně nikdy nechtěl nic jiného. Ke svému velkému překvapení jsem zjistila, že mu to dát chci. Že ho chci potěšit.

Bylo to intenzivní od okamžiku, kdy jsme měli poprvé sex. Byl přesně tím, co jsem od milence potřebovala: byl náročný, vášnivý a vůdčí. Rozkazoval a já jsem jeho pokyny bez námitek plnila; naprosto jsem mu důvěřovala. Ať se dělo cokoli, vyzařoval z něj takový tichý respekt, a to i když mě zrovna měl před sebou na kolenou. I když na mě tichým hlasem vrčel své požadavky, oči měl vždy vřelé, jeho ruce ke mně byly něžné a jeho tělo mě přivádělo k nejvyšším vrcholům blaha. Nádherně to mezi námi jiskřilo.

Když jsme se setkali poprvé, hned mě to k němu přitahovalo. Byl vysoký a hubený, díky předčasně šedivým vlasům vypadal na víc než na svých třicet let. Některé prameny měl tak světlé, že se třpytily jako stříbro. Vlasy měl po stranách krátké, ale nahoře o něco delší, udržoval si tam vždy pečlivě rozcuchané vlny. Měl vypracované a svalnaté tělo a dlouhé a šlachovité nohy. Oblékal se pečlivě a každým coulem vypadal jako moderní manažer.

Zavrtěl se a zesílil sevření. Využila jsem toho, že je u mě blízko, a pozorně si ho prohlížela. Když byl uvolněný, neměl kolem očí tak sevřenou kůži. Bradu měl ostrou a pod prsty jsem cítila jeho měkký stříbrný zátylek. Obočí měl ještě stále tmavé, zdůrazňovalo jeho světle modré oči. Tu úžasnou barvu ještě zvýrazňovaly brýle, které nosil – jednoduché a se silnými černými obroučkami. Když se tvářil normálně, měl zasmušilý výraz, takový jako vážný a hloubavý, a vypadal starší, než ve skutečnosti byl. Když byl mezi lidmi, které měl rád, ukázal jim svou humornou stránku;

nasadil lehký úsměv a jindy přetrvávající vrásky na čele se vyhladily. Jeho smích byl nakažlivý a já jsem si všimla, že je v poslední době takový zvonivější. Když jsme spolu byli sami, dostala se na povrch druhá strana jeho osobnosti – ta, o které jsem věděla, že ji neviděli ani jeho nejbližší přátelé. Ta jemná a soucitná stránka, která ve mně vyvolávala pocit ochrany a bezpečí. Otevřeně a upřímně mi sděloval své myšlenky, a já jsem milovala naše debaty o knížkách, filmech a o všem ostatním, nač přišla řeč.

Když vedle mě spal poprvé, samotnou mě překvapilo, jak přirozené mi to přišlo. Při probuzení cítit to jeho silné tělo těsně u svého. Reakce mého těla na něj byly diametrálně odlišné od myšlenek, které mi neustále vířily v hlavě. Jakmile jsem se mu ocitla v náručí, cítila jsem, jako bych s ním splývala. Když se mě dotkl, chaotické myšlenky zmizely. Cítila jsem, jak mě přitahuje – uvolňoval mě každíčký dotek jeho rtů nebo pohlázení. Pochybnosti se vypařily a mou duši zaplnilo jen to, jak je dobře, že je mi nablízku.

Měl starost o samé maličkosti: o zámek na mých dveřích, o to, jak často jezdím metrem, jestli mě v práci něco nestresuje, nebo – v poslední době – o Cami. Protože byl introvert, byl tišší než většina lidí, ale jeho oči viděly všechno. To, jak chápal mé pocity, jak byl trpělivý, když mě nechal mluvit, aby se mi pokusil pomoci se s tím vyrovnat, to všechno mě nutilo mít ho ještě raději.

A já jsem ho měla ráda.

Jenom jsem ho prostě nemohla milovat.

Tak intenzivní spojení bych nikdy nedovolila. Už zničilo mou matku, a když jsem si je jednou dovolila sama, málem udělalo totéž se mnou.

No ale stejně...

Občas jsem se přistihla při myšlence na to, jaké by to bylo Maddoxe milovat. A přijímat na oplátku jeho lásku.

Tyhle myšlenky jsem vytěsnila stejně rychle, jako se mi v hlavě vynořily, protože to se nestane.

To bylo jediné pevné pravidlo, na kterém jsme se shodli.

Sex výlučně jen mezi námi? Ano.

Nevyhnutelné selhání lásky? Ne.

Najednou mě ty myšlenky přemohly. Začala jsem se cítit nepříjemně, a tak jsem se zavrtěla a odsunula se od Maddoxe. Ten se zavrtěl také, otevřel oči a zamračil se.

„Kam jdeš?“ zeptal se ospalým hlasem.

Posbírala jsem oblečení rozházené po podlaze a přetáhla si přes hlavu triko, protože jsem potřebovala jeho ochranu. Musela jsem se schovat před jeho pronikavým pohledem, tak jsem se znovu sehnula, abych zvedla sukni. Když jsme přijeli, nemohl se dočkat, až mě opíchá, a tak jsme ode dveří do ložnice měli slušnou cestičku z odhozených textilií. „Je skoro pět odpoledne. Musím vyprat prádlo a připravit se na zítra do práce.“

Posadil se zpříma, opřel se o čelo postele, protáhl se a složil ty své velké ruce do klína.

Snažila jsem se nemyslet na to, jak snadno mě jimi obepne kolem pasu, když mě strhává k sobě. V té mé holčičí posteli vypadal tak mužně! Jedna noha mu visela přes okraj matrace, takže jsem viděla pevné svaly. Když byl oblečený v některém z těch svých stylových obleků, byl hezký, ale nahý v mé posteli po odpoledním zdřímnutí, navíc s rozcuchanými vlasy, to byl přímo fantastický. Musela jsem sklopit oči k podlaze, aby nepoznal, že na něj zírám.

Sklouzl z postele a za svou nahotu se nestyděl. Když s úšklebkem zvedal kalhoty, jeho napůl ztopořený penis ukazoval přímo vpřed. „Vidím, jak se červenáš, Deirdre. Praní není to, na co v tuhle chvíli myslíš.“ Vstal a pomalu si vytahoval kalhoty po stehnech, ale v pase je nechal rozepnuté. Zapřel se rukama v bok a ta boule na přední straně se rozrostla. „Viš, tohle šukání bez kondomu se mi líbí, aspoň můžeme být spontánní.“ Přistoupil blíž. „Můžu tě mít kdykoli, kdekoli a *jakkoli* chci.“

Jeho slova představovala malé tepelné bomby, které mě zasahovaly přímo mezi nohy. Ten pocit, když jsem ho měla bez nějaké bariéry, byl ohromující – ocel, zabalená v hedvábí. Když se zabořil hluboko do mě, měla jsem pocit, jako by ten jeho pták byl vyrobený jenom a jenom pro mě. Bylo to opojné a silné.

„Ty máš rád nedělní večery pro sebe,“ připomněla jsem mu a zakousla se do kůžičky na palci. Maddox měl rád pořádek a plánování. „Určitě máš taky nějaké věci, které musíš udělat.“

Přistoupil ještě blíž a svou erekci skrýval v dlaních. „Ta jediná věc, kterou musím právě teď udělat, jsi ty.“

„To už jsi udělal, a dvakrát,“ zaprotestovala jsem slabě, protože jsem věděla, jak zbytečné to je.

Tiše se zasmál, hlubokým smíchem muže, který má všechno pod kontrolou.

„Do třetice všeho dobrého, Deirdre.“ Vytáhl mi palec z pusy, vcucel ho do své a začal po něm kroužit jazykem.

Při tom pocitu jsem zakňučela a ucítila, jak se mi mezi nohama vytváří tupá bolest, kterou dokáže vyvolat jen on.

Oči mu potemněly a místností zazněl jeho tichý hlas: „Požádej mě, abych zůstal.“

Neměla jsem na výběr.

„Zůstaň.“

Kapitola 7

Maddox

V pondělí večer jsem kontroloval nejnovější čísla. S tím, co jsem viděl, jsem byl spokojený. Byli jsme na tom dobře – dokonce ještě lépe, než jsem předvídal. Bankovní účty jsme měli plné, investice byly ziskové a všechno ukazovalo na to, že Ridge Towers budou dalším masivním úspěchem.

Zvedl jsem hrnek, ale hned jsem se zamračil, když jsem si uvědomil, že už je prázdný. Nebyl jsem si vůbec jistý, kolik šálků jsem už do sebe dneska hodil. Ráno jsem přišel brzy, protože jsem věděl, že před sebou mám šílený týden. Včera jsem od Dee odešel pozdě, protože jsem se od ní nějak nemohl odtrhnout. Měl jsem ji několikrát po sobě, protože jsem ji potřeboval s intenzitou, která překvapila i mě samotného. Když jsem odcházel, spala, schoulená v té své naparáděné postýlce, spokojená i uspokojená. Hrozně mě mrzelo, že jsem ji předtím viděl rozrušenou, ale doufal jsem, že když si s Cami mezi sebou pročistily vzduch, bude moct pokračovat dál.

Se mnou.

Potřásl jsem hlavou, abych si pročistil myšlenky. Musel jsem Dee vytěsnit a soustředit se na práci.

Předtím jsem si vzpomněl, že jsem Dee slíbil nějaký kancelářský nábytek, který nám přebýval, a zkontroloval jsem sklad, až jsem našel tu sadu, kterou jsem myslel. Byla ze světlého dřeva a měla moderní čisté linie, věděl jsem, že se bude Dee líbit. Sestávala ze stolu, příborníku a sady polic, byl jsem si jistý, že se to k ní všechno vejde. Původně bývala v kanceláři, kterou jsme měli připravenou pro návštěvy, ale když jsme přidali právní oddělení, dekor se změnil na o něco víc mužský.

Vyfotil jsem pár snímků a poslal jí je, ale potom jsem požádal Vana, aby zařídil doručení, aniž bych čekal na odpověď. Věděl jsem, že se jí ta sada bude moc líbit. Když se mi krátce poté na displeji zobrazila odpověď, sdělil jsem jí, že jí nábytek už patří. Její jednoslovná odpověď mě rozesmála.

Panovačný.

Prisunul jsem si jednu složku a otevřel ji. Většinu dne nám zabraly první videokonference pro marketing Ridge Towers se společnostmi Advance a Zip, teď jsem si chtěl znovu přečíst poznámky. Obě firmy byly profesionální a nápadité, ale chybělo jim pochopení toho, co jsme s Ridge Towers chtěli dělat. Doufal jsem, že to Gavin Group zvládne lépe.

Vstoupil Bentley s kufříkem v ruce. Posadil se a s povzdechem zkřížil nohy.

„Co myslíš?“

Věděl jsem, na co se ptá, a pokrčil jsem rameny. „Dobré koncepty, ale ne to, co jsme chtěli.“

Frustrovaně si rukou prohrábl vlasy. „Chci víc, než jenom propagovat nový obytný věžák s veškerou občanskou vybaveností. Ten slogan se mi nelíbil, ale od Zip to zase znělo, jako by to bylo nějaké elitářské místo.“

„To souhlasím.“

S muffinem v ruce se dostavil i Aiden. Plácl sebou na pohovku a vykopl nohy do vzduchu.

„*To nejlepší místo zbytku?*“ nadhodil. „To bylo chabé.“

„Doufám, že k tomu Gavin Group přistoupí zodpovědně,“ přemýšlel Bentley nahlas. „Mluvil jsem s Grahamem i Richardem a to, co říkali, se mi líbilo.“

„Mně taky.“

„Já z nich mám dobrý pocit,“ řekl Aiden a spolkl poslední sousto muffinu.

„Ty, ale vážně, je možné tě někdy vidět bez jídla?“

„Jak dlouho se známe, vole? Potřebuju neustálý přísun.“ Protáhl si paže a svaly se mu pod košilí zavlnily. „Udržet tenhle svatostánek v chodu vyžaduje spoustu paliva.“

Zvedl jsem oči v sloup. „Nemáš třeba doma nějakou manželku, za kterou musíš pospíchat?“

„Je na večeri se ségrou, aby si mohly víc pokecat,“ řekl s úsměvem, který vzápětí rozšířil přes celou hlavu. „S tvou *přítelkyní*.“

„Sklapni!“

„A co ty, Bente?“

„Já jsem volný. Emmy má schůzku s nějakou poradkyní.“

„A jo, Dee se o ní zmínila.“

„Pomůže Emmy přijít na to, co chce, a potom zařídí podrobnosti,“ přikývl Bentley. „Emmy je úplně posedlá školou a svou prací tady. Nechci, aby ji stresovala ještě naše svatba.“ Usmál se. „Ale stejně si ji chci vzít tak rychle, jak to půjde. Jestli Jen dokáže všechno ještě víc urychlit, tak tím líp.“

Dovnitř vtrhla Sandy a jako vždycky šla hned k věci. „Na čtvrtční večeri jsem rezervovala stůl ve Stables, na osm hodin pro deset lidí. Oblečení je *business casual*, a než se mě zeptáte, tak ano, Reid má oblek čistý a ve skříni.“

Zasmál jsem se a všiml si, že se pobaveně usmál i Aiden.

„Zasedačka je připravená, jejich hotel potvrzený, a jak jste chtěli, na středu a čtvrtek jsou objednané obědy. V pátek vám budou k dispozici – to jsou jejich slova, ne moje –, dokud neodjedou na letiště na odpolední let. Domluvila jsem s Frankem, že je vyzvedne na letišti a potom zase odveze na zpáteční let.“

„Skvělé. Díky, Sandy,“ rozzářil se na ni Bentley.

Než jsem včera večer odešel, požádal jsem Dee, aby se k nám ve čtvrtek připojila na večeri. Měly přijít i Cami a Emmy a já jsem ji tam chtěl mít také. Chvilku váhala, ale když jsem ji informoval, že naši přátelé budou očekávat, že přijde se mnou, protože jsme ve vztahu, nakonec souhlasila.

Plácla mě po ruce a vynadala mi, že ji zneužívám, načež ještě přisadila, abych slovo *vztah* přestal používat tak často.

I tak ale přijde, což bylo asi tak všechno, na čem mi záleželo.

„Slyšela jsem ty dnešní nabídky. Obě stály za hovno,“ oznámila Sandy poté, co se ve dveřích zastavila. „Doufejme, že tahle firma bude lepší. Určitě mi přijde, že to víc chápou.“

Aiden, ležící na pohovce s hlavou na polštářích, se zařehotal. Bentley jenom zavrtěl hlavou, ale při Sandyině prohlášení mu alespoň zacukaly koutky. Věděl jsem, že kolem nás během obou prezentací občas prošla. Její názor jsme vítali. Byla upřímná, až to občas i zbolelo, a neměla žádný problém s tím, jak nám říct, co si myslí.

Všichni jsme to na ní zbožňovali.

„Slyšeli jste ženu,“ zasmál jsem se. „Kraviny.“

„Fakt ale. Ten chlap, co tu byl sám, ten Bruce,“ zavrtěla hlavou, „to je takový domýšlivý kretén! Bentley vedle něj vypadal jako nějaký lážo plážo hipík. Ten klacek, co si vrazil do zadku, ho musí lechtat až v krku.“

Aiden vybuchl a jeho smích se rozléhal místností.

Bentley zamrkal a obličej mu rozdělil široký úsměv. „Dobře, takže když už je o tom řeč, jdu se připravit. Chci tam být brzo, abych se sešel se svou kostí,“ řekl s bezvýrazným pohledem a zvedl prsty do tvaru písmene V.

„Ona je žúžo.“

Aiden se svalil z pohovky.

Nedokázal jsem se přimět, abych se také nerozesmál. „Mír, bratře!“

Chvíli jsme nebyli schopni dělat nic jiného než se hurónsky smát. Bylo to příjemné a otupilo to napětí z celého dne.

Bentley vstal a stále se mu pobavením třásla ramena. „Doufám, že se jí bude Gavin Group líbit, nebo taky dostanou co proto.“

„Klidně by s náma na té schůzce mohla sedět, protože nás tak jako tak bude odposlouchávat,“ pronesl jsem nahlas s vědomím, že je ještě na doslech.

Sandy strčila hlavu do dveří. „Měla jsem to v plánu,“ zavtipkovala. „Potřebujete mě.“

Proti tomu nikdo z nás neprotestoval, a tak se na podpatku otočila a se samolibým úsměvem odešla.

„Tenhle týden bude zajímavý,“ řekl Bentley a oprášil si sako. „Těším se na to.“

A protože jsem v tomto procesu hrál novou roli, těšil jsem se také.

Ve středu ráno přijeli z Gavin Group.

Graham Gavin byl skutečný profesionál – slušný, zdvořilý a s takovým tím staromódním kouzlem, které jasně vypovídalo o jeho úrovni. Stisk ruky měl teplý a pohled přímý.

Richard VanRyan, to byla síla sama o sobě. Byl sebevědomý, jistý a dynamický. V zasedací místnosti byl jako doma, připravený zapůsobit, a s touto schopností nikdy nezaváhal. I tak mu však to furiantství vycházelo. Měl v sobě takovou tu skrytou domýšlivost a vyrovnanost, které se mi líbily. S Grahamem si zjevně byli blízcí, někdy i jeden za druhého dokončovali myšlenky.

Přijela s nimi i jedna mladá a atraktivní žena s tmavě hnědými vlasy, již Graham představil jako Rebeccu Holdenovou. Byla drobná, oblečená do elegantního kostýmku a vlasy si na temeni stočila do uzlu. Oči měla světlemodré, laskavé a inteligentní, úsměv poněkud plachý.

S úsměvem jsem jí potřásl rukou. „Rád vás poznávám, Rebecca.“

„Becca, prosím.“

„Becco.“

Posadili jsme se ke kávě a pečivu, které nám na tácech naservírovala Sandy. Ještě než jsme začali, otevřely se dveře zasedací místnosti a dovnitř vklopýtal Reid. Obličej měl pomačkaný, vlasy rozcuchané a tenisky nezavázané.

„Dobrý bože,“ zamumlal Bentley. „Myslel jsem, že má oblek ve skříni. Že on ji zapomněl otevřít?“

My s Aidenem jsme si vyměnili pobavené pohledy. Roztrhané džíny a zmačkaná trika představovala Reidovu standardní kancelářskou uniformu. I když jsme na něj už byli celkem zvyklí, stejně se mi z něj občas dělalo nedobře.

„Omlouvám se,“ zachraptěl Reid. „Byl jsem celou noc tady, dělal jsem na jednom kódu a myslím, že jsem asi usnul a...“ hlas se mu vytratil a Reid polkl. Upřeně zíral na Beccu, která se na něj usmála a sklopila oči ke stolu. Odkášlal si, sundal brýle a promnul si oči. „Jo, omlouvám se,“ dokončil větu evidentně v rozpacích – což u něj byla věc dost vzácná.

Netušil jsem, jak tuhle situaci zvládnout, a tak jsem se ohlédl na Bentleyho. Ten napůl pokrčil rameny a potom oslovil všechny u stolu.

„Tohle je Reid Matthews, šéf našeho IT oddělení, rezidentní génius,“ rty se mu zkroutily v úšklebku, „a módní guru.“

Všichni se zasmáli a z místnosti vyprchalo napětí. Reid si se všemi potřásl rukou. Všiml jsem si, že u Beccy postál o něco déle, než bylo přijatelné. Musel jsem do něj dloubnout loktem. Ruku jí pustil a otočil se, aby si vzal kávu a naložil si talíř pečivem.

„Máš hlad?“ zeptal se Richard, jehož jeho plný talíř zřejmě pobavil.

„Zase jsem se zapomněl najíst,“ odpověděl Reid. Přitáhl si židli naproti Becce, ale málem se na ni netrefil zadkem, protože ho natolik zaměstnalo zírání. Naštěstí byl Aiden rychlý a židli mu přisunul. Za zvuků tichého Bečina smíchu Reid zrudl, strčil si do pusy koláček a snažil se vyhnout jejímu pohledu.

„Tak myslím, že už jsme se všichni usadili,“ prohlásil jsem suše.

„Richarde, máš slovo.“

Richard si odkášlal. „Jsme velice rádi, že jsme tady. Na základě našich rozhovorů jsem přišel s nějakými nápady pro Ridge Towers.“

„Nemůžu se dočkat, až tvoje vize uvidím,“ řekl jsem. „Jako my všichni.“
„Tak tady je můj koncept,“ řekl a vstal. „Nezapomeňte, že je to pořád ještě v plenkách, takže to můžeme vyladit, změnit nebo zahodit a začít znovu.“ Odmlčel se. „Vy jste klienti a my chceme, abyste byli šťastní.“
V očích mu zajiskřilo potlačovaným humorem a zamrkal. „Myslím, že zjistíte, že jsem vám to udělal na míru.“

Všichni jsme se smáli.

O chvíličku později jsem se už nesmál. Richard měl k té své sebejistotě všechny důvody. On nám to *udělal* na míru. Ty ostatní dvě společnosti sice měly koncepty, jeden nebo dva slogany a ilustrační obrázky se sliby, že když jejich nápady schválíme a pohneme se dopředu, předvedou toho mnohem víc.

Richard na to, až se pohneme, nečekal. Ten už byl i s celým plánem na cílové čáře.

Prezentace byla nenásilná a podrobná. Klíčová slova, která používal, ťala do živého. Jeho marketingová myšlenka se točila kolem rodiny, domova a života, což byl přesně ten směr, jaký jsme pro projekt chtěli. Sloganů a hesel měl po ruce tuny, ale všechny byly na stejné téma.

Domov. Ridge Towers. Našli jste ho.

Podíval jsem se na vzorové návrhy. Byly jasné a úderné. Poutavé. Snímky byly ostré, vize jasné. Logo, které vytvořili, bylo čisté a dobře ladilo s designem celého konceptu.

Věděl jsem, že to na Bentleyho udělalo dojem. Na každou otázku odpovídali promyšlenými odpověďmi. Mluvili Graham i Richard, ale všiml jsem si, že při většině odpovědí se vedení ujal Richard. Své myšlenky přidávala i Becca, což dokazovalo, že toho o kampani ví stejně jako její kolegové.

Byla inteligentní a s technickými body projektu se často obracela na Reida. Ten sice odpovídal přímo jí, odpovědi však byly neobvykle pomalé a často si odkašlával. Většinu doby to znělo jako soukromý rozhovor s technickým žargonem, který používali, ale bylo zajímavé to sledovat. Zatímco s ní mluvil, málokdy od ní odtrhl pohled, a to i když právě hledal slova. Ten kluk mi dneska připadal úplně mimo a říkal jsem si, jak moc za to může nedostatek spánku a kolik to má do činění s tou hezkou dívkou naproti němu.

Becca na nás měla spoustu dotazů a neustále si psala poznámky. Měl jsem pocit, že toho o nás chtějí vědět tolik, kolik jsme toho chtěli vědět my o nich, abychom mohli pracovat jako tým. Ten nápad se mi líbil, a také se mi zamlouvali jako celek.

Sandy seděla na jednom konci stolu a zapisovala poznámky. Často přikývla a tvářila se spokojeně. V této skupině žádní domýšliví kreténi nebyli. Bylo vidět, že schvaluje Richarda, jeho nafoukaný postoj a vůbec všechno.

Po obědě jsme si ještě krátce promluvili, pak odjeli. Seděl jsem u svého stolu, prohlížel si jejich návrhy a dělal si poznámky.

Vstoupil Bentley a posadil se na své oblíbené místo. Čekal jsem, protože jsem věděl, že se k nám každou chvíli připojí i Aiden. Když přišel a usadil se na pohovce, zvedl jsem pohled.

„To bylo působivé.“

Bentley souhlasně přikývl. „Abych byl upřímný, úplně mě odrovnali. Oni přesně vědí, co chceme!“

„Nafoukaný bastard,“ ozval se Aiden. „Ale i tak se mi líbí.“

„To je,“ zasmál jsem se. „Přiznejme si to. Chceme, aby to pro nás udělali, že?“

„Rozhodně.“

„Mně se líbilo, jak pracovali s našimi návrhy a připomínkami,“ dodal Bentley. „Možná je i nafoukaný, ale zase ne tak arogantní, aby odmítal naslouchat.“

„To souhlasím.“

„Rebecca je chytrá. Myslím, že se nám s ní bude v kanceláři dobře pracovat.“

„Reid byl podivně klidný,“ nadhodil Bentley. „Obvykle na naše schůzky přímo vlítne.“

„Co to bylo dneska za chování?“ zasmál se Aiden. „Byl jako kočka na rozpálené plechové střeše, hrozně roztěkaný a nervózní.“

„Myslím, že s tím má něco společného Becca.“

„A nebude to problém?“ zamračil se Bentley. „Když budou pracovat spolu?“

„Ne, Reid bude v pořádku,“ ujistil jsem ho. „Napřed byl tak trochu mimo, ale pak se srovnal. S těma celonočníma směnami musí přestat.“

„A musí si pořídit nové oblečení. Dneska vypadal, jako by vylezl z popelnice.“

„V klidu, Bente. Vezmu ho na nákupy. K jejich cti si nemyslím, že by si toho nějak zvlášť všímali. Jak začal mluvit o tom, co do projektu přináší, a o všech těch věcech, které tady dělá, už je nezajímalo, co má na sobě,“ bránil Reida Aiden.

Bentley si rukou prohrábl vlasy. „Dohlídni na to, aby u večere měl oblek.“

„Jasně.“

„Tak jo, fajn. Můžeš mu aspoň koupit nějaká nová trika? Někaká bez děr?“

„Jdu na to,“ ušklíbl se Aiden.

„A ať se ostříhá.“

„Je to dospělý chlap, Bente. Nemůžu ho přinutit, aby se ostříhal.“

„Tak to navrhní. Nabídni mu úplatek.“

Dovnitř vešel Reid. „Bude fungovat jedna nová stěna monitorů s vysokým rozlišením. Je jich osm. A jednou týdně si dokonce vezmu košili, abych ukázal, že to celý chápu.“

Bentley přimhouřil oči. „Každý den a kalhoty taky.“

„Dvakrát týdně. Ne o víkendech.“

„Chci, abys tady byl v normální pracovní dobu. Už žádné další spaní na podlaze v kanclu.“

„To nedělám. Nejlepší práci odvádím v noci.“ Reid se zatahal za lem trika. „A dělám to v těchhle trikách.“ Dlouze vydechl. „V kanceláři se mi líbí. Připadá mi, že sem patřím. Jsem tady takový soustředěný. Doma mě to rozptyluje.“

S Bentleyem jsme se na sebe podívali. Věděli jsme, že než Reid začal pracovat v BAM, prožil si krušné období. Málokdy o tom mluvil, jeho příležitostné komentáře však byly výmluvné.

„Třikrát týdně.“

„Domluveno,“ napřáhl k němu ruku Reid.

Bentley vstal a potřásl mu rukou. „Objednej, cokoli chceš. Ale až se necháš ostříhat,“ doplnil před odchodem.

Aiden hvízdal. „To se ti podařilo usmlouvat hezky.“

Reid se s úsměvem posadil. „Klidně bych kývl i na čtyři dny. Ta stará kóča mi koupila pár super košil. Líbí se mi.“ Zavlnil obočím. „Vypadám

v nich sexy.“

Zasmál jsem se, jednak tomu pitvoření, ale hlavně tomu, jak nazval Sandy. Něco takového mohlo projít jenom jemu.

Reid si odkašlal. „No, a, ehm, ta Becca...“

„Ano?“ pozvedl jsem tázavě obočí.

„Bude tady, že? Jako ve firmě?“

„Jestli s nima podepíšeme smlouvu, tak jo.“ Ukázal jsem doleva.

„V kanceláři vedle mé.“

„Aha. Naproti mně.“

„Bude tvoje spolupracovnice, Reide,“ připomněl mu Aiden.

„Podíval jsem se do firemních zásad. Nic o nesbližování tam není.“

Zapřel jsem se rukama o stůl. „Bude tady jako prostřednice mezi náma a Gavin Group a jako taková bude plnohodnotnou členkou personálu a bude pod mým vedením.“

Rozpačitě se zavrtěl. „Já ji nechci obtěžovat. Jenom jsem se ptal. Možná bych jí mohl pomoci se tady zorientovat. Znáám Toronto velice dobře, mohl bych jí pomoci se zabydlet.“

„Reide,“ naklonil se k němu Aiden a zapřel se lokty o stehna.

Reid se na něj zahleděl.

„Opatrně. Je to pro nás velká věc. Nenuť mě litovat, že jsem tě najal.“

Reid zavrtěl hlavou, a když promluvil, znělo to od něj nezvykle vážně. „Nikdy bych neudělal nic, co by ohrozilo tvoji důvěru, nebo kvůli čemu by takhle firma vypadala špatně. Vy všichni pro mě moc znamenáte. Myslím, že je cool, a líbily se mi její signály. Mluví mým jazykem a myslím, že se nám bude dobře spolupracovat. A myslel jsem, že by mohla chtít mít v cizím městě nějakého kamaráda, to je všechno.“

Aiden se zase opřel. „Tak jo. Pokud si teda rozumíme.“

Reid vstal. „Mám seznam věcí, které potřebuju a které musí Bentley schválit.“ U dveří se zastavil. „A měl bych se podívat po novém vybavení pro Beccu. Dovedu si představit, že potřebuje nějaký konkrétní software na grafiku a pár monitorů.“

„Na to se budeš muset zeptat jí,“ pokrčil jsem rameny.

„To udělám,“ rozzářil se. „A začnu zjišťovat, co se prodává. Potřebuje jenom to nejlepší.“

Kvapně odešel z kanceláře. Podívali jsme se na sebe s Aidenem.

„Kamarádi, leda hovno,“ odfrkl jsem si. „Tohle bude zajímavé.“

„Já jsem na tyhle sračky asi moc starý,“ zavrtěl hlavou Aiden.
„To jsme oba, Aidene. To jsme oba.“

Kapitola 8

Maddox

Druhý den ráno se Reid svou typickou floutkovskou chůzí vloudal do zasedačky. Když si vzal kávu a nějaké jídlo a se širokým úsměvem se posadil naproti Becce, musel jsem skrýt úsměv.

„Dobré ráno, Becco. Jaká byla noc?“

Všiml jsem si, že Aiden nasadil stejně pobavený pohled jako já. Reid se s tím dneska nepáral. Džíny vyměnil za plátěné kalhoty, sice pořád ležerní, ale nezmuchlané. Na sobě měl černé tričko bez loga jakékoli kapely a přes ně ještě rozepnutou černočervenou kostkovanou košili s vyhrnutými rukávy. Vlasy měl zastřížené, a i když je měl stále rozčuchané, vypadal mnohem uspořádaněji než obvykle. Trochu jsem se naklonil a podíval se mu na nohy.

Nové tenisky.

Je to tak. Ten hoch se ráno oblékl tak, aby zapůsobil.

A ne na nás.

„Skvělá,“ řekla Becca a věnovala mu nesmělý úsměv. „Šli jsme na večeři a potom jsem se procházela kolem Eaton Center.“

Vtom do místnosti vstoupil Bentley a atmosféra se změnila. To se stává vždycky, když přijde. Jeho přirozené vůdcovství a vystupování způsobí, že se všichni posadí rovně a zpozorní. Odložil notebook na obvyklé místo v čele stolu a každého pozdravil. Když si všiml Reida, nepatrně pozvedl obočí a potlačil úšklebek, který mu zvlnil rty. Když si všiml, že ho sleduju, nenápadně zamrkal a pak si vzal kávu.

Dopoledne jsme strávili procházením všech těch vylepšení, která Richard provedl, a probírali jsme časové osy a koncepty. Po obědě jsme si sedli jen s Grahamem a Richardem a začali jsme nastiňovat základy spolupráce, včetně podrobností ohledně smlouvy a Bečina nasazení v Torontu. O tom, že jsou pro nás tou pravou firmou, jsme už neměli nejmenší pochybnosti. Ještě jsme museli propracovat stovky detailů a finalizovat spoustu smluv, já jsem ale byl přesvědčený o tom, že se nakonec dohodneme.

Zvědavě jsem naklonil hlavu. „Můžu se zeptat, proč se sem Becca chce přestěhovat? Nebo – a to je asi mnohem důležitější – proč ji chcete pustit?“

Přijde mi, že je důležitou součástí vašeho týmu.“

Richard polkl poslední doušek kávy. Všiml jsem si, že jí pije tolik jako my. „Becca je důležitou součástí našeho týmu. Když byla v prvním ročníku na vysoké, přišla k nám na stáž. Má přirozený talent. Začala pro nás pracovat na částečný úvazek a najali jsme ji na celý, hned jak absolvovala.“ Zamrkal. „Celou dobu jsem ji všechno učil, což je jeden z důvodů, proč je tak úžasná.“

Všichni jsme se té poznámce zasmáli a on pokračoval: „Becca miluje velká města. Miluje cestování a objevování, Victoria jí na její vkus připadá trochu ospalá.“ Zasmál se. „Někdy si kvůli ní připadám trochu moc starý.“

„Tak jestli se jí líbí ruch velkoměsta, je Toronto skvělé. Taky je to skvělý dopravní uzel,“ řekl jsem.

Richard se zatahal za vlasy. „Poznal jsem Beccu i osobně. Má žena, Katy, se s ní setkala u nás ve firmě a nějak se sblížily. Stala se součástí mé rodiny. Trávila s námi svátky, hlídala nám děti. Katy jí dělala vrbu, když se chtěla vyprávět o klucích.“ S úšklebkem pozvedl jedno rameno. „Pár jsem jich musel sám odehnat. Je pro mě víc než jenom kolegyně. Strašně nerad ji ztrácím, to samé Katy, ale chceme, aby byla šťastná.“

„Když se k nám dostal váš požadavek,“ promluvil Graham, „tak měla ruku u stropu ještě předtím, než jsem stihl skupině dopovědět, co hledáte. I když o ni přicházíme velice neradi, tak si myslíme, že to bude nejlepší pro obě strany. Pořád bude součástí našeho týmu, ale bude v místě, kde bude šťastnější.“ Pokrčil rameny. „Stejně jsme věděli, že ji nakonec ztratíme. Vždycky otevřeně mluvila o tom, že chce žít ve větším městě, takže nám to přišlo jako správná volba.“

Upřeně se mi podíval do očí. „Firma a zaměstnanci jsou pro mě jako rodina. Za normálních okolností by Richard přijel udělat prezentaci sám.“ Usmál se a poplácal Richarda po rameni. „V zasedačce to zvládá docela dobře.“

Znovu jsme se zasmáli a on pokračoval. „Chtěl jsem se napřed s vámi sejít, abych věděl, že sem Becca dobře zapadne a že se k ní budete chovat hezky.“

„Tak doufám, že jsme vaše obavy zaplašili,“ řekl Bentley.

Graham se usmál. „Předem jsem si vás důkladně prověřil. Vaše firma je prvotřídní. Líbí se mi vaše hodnoty i to, jak řídíte své obchodní záležitosti a hlavně své zaměstnance, a to, co jsem tady od příjezdu viděl, můj názor

posílilo. Myslím, že Becce se tady u vás bude dařit dobře a že bychom spolu mohli vytvořit nějaké kouzlo.“ Se stejnou sebejistotou jako Richard přehodil ruku přes opěradlo židle. „Můj tým je skvělý a nepochybuju o tom, že to uděláme správně.“

Věděl jsem, že jsme se Aiden, Bentley i já shodli. Vyměnili jsme si krátké pohledy a Bentley pokýval hlavou. „Myslím, pánové, že dnešní večere může být na oslavu.“

Graham vstal a nabídl mu ruku. „Těšíme se na spolupráci s vámi.“

Později odpoledne jsem zavolaal Dee. Měl jsem moc práce, takže jsem s ní nemluvil od doby, kdy jsem od ní v pondělí brzy ráno odešel, komunikovali jsme jenom prostřednictvím esemesek. Teď jsem chtěl slyšet její hlas.

„Zdar!“ pozdravila mě.

„Ahoj. Volám, abych ověřil, jestli dnešní večere pořád platí,“ začal jsem.

Když mě ujistila, že se na večer těší, cítil jsem uvolnění po celém těle. Řekla, že přijde rovnou z práce a sejde se s námi v restauraci.

„Dneska večer si vezmu nové šaty.“

„Fajn.“ Ztišil jsem hlas a škádlivě pokračoval: „Jaké jsou? Těsné, červené a sepnuté spínacíma špendlíkama? Abych je z tebe mohl snadno servat zubama?“

Nastalo takové ticho, že jsem ho musel rozptýlit smíchem.

„Jenom klid, Dee. Pokoušel jsem tě. Nepochybuju o tom, že budeš nádherná.“

„To je trochu přehnané, ale stydět se za mě nebudeš.“

Zamračil jsem se do telefonu. „Ale ty jsi nádherná.“

Copak jsem jí to nikdy neřekl?

„Hmm,“ zabručela nepřesvědčeně. „Tak jo.“

„To teda jo,“ trval jsem na svém. „Copak jsem ti někdy říkal něco, co by nebyla pravda, Dee? Podle mě jsi neuvěřitelně nádherná, a jestli jsem ti to nikdy předtím neřekl, tak je to moje vina, ne tvoje.“

„Páni!“ zašeptala.

„Jsi taky šíleně sexy, inteligentní a odvážná. To je pozoruhodná kombinace.“

„Jestli se mi snažíš mazat med kolem pusy, Maddoxi, tak si jednu věc ujasníme. Jsem, jaká jsem. Dneska večer s tebou jdu domů a ty mě opícháš. Nemusíš kvůli tomu nijak přehánět.“

Její chraplavý hlas mě vzrušoval.

Střelil jsem pohledem ke dveřím a ujistil se, že na chodbě nikdo není. Ztišil jsem hlas a přitiskl rty těsně k telefonu.

„Poslouchej mě, Deirdre Wilsonová, a poslouchej mě dobře. Já se ti nesnažím mazat med kolem pusy. Říkám ti pravdu. Jsi neuvěřitelně krásná a sexy. A co se týče toho píchání, tak na to vsad' tu svou sladkou prdelku, že přesně to udělám. Budu tě šukat tak tvrdě, že zapomeneš, jak se jmenuješ. Zapomeneš na všechno kromě mého ptáka v sobě. Budu tě píchat, dokud neuvěříš tomu, jak nádherná jsi,“ zavrčel jsem. „A dokud ti nedojde, komu patříš. Rozumíš?“

Když jsem zaslechl, jak ostře se nadechla, musel jsem se zasmát.

„A možná bych ti později mohl namazat med kolem něčeho jiného, abych tě naučil, že i tahle tvá součást je nádherná,“ slíbil jsem s temným uchechtnutím.

„Ne... Takové věci nemůžeš říkat do telefonu!“

„Ale můžu, a taky jsem to udělal. A teď se vrať do práce a nezapomeň, co jsem ti řekl. Těším se na tvé krásné já v restauraci.“

„Do-dobře,“ vykoktala.

Zasmál jsem se. „Deirdre?“

„Co?“ zašeptala.

„Jsi teď ze mě mokrá?“

Odpověděla až po kratičké pauze. „Ano.“

Zavěsila.

Odložil jsem telefon na stůl a zamyslel se nad ní. Hlavou se mi míhaly samé myšlenky na to, co s ní chci dělat. Při vzpomínce na to, jak se pode mnou pohybuje, jaké to je být v ní, se mi pták postavil i v těsném sevření kalhot. Tohle se mnou dělala jenom ona.

Vždycky to byla ona.

Usmál jsem se. Já jsem na ni ale působil také. Nepochyboval jsem o tom, že v tuhle chvíli sedí celá vlhká za stolem a kroutí se. Úplně jsem ji viděl, jak si roztržitě okusuje palec a myslí na mě.

Znovu jsem vzal do ruky telefon a poslal jí zprávu.

Nemáš nejmenší tušení, co s tebou dneska večer hodlám dělat, Deirdre.

Počkal jsem, co odpoví.

Jsem tvoje.

Na to jsem odpověděl velice rychle.

Jo. Tak si to pamatuj.

Raději jsem hned telefon odložil, než bych podlehl pokušení znovu jí zavolat nebo začít psát sextovky.

Ta pauza se dost vyplatí.

Přijel jsem jako první a rozhodl se počkat venku. Aiden a Cami dorazili krátce poté a za nimi Bent s Emmy. Když přijel Deedin taxík, čekal jsem. Otevřel jsem dveře a pomohl jí vystoupit ze zadního sedadla. Taxikáři jsem podal několik bankovek, ale ani na okamžik jsem nespustil oči z ní. Ještě nikdy jsem ji neviděl tak elegantní. Šaty byly tmavě zelené a dokonale doplňovaly její celkový barevný tón. Jahodově blond vlasy jí během několika posledních měsíců povyroستly a sahaly až k ramenům. Výstřih a rukávy zdobily krajky – jako připomínka její oblíbených věcí. Make-up měla jen lehký, ale oči vypadaly větší a tmavší než obvykle. Ústa měla růžová a jediné, nač jsem dokázal myslet, bylo líbat ji, dokud jí nedorazí dech. Až na to, že nesnáším veřejné projevy citů a raději si je nechávám na soukromí.

Když se naše pohledy setkaly a ani jeden z nás neuhnul, viděl jsem, že se na mě odráží záblesk mé vlastní touhy.

Takže jsem to prostě udělal. Sklonil jsem se k ní, ignoroval skutečnost, že nás sledují naši přátelé, a políbil ji. Přitiskl jsem si ji pevně k tělu a přede všemi si ji tak přivlastnil.

Když jsem se od ní odlepil, měla v očích šok a rty oteklé.

„Proč jsi to udělal?“

„Protože jsi chtěla, abych to udělal.“

Protočila panenky, ale nepopřela to.

Nabídl jsem jí rámě. „Můžeme?“

Natáhla ruku a otřela mi rty. „Nemyslím, že bys potřeboval lesk.“

Chytil jsem ji za ruku a políbil její jemné prstíky. Když jsme procházeli kolem naší šokované skupinky, snažil jsem se nesmát.

Nepovedlo se.

V době, kdy přijeli Richard, Graham a Becca, jsme už byli usazeni a objednali jsme víno. Jako poslední se k nám přidal Reid. Snažil jsem se nesmát při pohledu na jeho potěšený výraz, když uviděl, že jediné prázdné

místo je vedle Beccy. Měl na sobě oblek, bílou košili a kravatu s divokými vzory.

Obešel stůl, potřásl si rukama s muži a dívky políbil. Když se dopracoval k Bece, sklonil se k její ruce a s elegantním gestem ji políbil na klouby, až se rozesmála. Konečně se posadil vedle ní a zamrkal na Bentleyho.

Bentley úlevou vydechl.

Becca se naklonila k Dee a poplácala ji po hřbetu ruky. „Ty šaty jsou nádherné. Musíš mi říct, kdes je koupila. Musím najít v Torontu všechny dobré obchody.“

Všechna naše děvčata dnes vypadala krásně. Emmy byla v Bentleyho oblíbeném odstínu modré, Cami ve své milované fialové a Dee zase v tónech zelené. Podle mě z nich byla nejkrásnější.

Dee se usmála a dotkla se krajky na rukávu. „Tyhle mi navrhla a ušila Cami.“

Becca vytřeštila oči a hned se podívala na Cami. „Tohle jsi navrhovala ty?“

„Ano,“ přikývla Cami a zružověly jí tváře.

„A svoje šaty taky?“

„Šaty nás všech,“ připustila Cami. „Studuju módní design a tyhle jsem dělala jako součást prezentace. Dee je moje sestra a Emmy nejlepší kamarádka. Moji pokusní králíčky.“

Becca zatleskala. „Kdybys někdy potřebovala čtvrtého, jsem tvoje. Máš takový talent! Tyhle šaty se mi moc líbí.“

Aiden zářil pýchou, ovinul jí ruku kolem ramen a sklonil se, aby ji mohl políbit na temeno. „To je prostě moje žena. Má talent.“

„Takže na talent!“ pozvedl Richard sklenku. „Myslím si, že kolem tohoto stolu je ho plno.“

Pozvedl jsem sklenku na znamení souhlasu.

Potřásl jsem si s Richardem rukou. „Uvidíme se zítra.“

„Těším se.“

Grahamovi jsem popřál bezpečnou cestu domů. Musel chytit poslední let zpátky do Britské Kolumbie. Richard a Becca zůstanou ještě poslední den, abychom prošli nějaké další podrobnosti. Becca při večeři požádala o radu,

kde má bydlet, a já jsem se nabídl, že jí ukážu byt, o kterém jsem věděl, že bude brzy volný k pronájmu. Čas se shodoval s jejím příjezdem.

„Je to blízko firmy – jenom pár bloků. Dům je starší a je to jednopokojový byt, ale je čistý, bezpečný a na Toronto dost velký. Nájem je s ohledem na lokaci rozumný.“

„Domácí je milý?“

„Je fajn,“ zasmál jsem se.

Becca přimhouřila oči. „Nejsi to ty?“

„Ano. Bydlel jsem tam, když jsme založili BAM. Koupil jsem ho jako investici. Můj nájemník se stěhuje, takže by to šlo. Nechci ti to nijak nutit, ale podívat se můžeš,“ vysvětloval jsem.

„Zní to dobře.“

Díval jsem se za jejich odjíždějícím taxíkem a čekal, až mi obsluha přiveze mé auto. Přitáhl jsem si Dee blíž k sobě.

„Dneska jsi byla úžasná. Děkuju.“

„Becca se mi líbí,“ smála se. „A Reidovi taky. Sotva z ní spustil oči.“

„Všiml jsem si.“

„Myslím, že to ona taky.“

„Doufám, že z toho nebudou problémy.“

„Oba jsou dospělí. Jsem si jistá, že se podle toho dokážou chovat.“

„S ohledem na Reidovy... no, cíle, doufám, že jo.“

Nakrčila čelo. „Jaké má cíle?“

Sklonil jsem jí rty až k uchu. „Reid je panic. A už nechce.“

Její ústa se zformovala do malého o. „Maddoxi Riley – tohle je osobní. Takové věci mi říkat nesmíš!“ pokárala mě a ztišila hlas. „Ale fakt, ve svém věku – je ještě panic? Jak to víš?“

Zasmál jsem se a položil jí bradu na rameno. „Ty jedna maličká milovnice drbů! Když jsme s ním dělali pohovor, řekl Aidenovi a mně, že je panic.“

„Cože? Tohle řekl při přijímacím pohovoru?“

*„Jo. Řekli jsme mu, aby nám o sobě pověděl ‚všechno‘, a on ze sebe vyklopil i tohle.“ Vzpomněl jsem si na to, jak jsme na sebe s Aidenem pohlédli, když nás o té své nevítané... *situaci* informoval. „Každou chvíli nám svůj aktuální stav hlásí.“*

„Ach, můj bože!“

„Aiden ho informoval, že když bude trávit veškerý čas v kanceláři, kde bude vleže na podlaze psát kód, nikdy o to nepřijde.“

Dee mě šťouchla loktem. „Tak možná, že teď už jo.“ Sugestivně rozvlnila obočí. „Já jsem ráda nahoře. Možná že Becca taky.“

Rozesmál jsem se a přitiskl si ji v objetí blíž. Dee vypadala sexy a uvolněně a miloval jsem, když si dělala legraci. Tuhle její stránku jsem dost často nevidal.

„Pojďme tě odvézt domů. Myslím, že chci, abys mi ukázala, jak moc ráda si na mně zarajtuješ.“ Vzal jsem do úst její lalůček a zatahal za něj.

„Ano,“ vydechla.

Nemohl jsem tomu odolat, tak jsem ji políbil. Dlouze, pomalu a hluboce – přesně tím druhem polibku, který bych na veřejnosti nikdy nikomu nedal. A podruhé za ten večer mi to bylo jedno.

Auto zastavilo u chodníku, pomohl jsem Dee dovnitř a zavřel za ní dveře. Když jsem pak vůz obcházel, abych nastoupil, projelo kolem mě jiné auto. Jelo pomalu a příliš blízko u mě. Protože jsem neměl kam uhnout, přitiskl jsem se na své dveře a čekal, až se proplíží kolem mě. Chtěl jsem se na řidiče zaškaredit, ale když otočil hlavu a já jsem zjistil, že je to žena, a naše pohledy se setkaly, na místě jsem ztuhl.

Ty chladné, ledově modré oči jsem poznával.

Tep se mi zrychlil a já jsem se v šoku chytil kliky. V duchu se mi vybavily vzpomínky – ty, které jsem dávno pohřbil a odmítal na ně myslet.

Ve zlomku sekundy se naše spojení přerušilo, auto zrychlilo a při prudkém výjezdu z příjezdové cesty nedalo přednost vozidlu na hlavní. Zatroubení klaksonu mě s trhnutím vrátilo do přítomnosti, zamrkal jsem a zavrtěl hlavou.

Posadil jsem se do auta, ale pořád jsem hleděl na silnici. Motor běžel a z ventilátorů proudil teplý vzduch, i tak jsem ale cítil, jak mi po zádech přeběhl dlouhý mrazivý záchvěv.

„Maddoxi, jsi v pořádku?“ zeptala se Dee a položila mi ruku na rameno. „To auto bylo strašně blízko!“

Otočil jsem hlavu, abych na ni viděl. Její zelené oči byly teplé a plné zájmu – ne jako ten mrazivý pohled plný nenávisti, který jsem viděl před chvílí.

Pak jsem pohlédl na místo, kde vůz před chvílí byl. Nemohl tam být. Buď se mi to muselo zdát, nebo jsem tomu, co jsem nakrátko zahlédl, musel

přisoudit víc, než to ve skutečnosti bylo. Ledově modré oči měla spousta žen. Vypadaly tak, protože se mračila. Určitě si myslela, že jí stojím v cestě, i když to bylo naopak.

A tím to haslo, tím jsem si byl jistý. Přinutil jsem se ty vzpomínky vypudit z mysli a zamknout je tam, kam patří – do minulosti.

Poplácal jsem Dee po ruce. „Promiň. Myslel jsem, že narazí do auta. Vylekala mě.“

„A já myslela, že chce vrazit do *tebe*.“

„Vypadala...“ Zavrtěl jsem hlavou a rozpačitě jsem se zasmál.

„Jak? Jak vypadala?“

„Jako někdo, koho jsem znal na vysoké. Ale to není možné, teda asi.“

„Někdo, s kým sis byl blízký?“

Ztěžka jsem polkl. „Ne, jenom nějaká holka. Nikdo speciální. Jsem si jistý, že jsem se spletl.“

Zacvakl jsem si bezpečnostní pás a zařadil se do provozu. „Jedeme domů.“

Naštěstí se tomu hned přestala věnovat. „K tobě, nebo ke mně?“

„K tobě,“ provedl jsem rychlé rozhodnutí.

„Fajn.“

Deeiny vlasy se třpytily v měsíčním světle pronikajícím okny. Prohnula se a tak moc se zaklonila, až se mi vlasy otřela o nohy. Tiše a hrdelně zasténala a její svaly se kolem mě sevřely.

„Ach *bože*, Maddoxi, to je tak dobrý pocit!“

Chytil jsem ji za boky a tvrdě přirazil. Nemohl jsem se dočkat toho pocitu, až se v ní ztratím. Snažil jsem se soustředit na zvuky, které vydávala, a na to, jak vypadala, když si mě osedlala. Měla plná ňadra a bradavky lesklé a od mých úst červené. Na krku a klíčních kostech měla od mého strniště narůžovělé skvrny tam, kde jsem jí olizoval a oždiboval kůži. Kundičku měla celou mokrou touhou a plnou mého ptáka, kterého tak zodpovědně ždímal.

Jenom ty ledově modré oči mě pořád rozptylovaly.

S řevem jsem se posadil, ovinul Dee ruku kolem pasu a převrátil jsem nás. Padli jsme na postel a tlačil jsem ji svou váhou k matraci. Sevřel jsem jí obě zápěstí jednou rukou a zvedl jí je nad hlavu. Položila mi nohy na ramena a já jsem se do ní zabořil hlouběji.

Zalapala po dechu a napínala krk, jak jejím tělem projíždělo potěšení.

„Komu patříš?“ zavrčel jsem a bušil do ní. „*Komu?*“

„Tobě.“

„Vezmu si tě, *jak* budu chtít a *kdy* budu chtít,“ poroučel jsem jí.

„A-ano,“ zakňourala, vzpínala se pode mnou a snažila se osvobodit si ruce.

Náhle jsem se přestal hýbat, jen jsem se na ni díval a v hlavě mi hlodal jakýsi divný pocit. Hrudník se mi nadýmal potřebou kyslíku. V hlavě mi to šrotovalo, ale mysl vyžadovala klid. Tělo mě až bolelo z toho, jak ji potřebovalo.

Ale takovým jiným způsobem.

Ne tím velitelským, kdy člověk jenom bere.

Nesobecky.

Když jsem se sklonil a zakryl jí ústa svými, vytřeštila oči. Uvolnil jsem jí ruce, objal jsem ji kolem ramen a přitiskl k sobě. Něžnými a línými tahy jazyka jsem ji přinutil sténat. Chvilku jsem ji prozkoumával, ale potom naše rty splynuly a já jsem se začal znovu pohybovat. Pořádně jsem do ní zajel. To, jak jsem ji cítil, jak voněla, to její teplo! Pomalými a lehkými pohyby jsem se v ní kolébal. Zасыpával jsem jí polibky obličej i krk, líbal a laskal jsem ji celou. Zbožňoval jsem ji a miloval tím jediným způsobem, který byla ochotna přijmout. Vsunul jsem mezi nás ruku, našel klitoris a hladil jsem ho, až ztuhla, vykřikla a roztrásla se kolem mě. Orgasmus mnou projel v dlouhých, líných vlnách extáze, které mi probíhaly páteří, sevřely mi koule a přinutily mě zabořit jí obličej do krku a všechno to do ní vystříkat i s jejím jménem na rtech místo polibku.

Jakmile jsme byli hotoví, překulil jsem se a stáhl ji s sebou. Přitiskl jsem si ji k hrudi, protože jsem ji potřeboval cítit u sebe. Potřeboval jsem vědět, že je skutečná a že to, co bylo předtím, nebylo nic. Jenom případ pomýlené identity, nic víc.

Povzdechl jsem si a svým dechem jí trochu rozcuchal vlasy. Ona mi prohrábala prsty ty mé, já jsem ji hladil po zádech. Bezcílně jsem přejížděl prsty nahoru a dolů, kopíroval jsem linii páteře a dotýkal se pokožky.

„Maddoxi?“

„Hmm?“

„Je ti dobře?“

Políbil jsem ji na hlavu. „Jo, jsem v pohodě.“

„Přijdeš mi spíš mimo.“

Věděl jsem, že má pravdu, ale odmítl jsem to přiznat.

„Jak *mimo*, Deirdre? Snad to pro tebe nebylo dost dobré?“

Zvedla hlavu s ospalýma očima. „Bylo to úžasné.“ Přejela mi prstem po bradě a podrbala mě na strništi. „Ale bylo to z tvé strany nějak jiné.“ Zamyslela se. „Takové jako něžné.“

Chytil jsem jí prst do pusy a chvílku ho dráždil jazykem. Pak jsem jej políbil a nechal sklouznout po bradě.

„Chtěl jsem změnu, Deirdre. Ale dej mi deset minut, a můžeme si to rozdat znovu. Tvrdě.“

Odfrkla a přitulila se blíž. Líbilo se mi, když to dělala, protože to nebývalo často. „Deset? Vždyť ti není sedmnáct.“

„Má to snad být výzva?“

„Možná,“ zamumlala, ale v hlase byla už hodně znát ospalost.

Neodpověděl jsem, zůstal jsem v klidu ležet a nechal ji usnout. Když jsem viděl, že spí, opatrně jsem se od ní odtáhl a pečlivě ji přikryl.

Natáhl jsem si kalhoty a košili a do rukou vzal boty a bundu. Bylo pozdě a věděl jsem, že se mnou ve výtahu nikdo nepojede. Mezi dveřmi jsem se zastavil a ohlédl se, protože mi hrud' svírala zlá předtucha.

Odemkl jsem svůj byt a vnímal to až příliš hlasité ticho. Odhodil jsem sako na pohovku, nalil si štědrou dávku whisky a postavil se s ní k oknu, odkud jsem shlížel na město. Vtom jsem si všiml červeného světélka na záznamníku, blikajícího na znamení, že mám zprávu. Se sklenicí na půl cesty ke rtům jsem zaváhal. Už ani nevím, proč jsem si nechával starý domácí telefon a stejné číslo. Už jsem ho měl celé roky, a nikdy ho nezrušil, i když jsem většinu hovorů řešil mobilem.

Tiskl jsem tlačítko pro přehrávání a ten děsuplný hlas se místností rozlehl tak jasně, jako by stála přede mnou.

Jill.

„*Nazdar, Maddoxi. Bylo fajn tě znovu vidět. Myslím, že bychom si měli promluvit. Ozvu se.*“

Hovor skončil.

Sklenice s whisky dopadla na podlahu, kde se roztříštila na tisíce střípků, a kapalina mi postříkala kalhoty i nohy.

Hlava mi klesla na prsa.

Něco takového jsem si ani nepředstavoval.

Žádný případ pomýlené identity.

Právě mě dostihlo to, čeho jsem v životě litoval nejvíc.

Kapitola 9

Maddox

Noc jsem strávil přecházením po bytě, na spánek jsem totiž neměl ani pomyslení. Do kanceláře jsem přijel brzy, protože jsem se zoufale potřeboval rozptýlit prací. Chtěl jsem dělat cokoli, co by zastavilo příval myšlenek a umlčelo ten pocit strachu v žaludku, kdykoli jsem si vzpomněl na její slova.

Měli bychom si promluvit.

Neměl jsem s ní o čem mluvit. Už jsem ji nikdy nechtěl ani vidět.

Celý den jsem dělal, co jsem si naplánoval. Becce a Richardovi jsem ukázal byt. Potěšil ji, zvláště když jsem slíbil, že ho před jejím příjezdem nechám vymalovat a přeleštit podlahy. Kuchyni a koupelnu jsem nechal renovovat před pár lety, takže byly ve skvělém stavu. Zatímco se tam rozhlížela, já jsem se opíral o kuchyňskou linku a nedokázal se ubránit tomu, abych prsty neklidně nebubnoval o desku.

„Jsi v pořádku, Maddoxi?“ zeptal se Richard se zájmem. „Dneska vypadáš unaveně.“

Mávl jsem rukou a snažil se tvářit neutrálně. „Ale ne, to je dobrý.“

„Tak když říkáš...“

Do kuchyně vstoupila Becca a přerušila nás. „Myslím, že mi to bude stačit. Je to menší, než na co jsem zvyklá ve Victorii, ale zase to není tak zlé, jak jsem si myslela, že bych tady mohla skončit. Některé ty byty, které jsem si prohlížela na internetu, byly jako krabice od bot!“

„Rozloha je tady klíčová,“ souhlasil jsem. „Náhodou jsem si to tady kdysi pronajal, a když se majitel rozhodl byt prodat, koupil jsem ho. Když jsem se pak přestěhoval, rozhodl jsem se si tenhle byt nechat a pronajímat ho. Hodnota jde pořád nahoru, takže to byla dobrá investice.“

Souhlasně přikývla. „Pronájem bude prozatím dobrý, dokud město víc neprozkoumám a nerozhodnu se, co mám v plánu.“ Věnovala mi úsměv. „Uvidíme, jak dlouho to se mnou vydržíš.“

Tomu jsem se musel usmát. „Mám pocit, že tohle problém nebude.“

Richardovi zazvonil telefon, takže se omluvil. Becca postupně nakukovala do skříní a se spokojeným pokyvováním je zavírala. Náhle se opřela o pult a přímo se zeptala: „Takže, jak je to s tím Reidem?“

Z toho, jak se to snažila prohodit lhostejně, jsem se musel kousnout do rtu a potlačit smích. Rozhodl jsem se hrát tu hru s ní. „Co s ním má být?“

„No, je, ehm, *singl*?“

„Jo.“

Přejela rukou po lince a vyhýbala se mému pohledu. „Vídá se s někým speciálním?“

„Becco,“ začal jsem, „nemám ve zvyku mluvit o osobních životech svých zaměstnanců, ale řeknu ti tohle: Reid je svobodný, pokud vím, s nikým se nevidá a je to fakt opravdový chlap.“

Skutečnost, že o ni jeví víc než jen běžný zájem, jsem si nechal pro sebe.

„Promiň,“ zrudla. „Nechtěla jsem na tebe tlačit.“

„V pohodě.“ Dlouze jsem vydechl. „Žádné zásady proti vztahům na pracovišti nemáme, ale očekáváme, že se naši zaměstnanci budou za všech okolností chovat vhodně.“

„Samozřejmě.“

„Ale když už je o tom řeč, tak myslím, že toho s Reidem máte hodně společného a že budete dobře spolupracovat,“ prozradil jsem. „To, co děláte mimo firmu, není moje věc.“

„Dobře,“ usmála se.

Zamrkal jsem a sklonil se k ní. „A ještě malá nápověda – Reid miluje sušenky s arašídovým máslem. Jakýkoli druh a jakékoli značky. Pokud jsou s arašídovým máslem, zbodne je všechny.“

Po tváři se jí rozlil úsměv. „Dobře, díky za tip.“

„V pohodě. Řeknu právníkovi, aby ti poslal nájemní smlouvu.“

Napřáhla ruku. „Perfektní.“

Když Becca s Richardem odešli, pokusil jsem se pracovat. Bylo to zbytečné úsilí, nakonec jsem to vzdal a místo toho si prohlížel složky, které mi tam nechal Richard.

Dneska měl Bentley v úmyslu ty zbylé dvě firmy informovat o tom, že se do závodu nenominovaly a že budeme pokračovat s Gavin Group. Bylo to

rychlé rozhodnutí, ale na základě toho, co jsme viděli a slyšeli, bylo správné, a plýtvat časem nemělo smysl.

Přišel Aiden se dvěma šálky kávy. Jeden mi nabídl a posadil se před můj stůl. Natáhl ty své dlouhé nohy a napil se kouřícího nápoje. Ramena měl svěšená a jeho obvykle veselý výraz kazilo zamračení.

Pár minut jsem čekal, protože jsem předpokládal, že přijde i Bentley, ten se však neobjevoval.

„O co jde?“

Aiden si promnul obličej. „Bent mě dneska ráno požádal, abych pro něj něco udělal.“

„Dobře. Podle toho, jak se tváříš, bych řekl, že jde o něco, co udělat nechceš.“

Napil se a odložil šálek na stůl.

„Emmy ho poprosila, aby mě nechal najít toho jejího bratra, Jacka.“

„Teda, tak to je nečekané.“

„Vím.“ Aiden se přese mě zahleděl z okna. „Řekla mu, že když se blíží svatba, chce se s ním spojit. Ať je bratr u toho, nebo že mu alespoň chce dát šanci.“

Zamyslel jsem se nad tím, co jsem o té situaci věděl. Když jí bylo sedmnáct, Jack ji opustil a informoval ji, že teď je na všechno sama. Rozhodl se, že už se o ni staral dost dlouho a že nastal čas, aby žil svým vlastním životem, a zmizel. Od té doby Emmy touží po kontaktu s ním a blížící se svatba musela spustit tohle přání.

„Ty s tím nesouhlasíš?“

„Bentley má strach, že když ho najdu, ale on odmítne, Emmy to zlomí srdce. V tom s ním souhlasím.“

„Možné to je, ale mohl by taky udělat pravý opak. Tak nebo tak by Emmy aspoň znala odpověď.“

Přikývl, ale neříkal nic.

„Co chceš dělat?“

Podíval se mi do očí. „Jsem rozpolcený. Jedna moje část jí chce říct, že jsem se snažil, ale nenašel ho. Až na to, že jak znám Emmy, ona to nevzdá. Nakonec to bude chtít zkusit znovu. A jestli zjistí, že jsem lhal, bude zuřit. Druhá moje část mi říká, že to udělat musím, ať to může uzavřít, i kdyby to mělo bolet.“ Ještě víc se ke mně nahnul a tichým hlasem dodal: „Mám z toho špatný pocit v žaludku.“

Aidena a jeho instinkty jsem znal. Obvykle míval pravdu.

„Takže tě Bent požádal, abys to udělal?“

„Jo. Taky je z toho rozervaný, ale víš, že jí nedokáže říct ne.“

Několik minut jsem o té situaci přemýšlel. „Myslím, že bez ohledu na své instinkty to budeš muset zkusit.“

„Věděl jsem, že to řekneš,“ sklopil hlavu na hrud’.

Dopil jsem kávu. „Je to správná věc.“

„Ale dyť já vím.“ Pak se podíval na mě a zamračil se. „Jsi v pořádku, Mad Dogu? Vypadáš unaveně.“

Smíchy jsem vyštěkl. „Tak to už jsem dneska slyšel!“

„No, a co se děje?“

Nemohl jsem mu to říct. Sám jsem nevěděl, co se děje, takže jsem rozhodně netušil, jak to vysvětlit jemu. Kromě toho jsem vnímal ten stres, který prožíval v souvislosti s hledáním Emmyina bratra, a nechtěl jsem mu ještě přidělovat starosti.

„Nic. Byl jsem dlouho vzhůru, to je všechno.“

Zašklebil se. „Vypadá Dee stejně unaveně jako ty?“

S nuceným úsměvem jsem zavrtěl hlavou. „O tom, co děláme, nikdy nemluvím. Už jsme o tom hovořili.“

„Správně. Beru to jako ano.“

Vstal a protáhl se. „Fajn, takže jdu dát dohromady informace, které pošlu soukromým detektivům. Uvidíme, co zjistí. Myslím, že to musím dělat hezky postupně.“

„To je taky jediné, co můžeš udělat.“

„Myslím, že jo.“

Stále nešťastný odešel.

Doufal jsem, že se jeho instinkt tentokrát mylí, to se ale Aidenovi stávalo jenom málokdy.

Pohledem jsem spočinul na telefonu a zvedl ho, protože jsem cítil naléhavou touhu zavolat Dee. Její hlas mě vždycky pomohl stabilizovat a její klid teď přivítám.

Až na to – co jí vlastně řeknu?

Že se najednou ukázal nějaký duch z mé minulosti a já nevím, co mám čekat? Na základě všech předchozích zkušeností to neznamenal nic. Jill si mohla jednoduše jenom zahrávat s mou myslí. Už to dělala mnohokrát předtím. Třeba jsem dělal z komára velblouda.

Hodil jsem telefon na stůl a frustrovaně se poškrábal na tváři.
Měl jsem ohledně toho vlastní tušení. A nebylo dobré.

V úterý jsem se začal uklidňovat. Nekonal se žádné další telefonáty, žádné nečekané návštěvy ani nic nepřišlo poštou. Přesvědčil jsem sám sebe, že to bylo tak, že mě Jill viděla, a jenom proto, že je to mrcha, zkusila mé staré číslo, slyšela můj hlas a nechala mi zprávu.

Dnes ráno jsem požádal Sandy, aby mi nechala odpojit domácí linku. Když jsem ji při tom zdvořile poprosil, aby mé mobilní číslo nedávala nikomu, kdo by volal a žádal o ně, znechuceně se zamračila.

„To jako myslíš, že jsem včera vypadla z náklad'áku s tuřínem, Maddoxi? Je to přece standardní operační postup. Bez tvého souhlasu bych to číslo nikdy nikomu nedala.“ Aby své rozhořčení a naštvanost podtrhla, ještě si odfrkla.

Poslal jsem jí na omluvu květiny, přičemž jsem musel intuitivně projít všemi informacemi, které po mně kvůli objednávkce a doručení chtěli, protože když je ve firmě něco takového potřeba, tyhle úkoly obvykle plní Sandy. Nemyslím, že bych ji mohl požádat, aby si poslala kytky sama, i když ona by ohledně aranžmá a počtu byla určitě mnohem štedřejší, než jsem byl já. Když je přivezli, políbila mě na tvář a pohladila po hlavě jako školáka, takže mi asi odpustila.

V sobotu jsem pomáhal Dee rozmístit nábytek, který jsem nechal přivézt. K jídlu jsme si objednali čínu, kterou jsme snědli na pohovce u filmu. Potom jsem se v ní na pár hodin ztratil, ale zase jsem ji nechal spát v posteli a šel jsem k sobě, kde jsem celé hodiny přecházel sem a tam, protože jsem – až na chvilkové zdřímnutí na pohovce – nedokázal usnout.

V neděli jsem si vymyslel nějaké výmluvy, abych nemusel na brunch. Dee za mnou později přišla nahoru, protože měla starost a nepřesvědčilo ji mé zdůvodnění, že kvůli termínu musím dohnat nějakou práci.

„Aiden ani Bentley nic o žádném termínu neříkali. Taky byli zvědaví, proč tam nejsi. Měli jsme strach, že jsi zase nemocný.“

„Oni nepracujou s financema. Já mám jiné termíny.“

„Co se děje, Maddoxi? Nebo to snad přehodnocuješ?“ zakmitala prstem mezi námi. „Jako nás? Jestli chceš, můžeme s tím přestat hned teď.“

„Ale ne,“ odsekl jsem. „My dva s ničím přestávat nebudeme. Přeháníte. Měl jsem práci, to je všechno. Nech to být.“

Naštvaně vstala. „Fajn. Takže tě nechám s tou tvou prací.“

Vyrazila ven, ale já jsem se hnál za ní a chytil ji dřív, než došla ke dveřím. Otočil jsem ji k sobě a přitiskl ke zdi.

„Nikam nejdeš.“

„Ale jdu,“ zatlačila mi na hrud’.

„Ne dřív, než se ti omluvím.“ Sklonil jsem se, abych ji políbil, ona se však odtáhla a mé rty jí přistály na tváři. Sevřel jsem jí pokožku mezi rty a přešel ústy až k uchu.

„Promiň, Deirdre.“ Kousl jsem ji do lalůčku. „Prosím.“

Zvedla ruku, aby mi zatlačila na paži, ale bylo to příliš slabé gesto.

Vsunul jsem jí ruku pod bradu a zvedl jí obličej. „Omlouvám se.“

„Bála jsem se o tebe,“ zašeptala.

„Dobře. Mám rád, když se o mě bojíš.“ Přilepil jsem jí ústa na ústa a líbal ji tak dlouho, až ji zradily nohy a ona se na mě zavěsila a chytila se mých bicepsů. Vzal jsem ji do náručí, odnesl ji do ložnice a tam jsem se jí pár hodin omlouval. Postaral jsem se o to, aby pochopila, jak hluboké mé omluvy jsou. Několikrát.

Z myšlenek mě vytrhl Aiden, který se náhle zhmotnil mezi dveřmi.

„Zdar!“

„Dáme později tacos?“

„Jasně.“

„Sejdeme se tam? Nebo jedeš domů?“

„Van mi přinese pár faktur, o které se musím postarat. Počkám na něj a přijedu. Mám zavolat Dee?“

„Ne, ta řekla Cami, že má po práci schůzku a že tam za náma taky přijede.“

„Dobře.“ Odmlčel jsem se a potom se zeptal: „Nějaké zprávy o Jackovi?“

„Našli nějakou stopu. Používám Reida na takové ne úplně konvenční hledání, oni to zase sledují ze svého konce.“

„Dobře. Jestli to je možné, dej mi vědět.“

Odešel a já jsem pracoval, dokud nepřišel Van. Dávno předtím, než vstoupil dovnitř, jsem slyšel zvuky jeho těžkých kroků a klíčů, zavěšených na opasku. Byl skoro stejně vysoký a široký jako Aiden, takže se málem nevešel do dveří. Na sobě měl džíny, které tvoří jeho standardní uniformu, a kostkovanou košili, napínající se mu na širokých ramenou a pevných

pažích. Mávnutím jsem ho pozval dál a on mi pevným a silným stiskem potřásl rukou.

„Díky, žes počkal, Maddoxi.“ V koutcích očí mu jiskřily náznaky úsměvu.

„Žádný problém.“

Podal mi složku s dokumenty, která měla desky potřísněné kroužky od kávy a ohnuté rohy. „Tyhle faktury musí být zaplacené ještě před dodáním zboží.“

Prolistoval jsem dokumenty. Jak tomu bylo u Vana zvykem, všechno bylo v pořádku. Čísla objednávek, faktury, pracovní záznamy. Všechno schválené jím a podepsané Bentleyem.

„Večer udělám převody. Dodávky přijedou zítra.“

„Toho si vážím.“

„Máte tenhle týden nějaký koncert?“

Zasmál se a prohrábl si rukou vlasy. „Ne, ale nějaké vystoupení bude.“

„Dej mi vědět. Přijdeme, dáme si pár piv a poslechneme si tě,“ zamrkal jsem. „Než tě objeví, a ty nás opustíš.“

„Ale ne,“ zavrtil hlavou. „Je to jenom koníček. Ty divoký roky už mám nějakou dobu za sebou. Teď už jsem na ty sračky moc starej.“

Teď byla řada na mně, abych se zasmál. V devětatřiceti letech byl Van sotva starý. Byl to drsný chlapík, a já jsem věděl, že to na koncertech a po nich skvěle koulí se ženami. Měl spoustu tmavých vlasů, které jsem mu záviděl, s několika roztroušenými šedivými pramínky, které mu dodávaly ošlehaný vzhled, což se jim zřejmě líbilo. Odpolední strniště měl na bradě už v devět ráno, a během dne ještě houstlo. Úsměvy nešetřil a nestyděl se flirtovat, hnědé oči měl ale jasné, postoj upřímný a střelec to byl rovný. Tenhle tesařský mistr byl v srdci bluesmanem a na kytaru hrál stejným způsobem, jakým opracovával kus dřeva. Hedvábně hladce. Moc rádi jsme poslouchali, jak hraje.

„To já taky.“

S odfrknutím se zvedl a tyčil se nade mnou. „Ty seš ještě mladý štěně, Maddoxi.“

„Jsme od sebe jenom o pár let, Vane. Zase tak starý nejsi.“

Vtom jeho obličej zvažněl. „Víc než o pár let, navíc jsem si toho během těch let celkem dost odžil.“ Úsměv se vrátil. „V každém případě vám dám o dalším koncertě vědět.“

Nabídl jsem mu ruku a potřásli jsme si. „Budeme se těšit.“

„To oceňuju. A vezmete s sebou své dámy? Abych vám rezervoval stůl.“

Snažil jsem se nesmát. Jak vidno, drby se ve firmě šíří dost rychle.

„To rozhodně jo.“

Odešel a já jsem provedl převody. Podíval jsem se na hodinky, ale bylo ještě brzy. Rozhodl jsem se jít do té restaurace, zajistit nám stůl a dát si pivo. Vzal jsem si kabát a vydal se dolů. Ráno jsem šel do práce pěšky, takže teď jsem chtěl mávnout na taxi. Než jsem ale stačil zvednout ruku, přivítal mě něčí hlas.

„No ahoj, Maddoxi. Chyběla jsem ti?“

Pomalu jsem se otočil a pohlédl Jill do očí. Na oplátku na mě zíraly ty její chladné, emocí prosté modré ledové tůně. Ještě pořád jsem si dokázal vzpomenout na dobu, kdy jsem si myslel, že ty oči jsou neuvěřitelné a že jejich barva je jedinečná a zvláštní. Až do dne, kdy jsem si uvědomil, že ta ledová barva odráží její duši.

Zhluboka jsem se nadechl, abych uklidnil divoce bušící srdce. „Ne, Jill, vůbec jsi mi nechyběla. Vlastně jsem na tebe už ani nepomyslel. A teď mě omluv, musím být někde jinde.“

Chtěl jsem se otočit, ale popadla mě za ruku.

„Ne tak rychle.“

Pohlédl jsem na její ruku, jíž mi svírala kabát, a na červené nehty, které se do jeho látky zadíraly jako drápy. Se znechuceným výrazem jsem jí ruku z kabátu vypáčil a odolal jsem nutkání smést z látky dotek její pokožky.

„Nedotýkej se mě!“

„Tohle jsi mi dřív neříkal...“

Zlost ve mně začaly vytlačovat obavy a zkřížil jsem ruce na prsou.

„Co tady děláš a – to je mnohem důležitější – co sakra chceš?“

Ušklíbla se a pohodila vlasy. Byly tmavší, než jsem si vzpomínal, pod pouličním osvětlením skoro černé. Oblečená byla na večer ve městě a díky vysokým podpatkům byla skoro stejně vysoká jako já. Byla silně nalíčená a rty vypadaly jako rudá jizva v obličeji.

Kdysi mi připadala krásná. Teď jsem viděl tu ošklivost, kterou skrývala před světem.

„Na pár dní tady mám práci. Představ si to překvapení, když jsem tě viděla v restauraci smát se a bavit se všema těma bohatýma kamarádama. Prověřila jsem si tě, Maddoxi. Vedeš si moc dobře.“

Chtěl jsem se zasmát, ale vyšlo z toho spíš jen takové vyštěknutí. „Tvůj názor na to, jak co dělám nebo co nedělám, pro mě nic neznamena. Co kdyby ses odplazila zpátky do té krysí díry, ze které jsi vylezla, a nechala mě na pokoji?“

„To asi neudělám.“

„Co prosím?“ vyštěkl jsem a položil důraz na obě slova. „Nemáš na vybranou. Nemám zájem tě znovu vidět.“

Znovu mi sevřela ruku. „Myslím, že budeš muset jít se mnou, Maddoxi. To, co ti musím říct, prostě chceš slyšet.“

„Nic z toho, co říkáš, mě naprosto nezajímá, Jill.“

Oči se jí zúžily a veškerá předstíraná zdvořilost zmizela. „Já na tom trvám.“

Setřásl jsem její sevření, protože jsem se jí nechtěl znovu dotýkat. „Trvej si, na čem chceš. Já nikam nejdu.“

Obrátil jsem se, že si zavolám taxi, ale ona promluvila. „Samozřejmě je to tvé rozhodnutí, ale buď to se mnou teď půjdeš na drink, nebo se zítra ukážu v té tvojí elegantní kanceláři a neodejdu, dokud mě neuvidíš. A udělám ti tam takovou scénu, že toho budeš litovat.“ Odmlčela se a rozzlobeně vydechla. „Tak co, stojí ti to za to nezajít se mnou na drink? To, co ti chci říct, si poslechněš tak nebo tak.“

Jill jsem znal a věděl jsem, že by se splněním svých hrozeb neváhala. Při představě, že bych její náhlé znovuoobjevení musel vysvětlovat Bentovi a Aidenovi, jsem to přehodnotil. Scény jsem nenáviděl a před lety jsem byl svědkem mnoha těch, které Jill rozpoutala. Pohlédl jsem na jeden z místních barů přes ulici. Bylo úterý, takže tam nebylo plno, a my jsme tam chodili jenom zřídka, takže jsem pochyboval, že by mě někdo poznal.

Přešel jsem přes ulici, aniž bych na ni promluvil nebo se na ni i jen podíval. Její spokojený smích mé už tak napnuté nervy ještě víc podráždil. Nedal jsem jí na výběr a rovnou jsem zamířil do nejvzdálenějšího rohu. Šla za mnou a u stolu si sedla vedle mě. Zamračil jsem se a přesunul se na stoličku naproti.

Pozvedla jedno obočí, ale zůstala zticha. Přišla k nám veselá a přátelská servírka s otázkou, co si objednáme. Já jsem potřeboval něco k pití.

„Whisky, čistou,“ poručil jsem.

„Dirty martini,“ řekla Jill. „Extra olivy.“

„Chtěli byste vidět nabídku předkrmů?“

„Ne,“ řekl jsem stručně. „Nezdržíme se dlouho.“

Jill se ušklíbla.

Dokud se před námi neobjevily nápoje, byli jsme zticha. Hodil jsem lihovinu do sebe a cítil, jak po cestě dolů pálí a zahřívá mi hrdlo. Ten samolibý pohled v Jillině obličeji jsem nenáviděl, takže jsem se rozhodl jít rovnou k věci. Věděl jsem, jak moc ji má situace těší, a už jsem jí to uspokojení dopřávat nechtěl. Navíc jsem v její společnosti nechtěl být ani o chvíli déle, než bylo nezbytně nutné.

„Máš pět minut na to, abys mi řekla, co mi říct chceš. Pak odcházím. Je mi jedno, co uděláš, abys získala mou pozornost. Je mi to u prdele.“

„Jsi tak hrubý.“

Naklonil jsem se k ní a sevřel okraj stolu. „Co chceš, Jill?“

Napila se martini, posunula na špejli jednu olivu a vložila si ji do úst. Dokonce i v tlumeném světle jsem viděl, že k ní léta příliš laskavá nebyla. Vypadala drsnější a starší, než jsem věděl, že je. Zakrýt to nedokázala ani šikovným make-upem a obarvenými vlasy.

„Na univerzitě jsem studovala hlas a drama, pamatuješ? Vždycky jsem chtěla být hvězdou.“

Zvedl jsem oči v sloup. Její životní aspirace mi byly fuk.

„Podařilo se mi dostat pár rolí, spíš menších, a posledních pár let jsem strávila u různých divadelních společností. Bohužel, ať jsem dělala, co jsem dělala, nikam dál jsem to ze souboru nedotáhla. Několikrát jsem hrála záaskoky, ale nikdy jsem neměla hlavní roli, která by mě proslavila.“

„Dovedu si představit, cos ‚dělala‘, abys ty role dostala,“ řekl jsem opovržlivě.

Ignorovala mě. „Cestování už mě unavuje. Nebo to, že jsem neviditelná – jedna ze sboru. Nesnáším to, že musím umět vyjít s penězi a že nemám vlastní dům. Tak jsem se rozhodla vzdát se zájezdových představení a usadit se.“ Vložila si do úst další olivu a usmála se, ale z toho úsměvu prýštilo čiré zlo. „A tak jsem usoudila, že mi s tím pomůžeš.“

Civěl jsem na ni, jako by zešílela.

„Proč bych to měl kurva dělat?“

Sáhla do kabelky, vytáhla malou obálku a posunula ji ke mně. Já jsem na ni zíral a žaludek se mi svíral úzkostí. Opatrně, jako by mě mohla kousnout, jsem kolem ní ovinul ruku a přitáhl ji k sobě.

Zvedl jsem chlopeň a nechal obsah vyklouznout na stůl. Byly to fotky, celkem šest kusů. Zvedl jsem je, podíval se na obrázky a samotného mě překvapilo, že se mi netřese ruka.

Nebylo to pro mě žádné odhalení nebo šok. Ještě předtím, než jsem obálku otevřel, jsem to věděl – věděl jsem, že se vrátila, aby mě nějakým způsobem přinutila tu temnotu prožít znovu. Ty fotografie představovaly můj největší okamžik hanby a měl jsem je vypálené do paměti i zachycené na filmu. Ona je teď přivedla k životu s tak žhavou intenzitou, až se mi udělalo špatně.

Nedokázal jsem se ani pohnout. Zasmála se a ten nepříjemný zvuk mě zase vrátil do reality.

Trhl jsem hlavou. „Kdes to vzala?“

„Ale, Maddoxi!“ Zavrtěla hlavou a oči se jí leskly uspokojením. „Vždycky jsi mi říkal, že věci nikdy neplánuju a nikdy nejsem připravená. Řekla bych, že jsem ti dokázala, že ses spletl.“ Zaťukala prstem na fotografie. „Prověřila jsem si tě. Ten tichý a nudný Maddox, který měl v plánu se stát účetním. Jak se to celé změnilo!“

„Já *jsem* účetní.“

„Ne, jsi partnerem v jedné z největších firem ve městě. Taková prestiž! Úžasné články o třech kamarádech, kteří svou firmu vybudovali z ničeho a udržují své přátelství – křiklavě čistý obraz, opravdoví dobrodinci, jeden jako druhý. No nebyla by smůla, kdyby se stalo něco, co by tu pověst pošpinilo? Tak si říkám, jak dlouho by to přátelství ještě vydrželo, kdyby někdo z vás zničil všechno, na čem jste všichni tak tvrdě pracovali?“

Prohnal se mnou ledově chladný vztek. Musel jsem se hodně ovládat, abych se na ni přes stůl nevrhl a neuškrtil ji. Upustil jsem fotografie lícem dolů na stůl, ruce na kolenou jsem musel sevřít do pěstí a snažil se neztratit nad sebou kontrolu.

„Co chceš?“ vyštěkl jsem.

S pochmurným úsměvem si poklepala na bradu. „Chci nějaký dům na místě podle svého výběru. A půl mega.“ Snědla další olivu. „Pro začátek.“

Dopila martini a sklouzla ze sedadla. „Jakmile se dohodneme na tomhle, tak se ještě domluvíme na ročním poplatku. Já už nechci pracovat, chci si užívat života.“

„Myslím, že sis mě spletla s miliardářem,“ vyštěkl jsem smíchy. „Já se v penězích neválím.“

„Myslím, že si mě můžeš dovolit.“

Zkusil jsem hrát s ní. „A proč bych to dělal?“

„Možná nejsi úplná hvězda, Maddoxi, ale já znám spoustu reportérů a ti moc rádi zveřejní story, kterou jim o nás řeknu.“ Přistrčila fotografie ke mně. „Nebo o tobě.“

„Byla by to lež.“

Zasmála se a její smích mě rozechvěl do morku kostí. „Podle těch fotek, co mám, ne.“

Natáhla se a obrázky uspořádala do úhledné hromádky, již pak vsunula do obálky. Nahoru položila vizitku a tím svým červeným drápem na ni poklepala. „Bydlím v hotelu. Hodně se stěhuju, takže stálý dům nemám. Tohle je můj e-mail a číslo na mobil.“

Usmála se zářivě chladným úsměvem. Když mě poplácala po tváři, ucukl jsem.

„Vím, že je to pro tebe šok. Dám ti nějaký čas na rozmyšlenou. Máš týden na to, aby ses se mnou spojil, jinak půjdu do novin a celý ten tvůj život se zhroutí.“

„Proč?“ zeptal jsem se. „Proč to děláš, Jill?“

Naklonila se ke mně, falešný úsměv zmizel a z očí jí křičela nenávist.

„Nadával jsi mi. Ponížil jsi mě. Odkopl jsi mě. A to všechno proto, že jsem se ti snažila ukázat, čím bys mohl být. Opravdovým chlapem – ne tou chabou imitací, kterou jsi.“

„To ty jsi ta, která ponížila mě,“ ucedil jsem skrz sevřené rty.

Ucítil jsem, jak mi přejíždí rty po tváři.

„Až to budu vyprávět já, Maddoxi, tak ne.“ Poklepala na obálku. „Teď tomu velím já.“

S úsměvem ode mě odstoupila. „Týden. A protože sis odpojil telefon, raději zavolej ty mně, jinak ti nakráčím do kanceláře.“

Otočila se a odešla.

Kapitola 10

Maddox

Deeino tiché klepání jsem slyšel, ale ignoroval. Přesně tak jako esemesky a hovory od Aidena a Bentleyho. Předtím jsem rozeslal stručnou SMS s tím, že mi do toho něco přišlo, takže se k nim na tacos přidat nemůžu. Neměl jsem tušení, co jiného bych mohl říct.

Když jsem odešel z toho baru, přijel jsem domů taxíkem, zničeně jsem se došoural nahoru a popadl nejbližší láhev whisky. Bylo mi jedno, jak drahá byla, nebo i to, že jsme si ji chtěli vychutnávat. Potřeboval jsem zastavit ten přívál myšlenek a vzpomínek v hlavě. Dal jsem si horkou sprchu, při níž jsem láhev držel v ruce, a nechával vodu smýt ze mě její doteky a pach v nose. Prál jsem si, abych tak mohl spláchnout i všechno ostatní.

Klepání se ozvalo znovu, ale já jsem se ani nepohnul. Nebyl jsem si jistý, jestli to dokážu. Hodně jsem toho vypil a nechtěl jsem nikoho vidět. Před sebou jsem viděl ty fotografie, rozložené na dřevěné podlaze jako špatná reklamní grafika.

Byl jsem na nich já s chladným a odhodlaným výrazem v obličeji. Zorničky jsem měl doširoka roztažené a oči v kontrastu s obličejem úplně černé.

Jill byla na kolenou, svázaná a po tvářích jí stékaly slzy.

Bič v mé ruce. Krev, stékající z rány na rameni.

Rukou jsem jí svíral vlasy a z výrazu mé tváře bylo jasné patrné, že na ni něco křičím.

Má erekce, tvrdá a jasně se rýsující pod džínami, visícími mi proklatě nízko na bocích.

Na poslední fotce jsem si ji bral zezadu. Šrámy na zádech, obličej otočený od fotoaparátu, z kůže mi skapával pot.

Ty obrázky vyprávěly špinavý příběh. Příběh bolesti a sexu. Jill jako otrokyně, já dominantní.

Fotografie ale lhaly, protože to bylo přesně naopak.

To ale nebyl ten příběh, který svět uslyší – nebo uvidí.

Sklonil jsem se a přimhouřil oči, abych na fotografie lépe viděl. Cítil jsem stud a lítost. Dovolil jsem zlosti, aby se projevila. Zesílil jsem sevření láhve, již jsem stále držel v ruce, i když už byla prázdná.

Konečně nastoupila temnota, jak mé tělo podlehlo alkoholu a vyčerpání.

Když jsem to vzdal, zaslechl jsem další klepání.

Jak jsem se zhroutil na pohovku, zbyla mi v hlavě jediná jasná myšlenka.

Až Jill tu skvrnu na mé minulosti zveřejní, už to klepání nikdy znovu neuslyším.

Probudil jsem se a zmateně jsem mrkal v ranním šeru. Obloha byla zatažená a těžká – v podstatě jako má hlava. Na zkoušku jsem se posadil, ale už jsem cítil agonii. Chytil jsem se za hlavu, protože to bušení v ní bylo intenzivní a nekončící. Zvedl se mi žaludek a musel jsem potlačovat nevolnost.

Telefon se válel na podlaze, vypnutý a mrtvý. Fotografie tam stále ležely jako připomínka toho, s čím se musím vypořádat. Při pohledu na hodinky jsem šokovaně zjistil, že je kolem desáté. Měl jsem zpoždění, kocovinu a nebral jsem telefon. Docela mě překvapilo, že za dveřmi ještě není Aiden. Věděl jsem, že kdyby měl hodně velké obavy, bez jakýchkoli výčitek by přiměl Reida, aby v tom slavném systému, který sám vytvořil, zjistil hesla potřebná ke vstupu do mého bytu.

Sesbíral jsem fotografie a odnesl si je do pracovny, kde jsem je zavřel do trezoru. Pomalu jsem odešel do ložnice a zapnul telefon. Spolkl jsem tři tylenoly, zapil je trochou vody a šel se osprchovat. Oblečení z předchozího večera, rozházené po podlaze, jsem ignoroval. Nechtělo se mi pomyslet na to, jak se dotýkala těch látek. Později je vyhodím.

Teplá voda mi na ztuhlých ramenou udělala dobře a uvolnila i sevřené svaly. Osušil jsem se a poslal krátkou zprávu Aidenovi a Bentovi s textem, že mi bylo zle, ale že už jsem na cestě. Měl jsem několik zmeškaných hovorů a zpráv, ale těch jsem si nevšímal. Oblékl jsem se, a protože jsem si nebyl jistý, jestli už můžu řídit, vzal jsem si do práce taxíka. Došel jsem až ke svému stolu a nějak se mi podařilo obejít Sandy, která naštěstí zrovna telefonovala, když jsem se kolem ní plížil.

Objevila se až o deset minut později a s hrnkem kávy. Spolu se suchým toustem na talířku ho položila na stůl.

„Díky,“ zamumlal jsem. „Nemám hlad.“ Odkášlal jsem si a raději jsem talířek odstrčil, protože se mi už začal zvedat žaludek. „Myslím, že bych

mohl mít otravu jídlem.“

„Přesně. Takovou tu půllitrovou. Sněz ten toust, bude ti líp.“

Neodpověděl jsem, ona rychle odešla.

Krátce nato přišel zamračený Aiden. „Mad Dogu, tys mi nahnal strach! Sandy říká, že máš kocovinu. Co se děje?“

„Nemám kocovinu. Snědl jsem něco, co začalo protestovat,“ lhal jsem. „Byl jsem vzhůru celou noc.“

Pozorně si mě prohlížel. „Jo.“ Zatleskal a já jsem při tom hlasitým zvuku zamžikal. „Architekt už dodělal finální makety Ridge Towers. Uvidíme je za hodinu.“

Přinutil jsem se vložit do hlasu alespoň trochu nadšení. „Skvělé!“

„Richard umírá touhu je vidět, aby je mohl začlenit do návrhů.“

„Dobře. Dohlídnu na to, aby je dostal.“

„Příští týden přijede kvůli nějakému jinému klientovi. V úterý bude v kanceláři.“ Aiden si přejel rukama po stehnech. „Bent je stále ještě nechce posílat po internetu. Pořád mu říkám, že jsme v pořádku, ale on na tom trvá.“

Dlouze jsem vydechl. „Je to jeho firma. On tady rozhoduje.“

„Je to naše firma, a já to vím,“ zamračil se Aiden. „Doufám, že se dostane přes to, co se stalo, a uvědomí si, že to byl jediný člověk s jediným cílem – zničit ho. Už se to nebude opakovat. Naše systémy jsou bezpečné.“

Otočil jsem se v křesle a podíval se z okna. „Nikdy nevíš, kdy se tě lidi budou snažit zničit, Aidene.“

Na okamžik ztichl. Potom vážným hlasem promluvil.

„Jsi v pořádku, Maddoxi? Nepotřebuješ si se mnou o něčem promluvit?“

„Ne,“ odpověděl jsem, aniž bych se otočil. „O ničem.“

Ani jsem ho neslyšel odcházet.

Později jsem se zapojil do jednání s architekty. Když jsem snědl tousty, vypil dva šálky kávy a vzal si další tylenol, cítil jsem se fyzicky lépe. Duševně jsem sice byl pořád mimo, ale povedlo se mi skrýt za svým obvyklým maskováním. Dařilo se mi zachovávat bezvýrazný obličej a neutrální hlas. Usmíval jsem se ve správných chvílích a vyslovoval návrhy i pochvaly. Byl jsem nadšený z modelu i nákresů, které ho doprovázely a ukazovaly podrobnosti. O tom zmatku v mé hlavě nikdo nevěděl.

Nikdo se to ani nedozví, protože musím vymyslet nějaké řešení – a pěkně sám.

Dee přijala mé omluvy ohledně otravy jídlem, které jsem jí napsal textovkou. Řekl jsem jí, že jsem její klepání ani neslyšel, a omluvil se za to, že o mě měla strach. Odpověděla, že mě později přijde zkontrolovat. Věděl jsem, že čeká, až ji pozvu k sobě, ale já jsem položil telefon na stůl, aniž bych to udělal. Nedokázal bych se jí podívat do očí.

Následující dva dny jsem se setkával s personálem a procházel s nimi rozpočty a plány. Účastnil jsem se schůzek a nabízel na nich své názory. Obědval jsem s Aidenem. Trochu jsem zlobil Sandy. Mluvil jsem s Dee, ale neviděli jsme se. Na konci každého hovoru se s očekáváním odmlčela. Čekala, až jí řeknu, že se s ní chci večer vidět nebo že budu mít nějaké plány na víkend. Chtěl jsem. Zoufale jsem si přál trávit čas v její uklidňující společnosti. Popíjet s ní whisky a mluvit o tom, jak chutná. Slyšet její tichý smích a na celé hodiny se v ní ztrácet.

Jenomže jsem se bál, že prohlédne tu masku, kterou jsem si nasadil. Měl jsem dost práce už s tím, že jsem to tajil před Aidenem a Bentleyem, kteří věděli, že něco není v pořádku. Mohl jsem se snažit ten zmatek v sobě skrýt sebevíc, ale oni mě prostě znali až moc dobře. Nechtěl jsem, aby to věděli, ale protože jsem vůbec netušil, jak tu situaci vyřeším, začal jsem si myslet, že mám jen jedinou možnost.

Ničilo mě už jen pouhé pomyšlení.

Ve čtvrtek odpoledne kolem mé kanceláře prošel Bentley s vážným výrazem ve tváři. Nezastavil se, ani když jsem ho slyšel říkat Sandy, že bude zbytek týdne pryč, takže mu má zrušit všechno v kalendáři. Jeho neobvykle strohý tón i odjezd mě zarazily.

Vzápětí ho se složkou v ruce následoval Aiden. Vypadal unaveně a rozrušeně. Stál tam a s pokleslými rameny sledoval, jak Bentley odchází. Pohlédl do mé kanceláře a já jsem v něm otázce pozvedl obočí. Vešel dovnitř, zavřel dveře a posadil se přede mě. Napadala mě jenom jediná věc, která by se mohla stát.

„Našel jsi Jacka?“

Přikývl.

„Ani to netrvalo dlouho.“

Pokrčil rameny. „Ty informace nebyly skryté. Jednoduše řečeno je až doted’ nikdo nehledal, ale s dnešní technologií se věci můžou stát rychle.“

„Nechce ji vidět?“ tipoval jsem s vědomím, že má Aiden pravdu. To Emmy zlomí to její křehké srdce.

„Je mrtvý.“

Posadil jsem se zpříma. „Do prdele!“

„Už je to nějakou dobu.“

„Jak?“

„Zemřel v lavině během horské túry na Aljašce. Tělo se nikdy nenašlo.“

„Určitě o tom existují nějaké záznamy. Proč to neoznámili Emmy?“

Zasmál se, ale znělo to hořce. „Záznamy jo, sice špatné, ale my jsme je našli. Měl chybně zapsané jméno, ale my jsme si to s Reidem porovnali se záznamama. Když umřel, měl u sebe pas. Nenechal žádné informace o příbuzných a nikdo ho nehledal. Použili jsme fotky, které nám dala Emmy, a jeden z průvodců, kteří to přežili, ho spolehlivě identifikoval.“

„Do prdele,“ opakoval jsem.

Potrásl hlavou. „Jack umřel asi rok po tom, co ji opustil. Celou tu dobu čekala v domnění, že se vrátí, a pořád se držela myšlenky, že má bratra.“

„Takhle jeho ztrátu může oplakat, ale bude vědět, že ji celé ty roky neignoroval. Myslím, že jí to pomůže.“

„Bentley má strach, co to s ní udělá. Bratr byl její jediná rodina.“

„Ale ne,“ nesouhlasil jsem. „Emmy je silná. Už není sama. Ta situace se uzavře, což Emmy potřebuje, a je tu pro ni Bentley. Pomůže jí to překonat. Víš, jak moc ji miluje. Zajistí, aby byla v pořádku.“

Mlčel a seděl s hlavou skloněnou a rukama sevřenýma mezi nohama.

„Aidene, já vím, že tohle je to, čeho ses obával. A vím, že nesnášíš, když jsi tím, kdo pravdu odhalil, ale Emmy to chtěla. Bude v pořádku.“

„No jo,“ přikývl.

„Pomůžeme jim oběma. Pomůžeme všichni. Uděláme cokoli, co budou potřebovat. Takhle to dělají přátelé.“

Vstal, prsty listoval ve složce a prohlížel si mě.

„Takhle to dělají přátelé, když jim někdo *dovolí* pomoci.“

Při těch slovech jsem strnul, protože jsem si uvědomil, že už nemluví o Emmy.

„Počkáme, až nám Bentley řekne, co potřebuje,“ řekl jsem s nadějí, že změním téma.

„A ty mi někdy řekneš, co potřebuješ, Maddoxi? Nebo to necháš zajít až tak daleko, aby tě to, co tě tak zatraceně stresuje, sežralo zaživa?“

„Jsem v pohodě.“

„Další lež,“ zavrtěl smutně hlavou. Přešel ke dveřím, položil ruku na kliku a silně ji sevřel. „Já bych za Bentleyho položil život. Za tebe taky. A protože já jsem ochotný udělat tohle, tak to nejmenší, co můžeš udělat ty, je, že budeš mluvit ty se mnou. A že mi budeš věřit.“

„Já ti věřím.“

„Ne. Kdybys mi věřil, neužíral by ses.“

Naše pohledy se setkaly.

„Aidene, člověk se někdy musí věcem postavit sám.“ I mým vlastním uším to znělo nepřesvědčivě.

„Ale někdy nemusíš. Promysli si to, Maddoxi. Až ti to dojde, budu tady.“ Odešel a zavřel za sebou dveře.

Dee

Zápasila jsem s taškami přes rameno a snažila se nahmatat tlačítko výtahu. Dveře se otevřely a já jsem nastoupila, ale hned jsem zklamaně zasténala, když jsem si uvědomila, že jsem místo *nahoru* stiskla *dolů*.

Rezignovaně jsem nechala dveře zavřít, protože jsem věděla, že bych stejně musela počkat, až se výtah zase vrátí do přízemí.

Přesunula jsem se dozadu a odložila ty těžké tašky. Kromě nich jsem nesla ještě nákup a naditou brašnu, docela jsem to s tím nákladem přehnala.

Zatímco jsem hledala klíče, otevřely se dveře a nastoupil další pasažér. Otočila jsem se k němu, abych ho požádala, aby stiskl tlačítko mého patra, a ztuhla jsem. Přede mnou, ale zády ke mně, stál Maddox. Ramena měl shrbená a vlasy rozčuchané.

Ignoroval mě? Neviděli jsme se od neděle, což mi vadilo víc, než jsem byla ochotna připustit. Říkal mi, že mají šíleně moc práce a že se navíc necítí příliš dobře, ale znělo to spíš jako výmluva.

Odkašlala jsem si. „Maddoxi?“

Otočil hlavu, a když se mi do zorného pole dostala jeho tvář, zalapala jsem po dechu. Plet' měl bledou, pod očima tmavé kruhy. Strniště na bradě bylo hustší, sám ale vypadal hubenější.

V tom, že mu nebylo dobře, rozhodně nelhal.

Ještě během otáčení vytřeštil oči. „Ježíš, Dee, promiň, nevšiml jsem si tě.“

Přistoupila jsem k němu a sevřela mu tváře do dlaní. „Co se děje, Maddoxi?“ zeptala jsem se s úzkostí. „Co se stalo?“

Při mém doteku sebou trhl, což mě vylekalo, ale než jsem ruce stáhla, chytil je do svých a přitiskl si je na kůži. Potom se sklonil a přitiskl své čelo na mé.

„Byla to chřipka. Už je mi líp.“

„Měls mi dovolit, abych se na tebe přišla podívat.“

Zavrtěl hlavou a poodstoupil. „Nechtěl jsem, abys to chytla. Musel jsem to vyležet.“ Natáhl se kolem mě a stiskl tlačítko mého patra. Když jsme tam přijeli, podržel mi dveře otevřené.

Poklepala jsem nohou. „Ty jdeš se mnou.“

Na rtech se objevil náznak úsměvu, ale zavrtěl hlavou. „Možná zítra.“

Opřela jsem se o zeď. „Fajn. Tak půjdu já s tebou.“

Vzdychl a přešel si rukou po obličeji. Nohou zabránil dveřím v zavření a vzal mé tašky. „Tak jo, Dee. Sice nebudu žádný skvělý společník, ale na kafe zajdu.“

„Zůstaneš i na večeři. Musíš se najíst.“

Šel za mnou a hlasem tak tichým, že jsem jeho odpověď skoro ani neslyšela, řekl:

„Tebe potřebuju mnohem víc.“

Než jsem udělala rychlou večeři – jenom polévku s knedlíčky wonton doplněnou česnekem a zázvorem – usnul mi na pohovce. Whisky odmítl, místo ní si řekl o vodu. Když přecházel po bytě a nakonec se usadil na pohovce, pozorně jsem ho sledovala. Vypadal jako Maddox, ale něco bylo jinak. Oblek sice byl drahý a na míru, ale prostý a tmavě modrý. Košili měl bílou a kravatu šedou. Když si sundal boty, viděla jsem ponožky stejné barvy. Ale byly tu i jiné věci. Uzel na kravatě měl trochu nakřivo, horní knoflík nezapnutý. Z kapsičky nevyčúhoval kapesníček a manžetové knoflíčky měl ve tvaru jednoduchých stříbrných kotoučů. I hodinky měly jen silný černý pásek a ciferník. Nic odvážného nebo barevného. Maddox byl oblečený mnohem konzervativněji, než jsem kdy viděla oblečeného Bentleyho, a to už něco znamená.

Byl také bledší, než jakého jsem ho kdy viděla, a i když se někdy usmál, až do očí úsměv nepronikl, zračila se v nich muka a úzkost. Vypadal starší, než ve skutečnosti byl, a vyčerpaný.

Něco bylo hodně špatně, a ať si tvrdil cokoli, nějaká podělaná chřipka to nebyla.

Když byla večere připravená, přinesla jsem ji v kouřících miskách, posadila se vedle něj a jemně ho zatahala za paži. Probudil se, okamžitě ve střehu, ale když viděl, že jsem to já, trochu se uklidnil.

„Ježiš, promiň,“ zamumlal a vzal si misku.

„Nemusíš se omlouvat,“ ujistila jsem ho a dovolila mu mi i nadále lhát. „Chřipka člověku sebere hodně síly.“

Přikývl a ochutnal polévku. „Je skvělá.“

„Říkala jsem si, že ji pro tebe udělám slabší.“

„Díky.“

Jedli jsme v tichosti. S uspokojením jsem si všimla, že se mu při jídle do tváří vrací trochu barvy. Došlo mi, že ať už to byla chřipka, nebo něco jiného, v poslední době moc nejedl. Byla jsem ráda, že jsem jí udělala dost, aby si mohl vzít domů.

S úsměvem odložil misku. „Bylo to vynikající.“

„Dáš si ještě?“

S povzdechem se schlíple opřel o polštáře, ramena měl ještě níž, než když přišel. „Možná později.“

„Fajn.“

Odnesla jsem misky a vrátila se s další vodou. Chtěla jsem mu co nejvíc ulevit, a tak jsem se posadila na pohovku, položila si na koleno polštář a poplácala na něj. „Pojď!“

Sugestivně pozvedl jedno obočí. „Není to moje věta?“

Zatahala jsem ho za ruku. „Nech toho a pojď sem, Maddoxi.“

Vstal, shodil ze sebe sako a povolil si kravatu. Když si uvědomil, že má horní knoflík už rozepnutý, zaváhal, potom ale zatáhl za ten pod ním a rozepnul ho také. Brýle odložil na konferenční stůl a položil mi hlavu na klín obličejem vzhůru. Když jsem ho pohladila po hlavě, vydechl a uvolnil se. Nic jsem neříkala, jenom jsem mu v pravidelném vzorci hladila čelo. Čím déle jsem se ho dotýkala, tím uvolněnější byl. Povolil i napjaté ruce a zlehka je složil na břicho. Napětí vymizelo i z ramen a rozplynuly se ty napjaté vrásky kolem očí.

Uběhlo dost času a už jsem si začala říkat, jestli neusnul. Nechtěla jsem přestávat nebo se hýbat, abych ho nerušila. Samotnou mě překvapilo, jak moc mě uspokojovalo vědomí, že mu nějakým způsobem pomáhám. Až

do té chvíle jsem si neuvědomila, jak moc mi chyběl. Ten jeho úsměv a smích. Jeho vřelý hlas a panovačný přístup. Byla jsem neklidná a našťvaná, jeho nepřítomnost mě zlobila i znepokojovala, ale v jeho blízkosti to všechno zmizelo. Zoufale jsem chtěla vědět, kvůli čemu takhle vypadal, ale také jsem věděla, že mi to neřekne, dokud nebude připravený. Doufala jsem, že se svěří alespoň Bentleymu nebo Aidenovi, protože to, co v sobě nosil, bylo příliš těžké na to, aby to zvládl sám.

Vtom jsem v hrudi ucítila neočekávaný pocit a zadržela jsem dech. Tou osobou jsem pro něj chtěla být já. Abych s ním sdílela jeho problémy a zmírňovala je tak, jako jsem to právě dělala. Nikdy jsem nechtěla být takovým člověkem pro nikoho kromě sestry, a teď byl ten pocit jiný.

Na Maddoxovi mi záleželo, a to víc, než by mělo. Ale bylo to tam, a i když jsem si nebyla jistá, co bych s tím měla dělat, věděla jsem, že se to nezmění.

Zlehka zamrkal a otevřel oči. Jeho světlemodrý pohled byl najednou podivně zranitelný. Viděla jsem jeho skrytou bolest i strach a chtěla jsem to obojí zastavit. Beze slova jsem se posunula, sklonila k němu obličej, a on současně natáhl ruku a objal mě kolem krku.

Naše rty se dotkly. Ochutnávaly se. Zlehka se o sebe otíraly, potom hladce splynuly a Maddox mě políbil. Ani trochu to nepřipomínalo jakýkoli jiný polibek, který jsme kdy sdíleli.

Maddox

Cítil jsem, jak maličko ztuhla, a slyšel jsem, jak se ostře nadechla. Otevřel jsem oči a uviděl Dee, jak se ke mně sklání s očima naplněnými naprosto jinou emocí, než jsem ji kdy viděl vyjadřovat.

Zázrak.

Naše pohledy se setkaly a já jsem ji musel políbit. Znovu ta její ústa ucítit na svých. Ochutnal jsem ji, vdechl ji a cítil jsem, jak se zbytek světa vypařil.

Nezáleželo na ničem jiném kromě tohoto okamžiku a této ženy.

Líbili jsme se nekonečně, hluboce a hladově. Zlehka a sladce. Dlouhé tahy jazyky a jemné nárazy našich zubů. Její kyslík se stal i mým. Potřeboval jsem ji, abych mohl dýchat, potreboval jsem ji k přežití.

Naše ústa se od sebe neoddělila, ani když jsem vstal a přitáhl si ji do náručí. Cestu do její ložnice jsem znal, takže jsem ji tam dokázal odnést i potmě. V ložnici jsem ji postavil na nohy a jemnými pohyby ji svlékal, a i tehdy jsem odmítl naše spojení přerušit. Vytáhla mi košili a netrpělivě tahala za knoflíky. Neměl jsem tušení, kterým směrem mi hodila manžetové knoflíčky nebo jak se jí podařilo mi rozepnout pásek, ale bylo to jedno. Aniž bychom přerušili kontakt našich těl, padli jsme do postele a rozházeli polštáře a zmuchlali ty krásné krajky.

Bylo mi to jedno.

Dee mi zabořila ruce do vlasů, ovinula mi nohy kolem pasu a pevně mě sevřela. Mé paže byly jako ocelové klece, které ji udržovaly v pasti mého těla. Potřeboval jsem ji cítit všude kolem sebe. Abych věděl, že je skutečná, a abych si tento okamžik navždy zapamatoval.

Okamžik, u něhož jsem si nebyl jistý, jestli ještě někdy nastane.

Když mi hladila hlavu, aby zmírnila můj stres, zasáhl mě ohromující okamžik prozření. Věděl jsem, jak ten problém vyřešit.

Dostavila se však i bolest z toho, že ji budu muset opustit a kromě ní nechat za sebou i všechno ostatní, co jsem miloval, abych je všechny ochránil před hanbou své minulosti. V tomto okamžiku to bylo to jediné, co jsem dokázal vymyslet, že bych mohl udělat. Jill by určitě zničila všechno, co mi bylo drahé, a ublížila by všem, na nichž mi záleželo. A to jsem nemohl dovolit.

Dee zasténala a já jsem jí zvedl nohy, abych se do jejího tepla mohl ponořit ještě hlouběji. Pohybovali jsme se pomalu a rozvážně. Rozkolébal jsem její tělo a odmítal naše spojení přerušit. Ona se pohybovala současně se mnou, jako bychom to dělali už tisíce let, naše těla pracovala v takovém souladu, až to bylo skoro bez námahy.

Orgasmus ve mně narůstal postupně, šířil se a zachvacoval celou mou bytost. Bylo to tak intenzivní, až mě to nakonec přinutilo opustit její ústa a zabořit jí tvář do krku, protože jsem se už udělal. Celé tělo se mi silou uvolnění třásl, sténal jsem její jméno a ona to mé vzlykala.

„Dee, moje Dee,“ mumlal jsem.

Uklidnili jsme se, naše těla byla nasycena. Přitáhl jsem přikrývku a přikryl nás oba, abychom si po takovém vyznání vášně mohli v klidu poležet.

„Řekl jsi mi Dee. Když jsme spolu takhle, nikdy mi Dee neříkáš.“

Vtiskl jsem jí polibek na hlavu a opravdu jsem slyšel její nevyslovenou otázku.

„Proč?“

„Proč mi to připadalo jako na rozloučenou, Maddoxi?“

„Ne,“ lhal jsem klidným hlasem. „Jenom jsem ti ukazoval další svou stránku. Je nás víc.“

Přitiskla se ke mně blíž a pevně mě sevřela rukama. Já jsem ji držel stejně pevně, protože jsem se jí nechtěl vzdát, nechtěl jsem tento okamžik nechat pominout.

Nechtěl jsem, aby se stal jen vzpomínkou.

Až na to, že jsem se bál, že se jí stane.

Když usnula, vyklouzl jsem z postele a zadíval se na ni. Díky ní jsem pocítil lásku, poznal jsem, že pro mě může existovat, a věděl jsem, že i když odejdu, budu ji vždycky milovat. Bude mi chybět po zbytek života.

Protože měla pravdu.

Rozloučení se zdálo být nevyhnutelné.

Kapitola 11

Maddox

Neklidně a nervózně jsem přecházel po svém bytě. Ticho v místnosti bylo až příliš hlasité a stres ve mně přímo křičel.

Všechno to šlo až příliš dobře. Měl jsem to vědět. Od chvíle, kdy jsem Jill uviděl a uslyšel ten hrubý hlas, jsem cítil blížící se zkázu a zdálo se, že cesta ven neexistuje.

Až na to, že jsem jednu našel.

Mohl jsem Jill říct, co chtěla slyšet, abych ji ukolébal do pocitu falešného bezpečí. Ve stejnou chvíli jsem mohl rezignovat na své partnerství v BAM, odjet z města a nechat Bentleyho a Aideny pokračovat beze mě. Když nebude mít nic, co by mi mohla vzít, nebudou jí ty fotky k ničemu. Stejně mi už vezme všechno, co mi bylo drahé. Peněz jsem měl dost; nikdy jsem se o ně nemusel obávat, ale přijdu o rodinu, kterou jsem si vytvořil. Jedinou skutečnou rodinu, kterou jsem kdy poznal.

Budu muset odejít od jediné ženy, jakou jsem kdy miloval. Kterou kdy milovat budu. Při pomyšlení na to, že ji opustím, mě zabolet hrudník. Že nikdy neuvidím její úsměv, ani neuslyším její hlas. Že s ní nebudu v těch vzácných a nestřežených okamžicích, které se nám přihodily. V těch intimních a blízkých vteřinách, kdy nebyla tak ostražitá a já jsem viděl, jak její oči říkají, že chce víc. Víc mě.

Při pomyšlení na to, že je a Dee opustím, se mi udělalo zle. Nemohl jsem spát, nemohl jsem jíst. Jediné, co jsem mohl dělat, bylo uvažovat. Mé logické myšlení hledalo jiná řešení, ale s ničím nepřicházelo.

Rozsah toho skandálu by mohl Bentleymu a jeho společnosti způsobit nenapravitelné škody. Na tom, aby z BAM bylo to, co z ní bylo dnes, neúnavně pracoval a já jsem nemohl dovolit, aby to moje minulost zničila. Musel bych jim říct pravdu. Dát jim příležitost sebe i společnost ode mě oddělit pro případ, že by se Jill pokusila o nějakou nepředloženost.

Co se jí týkalo, mohla ten svůj dům dostat. Ale to bylo taky všechno, co dostane – alespoň získám nějaký čas. Pak budu už dávno pryč a postarám se, aby mě nemohla najít.

Už jsem si soukromě promluvil s právníkem ohledně kroků, které budu muset podniknout, abych přerušil svůj obchodní vztah s Bentleyem a Aidenem. K jeho cti musím říct, že když jsem mu sdělil své důvody, právník ani nemrkl, ale dal mi spoustu rad.

Ted' už jsem jenom musel podniknout ty další kroky. K nim patřilo přerušování osobních vztahů, což mě zabíjelo.

Frustrovaně jsem se zatahal za vlasy, a zatímco mi v mozku vířily tisíce myšlenek, hleděl jsem z okna. Znovu mi zazvonil telefon. Zvonil celý víkend, ale já jsem se i tentokrát rozhodl si ho nevšímat. Ignoroval jsem i esemesky a e-maily. Tiché klepání na dveře.

Věděl jsem, že mě Aiden a Bent chodili kontrolovat. Že Dee byla zmatená a chtěla mi pomoci. Ani jeden z nich na mé polovičaté pokusy svést je ze stopy neskočil.

Nebyl jsem připravený je vidět. Podívat se jim do očí. Vyřknout ta slova nahlas.

Najednou mi byl byt moc malý. Potřeboval jsem víc prostoru na to, abych ty pocity rozchodil. Tady už do mě prosakovala hořkost a zabydlovala se ve mně, a tak jsem si potřeboval pročistit hlavu. Vzal jsem si ze skříně bundu a vydal se k výtahu. Kráčel jsem bezcílně a na to, abych si všiml věcí kolem sebe, jsem měl mozek příliš zaměstnaný úplně jinými věcmi.

Když jsem se nakonec zastavil, uvědomil jsem si, že jsem prošel kolem naší kancelářské budovy a jsem už skoro v centru. Při pohledu na hodinky mě překvapilo, že jsem se procházel víc než hodinu. Vlevo jsem viděl Hotel Fairmont, tak jsem se rozhodl zajít dovnitř a sednout si k baru. Možná mi nějaký ten drink pomůže.

Napřed jsem do sebe hodil jednoho panáka, nechal si od barmana nalít další whisky a vydal jsem se k rohovému stolu, kde jsem se posadil čelem k oknu. Pomaličku jsem upíjel, slepě se díval na lidi procházející po chodníku a ničeho jiného jsem si nevšímal. Když mě z mých myšlenek vytrhl nějaký hlas, polekal jsem se.

„Vypadáš, jako bys potřeboval partáka.“

Zvedl jsem hlavu a setkal se s upřeným pohledem Richarda VanRyana.

„Richarde,“ vydechl jsem zmateně. „Co tady děláš?“

Ukázal na židli naproti mně. „Můžu?“

„Samozřejmě.“

Posadil se a položil na stůl svou sklenici. „Vím, že v práci mám začít až v úterý, ale na zítra si se mnou domluvil schůzku jiný klient, tak jsem přiletěl dřív. Zašel jsem si na skotskou a viděl tě tady sedět v koutě.“ Napil se a současně si mě prohlížel. „Nebo bys chtěl být raději sám?“

„Ne,“ mávl jsem rukou. „To je dobrý.“

Sevřel rty a podíval se na mě chytrýma oříškově hnědýma očima. „Nejsem si jistý, jestli ‚dobrý‘ je to správné slovo, Maddoxi. Promiň mi mou otevřenost, ale vypadáš jako kus hovna.“

Musel jsem se usmát. „To mě určitě neurazí. Já se jako kus hovna i cítím.“

„Chceš si o tom promluvit?“

Zavřel jsem oči. „Kéž bych mohl, Richarde, ale protože je náš vztah takový, jaký je, bylo by to velice nevhodné.“

Zasmál se. „Má žena Katy by ti řekla, že jsem král nevhodností.“ Pohodlně se opřel do židle. „Uvědomuju si, že spolu budeme pracovat, ale je víkend. Nejsem v práci, a pokud jde o mě, jsme dva chlapi, kteří si v neděli odpoledne dávají drink. Aby se odreagovali.“

Nabídka to byla lákavá. Potřeboval jsem to ze sebe dostat a vzhledem k rozhodnutí, k němuž jsem dospěl, bych – technicky vzato – nemluvil s obchodním partnerem. Zvedl jsem sklenici a vypil jantarovou tekutinu.

„Odcházím z BAM.“

Vytřeštil oči, zvedl svou sklenici a naráz do sebe hodil její obsah. Pak vstal, vzal obě sklenice a o několik minut později se vrátil s dvojitými dávkami pro oba. Postavil whisky přede mě, napil se čerstvé skotské a přitáhl si židli blíž ke stolu.

„Povídej.“

Promnul jsem si obličej a zamyslel se nad tím, co můžu říct. „Vrátilo se mi něco z minulosti. Něco, co jsem nečekal, že by někdy vyplavalo na povrch, ale ono se to stalo.“ Naše pohledy se setkaly. „Ten skandál by poškodil všechno, co Bentley vytvořil. Jeho dopad by byl obrovský. Vzhledem k tomu, jakou kampaň se chystáme zahájit, tak řekněme, že až by se to provalilo, tak celé to ‚rodina na prvním místě, našli jste domov‘ by nám vybuchlo do ksichtu.“

Zauvažoval nad tím, co jsem řekl. „Zahrnuje ta minulost nějakou trestnou činnost?“

„Ne.“

„Ublížil jsi někomu, nebo tak něco?“

„Tak, jak to myslíš, ne.“

„Takže je to spíš osobní?“ Při té otázce nenápadně klesl hlasem.

„Ano. Je to osobní a upřímně řečeno i ponižující.“

„Takže si hodláš zničit kariéru, odejít od přátel a vzdát se dosavadního života kvůli něčemu, co jsi udělal v minulosti? Kvůli něčemu, za co se stydíš?“

„Ono by to ztrapnilo firmu. Pošpinilo celý ten projekt. Chci Bentleymu poradit, aby mě nechal jít a potom ještě počkal pár měsíců před tím, než kampaň spustí, aby zajistil, že jsem dost dlouho mimo hru.“

„Takže jsi s Bentleym ani s Aidenem ještě nemluvil?“

„Ne, musel jsem o celý tý posraný situaci hodně přemýšlet.“

„A co ta tvá krasavice, ta Dee? Co ta si myslí, že bys měl udělat?“

Zvedl jsem sklenici a dlouze se napil. „Já jsem to neřekl ani jí.“

Richard sraštil čelo a také se napil skotské.

„Víš, často se stane, že rozhodnutí, která člověk provede sám, jsou nejhorší ze všech možných. Nikdy se nedokážeme na problém podívat objektivně, protože máme tendenci vidět jenom jednostranně.“

„Tohle svinstvo má jenom jednu stranu,“ zamumlal jsem do sklenice.

„O tom pochybuju.“

„To rozhodnutí nemůže udělat nikdo jiný.“

„Souhlasím. Vím, že tě neznám dost dobře, Maddoxi, a Bentleyho a Aideny ještě méně. Vidím ale sílu vašeho přátelství. Ten respekt, který k sobě navzájem máte. Myslím, že by chtěli mít příležitost ti říct, co si o tvém rozhodnutí myslí. Nebo jsem si vlastně jistý, že by na tom trvali.“

„Nemůžu dovolit, aby Bentley riskoval pověst své společnosti.“

„A nemyslíš, že by měl mít možnost se k té věci vyjádřit?“

Protože jsem si nebyl jistý, jak reagovat, povzdechl jsem si. „Nemůžu ho postavit do pozice, kdy by si musel vybrat mezi naším přátelstvím a svou firmou.“

Richard zamyšleně přikývl. „A teď s odchodem a cestou domů nijak nespěcháš, nebo jo?“

Při vzpomínce na to, jak klaustrofobický mi můj byt připadal, jsem si uvědomil, že s návratem nespíchám. „Vůbec ne.“

Vstal. „Tak pojďme do mého apartmá. Mám láhev skotské a budeme tam mít trochu víc soukromí. Chci ti vyprávět jeden příběh.“

Následoval jsem ho, sice zmatený, ale zaujalo mě to.

Ve svém apartmá mi Richard podal sklenici a posadil se do křesla proti mně. Z kapsy vytáhl telefon a procházel v něm fotografie, až se nakonec u jednoho snímku zastavil. Usmál se na fotografii a potom mi telefon podal. Prohlížel jsem si fotku hezké ženy s tmavými vlasy a modrýma očima. Měla vedle sebe batole, které jí bylo hodně podobné, a v náruči držela mimino s očima, které jsem poznával.

„Tvá rodina?“ zeptal jsem se.

„Ano. Má žena Katy, starší dcera Gracie a naše mladší, Heather.“

Usmíval se tak široce, až mu to deformovalo oči. „Nebo, jak jí říká Gracie, Hedda. Ta její patlavost mě jednou zabije.“

Vrátil jsem mu telefon a všiml jsem si, jak předtím, než telefon zase zastrčil do kapsy, přešel po fotografii prstem a zase se mu vrátil ten úsměv.

„Než jsem potkal svou ženu, byl jsem kretén. Naprostý a totální kretén – nebo kokot, jak mi lidi často říkali.“ Pozvedl obočí. „Byl jsem sobecký, narcistický a upřímně řečeno, hnusný parchant. Cokoli jsem chtěl, to jsem si vzal. Ta firma, kde jsem pracoval, byla bezohledná, a tak jsem tam dobře zapadl. Bylo mi jedno, co musím udělat nebo na koho musím šlápnout, abych dostal, co chci. Všichni a všechno mi bylo fuk. Mí spolupracovníci, ženy, se kterými jsem chodil, abych byl upřímný, tak kdokoli v mém životě. Včetně mé ženy, která v té době byla mou asistentkou. K ní jsem byl krutý obzvlášť.“ Ztěžka vydechl. „Ve skutečnosti jsem byl natolik krutý, že jsem ji zmanipuloval tak, abych dostal, co jsem chtěl. Přinutil jsem ji si mě vzít, abych sám vypadal dobře.“

„Tomu nerozumím.“

„Katy je ohromná. Přitahuje lidi svou vřelostí. A já jsem tu vřelost potřeboval, abych vypadal jako lepší člověk a abych dostal to, co jsem chtěl.“

„Což bylo co?“

Ušklíbl se a nakrčil jedno obočí. „Chtěl jsem pracovat s Grahamem.“

„Do prdele,“ ucedil jsem. „Vy dva mi přijdete tak blízci!“

„Taky že jsme.“ Opřel se a napil se skotské. „Nebudu tě nudit všema těma špinavýma detailama, ale když jsem si vzal Katy, změnil jsem se. Vůči té její vřelosti nedokáže být imunní nikdo – ani já. *Ona* mě změnila a já jsem se do ní zamiloval doopravdy. Naštěstí mé city opětovala. Ale nedokázal jsem žít s tou lží, na které jsem to postavil. Musel jsem před

Grahamem s pravdou ven, tak jsem mu všechno řekl. Čekal jsem, že mě vyhodí – vykopne z firmy, která mi pomohla změnit se. Ale Graham mi i s manželkou odpustili a dali mi druhou šanci. Po tom všem, co jsem provedl. I přes tu příšernou parodii lidské bytosti, kterou jsem byl, mi pořád věřili.“

Pokrčil rameny, jako by chtěl říct: *No chápeš to?*

Přehodil si nohu přes nohu a pohupoval špičkou té horní. „Takže si myslím, že rozumím tomu, čím procházíš. Ale taky si myslím, že předtím, než podnikneš rozhodnutí, které ti tak drasticky změní život, si se svými partnery musíš promluvit.“

Odmlčel se. „Ukázalo se, že ten okamžik pravdy, kterého jsem se tak děsil, nakonec byl nejlepším rozhodnutím mého života. Bez svých děvčat bych byl ztracený. Rodina je pro mě vším a součástí toho kruhu jsou i Graham a jeho rodina. A stalo se to proto, že jsem byl čestný a upřímný k někomu, na kom mi záleželo natolik, abych mluvil pravdu a umožnil jim, aby mi pomohli. Nebylo to snadné, ale stálo to za to.“

Po chvíli ticha se suše zasmál. „Uzavřenější než škeble, co?“

„Co prosím?“

„No, já jsem ti řekl svůj příběh, Maddoxi. Pravdu o Katy, o mně a o tom, co se stalo, zná jenom málo lidí. Mohl bys to komukoli vyžvanit nebo to proti mně použít proto, aby naši firmu nenajali. Já ti ale věřím a předpokládám, že to neuděláš. Myslím, že na oplátku můžeš věřit ty mně.“

Dlouze jsem vydechl, dopil svou sklenici a postavil ji na stůl. „Mně to opravdu není příjemné.“

„Nemusíš zacházet do detailů, jestli je to tak jednodušší. Stačí zhruba.“

„Objevila se jedna žena.“ Znovu jsem dlouze vydechl. „Z mé minulosti a má hromadu mých fotek, na kterých jsem – my oba – v kompromitujících pozicích. Hlavně mě vykreslují v hodně špatném světle. Vyhrožuje, že jestli jí nezaplatím, zveřejní je. Jenomže jak ji znám, vím, že to nikdy neskončí. Bude chtít víc, což já nemůžu riskovat.“

„Hmm. Předpokládám, že ty fotky jsou sexuální povahy?“

„Ano.“

Poškrábal se ve vlasech, poklepal si na bradu a napil se skotské.

„Byl ten sex dobrovolný?“

„Ano,“ odpověděl jsem. „Oboustranně. Vlastně to byl její nápad, spíš jsem já souhlasil s ní.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Nikdy jsem s tím souhlasit neměl, ale byl jsem mladý, naivní a hloupý. Byl jsem sjetý a opilý a přestal jsem se ovládat. Věřil jsem jí, ale to jsem neměl.“

„Co jste dělali, Maddoxi?“

Zhluboka jsem vydechl. „Dominoval jsem jí. Nebo jsem se snažil. Rychle jsem zjistil, že působit někomu bolest není nic pro mě. Neměl jsem ponětí o tom, co dělám, a dopadlo to mizerně.“

„Věděl jsi o tom foťáku?“

„Kurva, že ne.“

„Viděl jsi ty fotky?“

„Jo. Dala mi celou sadu. Říkala, že jich má víc plus zálohy.“

„Co chce?“

„Dům a půl mega, pro začátek. To jsou její slova.“

Znovu si v hlubokém zamyšlení poklepal na bradu. „A ty si myslíš, že když je zveřejní, tak to pošpiní image, kterou se snažíte vytvořit pro Ridge Towers?“

„Vím, že ano. Jak můžeme prosazovat rodinný aspekt, když se jeden z partnerů nechává fotit, jak bičuje svázanou ženu? To není přesně ten obraz, o který Bentley usiluje. A podle toho, jaké hodnoty Graham vyznává, ani on s náma nebude chtít být spojovaný. Pokud neodejdu, všichni na tom jenom ztratí.“

„Ale takhle ztratíš ty.“

Zvedl jsem rameno. „Je to moje chyba, takže musím převzít zodpovědnost.“

„S tím nesouhlasím.“

Na to jsem neměl žádnou odpověď.

V koutku úst se mu zalínil úsměv. „Mohli bysme oslovit úplně jinou cílovou skupinu. Jenom trochu změníme kampaň.“

Snažil jsem se nesmát. „To není legrace.“

„Teď zrovna ne, ale jednoho dne bude. Už kvůli tobě v to doufám.“

Naklonil se dopředu a s vážným výrazem se opřel rukama o stehna.

„Myslím, že existuje i další řešení. Sejdí se s Aidenem a Bentleyem. Věř jim a buď upřímný. Dej jim na výběr. Myslím, že nejen zůstanou na tvé straně, ale taky ti pomůžou bojovat.“ Usmál se. „Máš na své straně toho počítačového génia a pak toho obra. Nepodceňuj sílu velice vlivného šéfa.“

Umím si jenom představit, s jakou municí ti přijdou na pomoc. Tahle žena sází na to, že jí ty peníze budeš chtít předat nenápadně. Jestli se budeš bránit, mohla by ustoupit. Nejsem právník, ale ty fotky pořídila bez tvého souhlasu a teď se je snaží použít, aby tě vydírala. A byla dobrovolným účastníkem. Ani pro ni to nevypadá moc dobře.“

To mě přinutilo se zamyslet.

„Nech ji udělat to nejhorší,“ zašklebil se. „Předstírej, že hraješ s ní.“ Zatřásl mi ramenem. „Prober to s přáteli, Maddoxi. Dovol jim ti pomoci. Nesnaž se to zvládnout sám.“

„A co Graham?“

„S ním promluvíme já, jestli budeme muset. Pojedeme dál, dokud... no, dokud nebudeme muset zastavit. Což nepředpokládám.“ Zhluboka se nadechl. „A řekni to své dámě. Zaslouží si znát pravdu. Myslím, že tě taky překvapí.“

„Na všechno máš radu, vid’?“ zasmál jsem se, protože jsem se cítil lépe.

Napil se skotské. „Ale ne, Katy by ti řekla, že jsem pořád kretén a že svůj názor vyjadřuju až moc volně, ale to je vedlejší. Mám tě rád, Maddoxi. Myslím si, že naše firmy budou dobře spolupracovat hodně let, a vůbec se mi nelíbí představa, že bys součástí tohoto dobrodružství nebyl i ty.“

Stiskl jsem mu ruku. „Díky, Richarde.“

Mrkl na mě a potřásl mi rukou. „To je součást mých služeb.“ Vstal. „A teď si s nimi běž promluvit. Já jdu zavolat své ženě.“

Došel jsem k výtahu a vytáhl telefon, abych poslal zprávu Aidenovi a Bentleymu.

Můžete přijít do kanceláře? Potřebuju s váma mluvit, je to důležité.

Odpověděli rychle.

Jsem na cestě.

Budu tam brzo.

Stiskl jsem tlačítko pro jízdu dolů a soustředil jsem se na Richardovu radu.

Věř jim.

Doufal jsem, že se s tou důvěrou nepletu.

Kapitola 12

Maddox

Aiden a Bentley přijeli společně a tvářili se stejně zmateně. Když ale uviděli můj obličej, vypadali spíš ustaraně. Hned se se mnou posadili ke stolu v zasedací místnosti, každý z nás obsadil své obvyklé místo. Bentley v čele stolu, Aiden po jeho pravici a já po levici.

Jak jsem se tak na ně přes stůl díval, napadlo mě, jestli dnes takhle nesejdeme naposled.

Přede mnou ležely dvě obálky. Bentley na ně krátce pohlédl, ale pak se vrátil pohledem ke mně.

„Než začneme, jak se má Emmy?“ promluvil jsem.

„Truchlí,“ povzdechl si Bentley. „Strašně nerad jsem byl poslem zpráv, které Aiden zjistil, ale myslím, že jí to možná přineslo klid. Oplakává Jackovu ztrátu, ale zase má svou odpověď a může se posunout dál.“

„Je silná. Bude v pořádku.“

„Jo, to bude. Dohlídnu na to.“

„Já vím.“

Naše pohledy se setkaly; on měl v očích obavy, já úzkost.

„Co se děje, Maddoxi?“

Přešel jsem si rukou po obličejí. „Ten večer, když jsme byli na večeři s Gavin Group, jsem zahlédl jednu ženu, která mi byla povědomá. Stalo se to tak rychle, že jsem sám sebe přesvědčil, že jsem se spletl.“ Zhluboka jsem se nadechl a zase vydechl. „Jenomže nespletl. Byla to Jill.“

„Ta holka z univerzity?“ zeptal se Aiden.

„Jo.“

„A kurva!“ zaklel Bentley.

„Objevila se v úterý večer a trvala na tom, že si promluvíme.“

„Co sakra chtěla?“ zamračil se Aiden. „Obtěžovala tě?“

Ruce, ukryté pod stolem v zasedačce, jsem zaťal v pěst tak silně, až mi zbělely klouby.

„Obtěžování by ještě šlo.“ Zaťal jsem zuby. „Ona mě vydírá.“

Zatvářili se překvapeně, vyměnili si pohledy a pak zase obrátili pozornost ke mně.

„Čím?“ zeptal se Aiden klidným hlasem.

Šoupl jsem jeho směrem tu větší obálku. Otevřel ji, při pohledu na fotografie pozvedl obočí, ale neřekl nic. Podal fotografie Bentleymu.

Nastalo takové ticho, až mi to křičelo do obličeje.

Bentley mi je podal a já jsem je odhodil na obálku.

Bentley vstal a začal přecházet po místnosti. „To se stalo tehdy na jaře. Když jsem odešel ze školy, abych založil BAM, že?“

„Jo. Měl jsi moc práce a jenom málokdy jsi byl doma a Aiden měl plnou hlavu závěreček. Byl to krátký a destruktivní vztah. Ty ses s ní potkal jenom jednou v rychlosti a nebylo to nijak zvlášť příjemné.“

„Nelíbila se mi.“

„Ne, ani jednomu z vás, a díky tomu pravděpodobně byla o to zajímavější pro mě.“

Přestal přecházet a zapřel se rukama o opěradlo židle. „Když jste se rozešli, změnil ses. Dlouhou dobu jsi byl takový uzavřený, ale nikdy jsi o tom nemluvil.“

Prohrábl jsem si rukou vlasy. „Byl jsem zmatený, vyděšený a styděl jsem se, Bente. Rozešel jsem se s ní a vyhýbal se jí za každou cenu. Kvůli nějaké herecké práci na konci semestru odešla a já jsem si myslel, že už si na to nebo na ni nikdy ani nevzpomenu. Dokud se onehdy večer neobjevila.“

Postrčil jsem k němu druhou obálku. Otevřel ji a přelétl dokument, který jsem vytvořil na našem těžkém firemním hlavičkovém papíru s ražbou.

Bentley si to přečetl a zamračil se, zvedl oči, aby se podíval do mých, a podal dopis Aidenovi. Ten si ho pomalu přečetl, a zatímco si ten krátký dokument procházel, čelo se mu zvrásnilo.

„Vysvětlí to, Maddoxi,“ požadoval Bentley.

Naklonil jsem se vpřed. „Chce dům a peníze – každoroční výplatu. Jestli jí to nedám, tak ty fotky zveřejní. V médiích, na sociálních sítích, všude. A až budou venku, je konec. BAM s nima bude navždycky spojený. Skandál bude obrovský, a takovou skvrnu na své společnosti nechceš, Bente.“

„Na *naši* společnosti,“ řekl.

„Když jí zaplatím,“ pokračoval jsem, jako by vůbec nic neřekl, „zavřu jí prozatím hubu a odejdu. Jestli to někdy vytáhne, můžete se od toho

distancovat. Naložte s tím tak, abyste si udrželi čistý štít a aby to neovlivnilo firmu. Řekněte, že jste mě vykopli hned tehdy, když se to dostalo ven. Cokoli, co budete muset udělat.“

„A co máš v plánu dělat ty? Kde budeš pracovat?“

„Nepotřebuju pracovat,“ vyštěkl jsem smíchy. „To snad víš,“ vydechl jsem rozzlobeně. „Nijak zvlášť jsem o tom nepřemýšlel, ale asi se přestěhuju... někam. Abych se dostal tak daleko, jak to jde, aby byl dopad na vás minimální, kdyby to bouchlo. Najdu si nějakou malou firmu, která potřebuje účetního, a vezmu to. Budu v pohodě.“ Lhal jsem, ale hlas se mi ani nezatřásl.

„Jo. Takže ty chceš rozpustit naše partnerství, odjet z města a přerušit naše přátelství. Kvůli pár fotkám?“

„Myslím, že je to tak nejlepší.“

„A co Dee?“

Zavrtěl jsem hlavou, protože jsem nedokázal odpovědět.

Bentley dopis zvedl a roztrhal ho na kousky. „Tak to ani kurva náhodou, Mad Dogu.“

„Bente –“

„Ne!“ zahřímá. „Co si sakra myslíš? Takhle to *nefunguje*. Takhle *my* nefungujeme! *Ježíši*, Maddoxi! Kam se poděla tvoje logika?“

Najednou jsem byl stejně rozčilený jako on, takže jsem se postavil a udeřil pěstí do stolu. „Já přemýšlím logicky! Myslím na tebe a na Aiden a na společnost, kterou jsi tak tvrdě budoval! Vím, co pro tebe znamená tvá pověst, a *nechci* být ten, kdo to všechno zničí.“

V předklonu nad stolem jsme na sebe upřeně zírali. Polkl jsem, ale i tak jsem měl hlas ochraptělý. „Hodně toho pro mě znamenáš, Bente. Tahle firma pro mě moc znamená. Nemůžu vám to udělat.“

Aiden se mezi nás vecpal a odtlačoval nás od sebe rukama. „Tak jo, kluci, uklidníme se. Maddoxi, ty si sedni. Bentley má pravdu. Ty nikam nejdeš, ty pitomej šoustači. My na něco přijdeme.“ Prohrábl si rukou vlasy. „Sakra, potřebuju kafe a koláčky, jinak mi to nemyslí.“

Navzdory hněvu jsem cítil, že mi cukají koutky. „Vždycky s jídlem.“

„S plným žaludkem mi to myslí líp.“

Unaveně jsem si přešel rukou po tváři. „Nejsem si jistý tím, kolik toho tak dokážeme vymyslet.“

Přitáhl si fotografie blíž a chvíli si je prohlížel, načež je obrátil a studoval je zezadu. „Pár myšlenek mám. Bylo to už před nějakou dobou.“

„Jo. Poslední rok na univerzitě.“

Hvízdl. „Tak to se schovávala dlouho!“

„Jo, to jo,“ odfrkl jsem. „Prý mě někde poznala a vyhledala si mě. Viděla finanční příležitost, tak se jí chopila.“

„Věříš mi, Mad Dogu?“

„Celým svým životem.“

„Fajn.“ Vytáhl telefon. „Přivolám si někoho na pomoc.“ Vykročil ze zasedací místnosti.

Bentley fotografie převrátil lícem dolů. „Neuraz se, Maddoxi, ale já se na ně fakt nechci dívat.“

„Vůbec se ti nedivím.“

„Takže, jenom pro informaci... tohle...“ poklepal na fotografie. „Tohle ty máš rád?“

„Ne. Ale víš, jak neklidný jsem tehdy byl. Ještě jsem se nedokázal najít – ani to, co mám nebo nemám rád.“ Povzdechl jsem si a nechal hlavu klesnout na opěradlo. „Jill se líbilo, když jsem jí poroučel, a navrhla, abychom to posunuli na další úroveň. Napřed jsem na to ani moc nebyl, ale, ehm...“ hlas se mi vytratil.

„Klidně mi to řekni. Nic, co bys teď řekl, mě už nešokuje,“ pronesl Bentley suše.

„Byl jsem sjetý a opilý,“ řekl jsem se svěšenou hlavou. „Ztratil jsem kontrolu nad situací i nad sebou samým a celkem rychle se to ošklivě zvrtno.“

„Tys bral drogy, Maddoxi?“ vyjekl zděšeně.

Podíval jsem se mu do šokovaných očí. „Jo, bral, Bente. Hledal jsem nějaké útočiště, snažil jsem se najít své místo. Udělal jsem spoustu věcí, na které nejsem pyšný. Ona v mém životě představovala destruktivní sílu. Trvalo to krátce, ale byla jako žiravina. Netušil jsem, že to fotí, a potom už se to nikdy neopakovalo, alespoň ne u mě. Po tomhle jsem se s ní přestal vídat a ona z toho moc nadšená nebyla.“

„Vzpomínám si. Evidentně tě začala nenávidět.“

„Myslím, že tohle je její pomsta.“

Přikývl a odvrátil pohled.

„Je mi líto, že jsem tady pro tebe nebyl, když jsi potřeboval přítele. Možná jsem ti mohl pomoci, kdybych tady byl víc.“

„Ale ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „To je mnou. Nezačínej s tím. Vždycky jsi byl dobrý kamarád.“

Dlouze vydechl.

„Jsi, Bente. Ty i Aiden. Je mi líto, že by moje špatné rozhodnutí mohlo ublížit tomu, na čem jste tak tvrdě pracovali, abyste to vybudovali.“ Odmlčel jsem se a povzdechl si. „Omlouvám se, Bentley, opravdu se omlouvám.“

Prudce zvedl hlavu. „Sklapni, Maddoxi,“ vyštěkl. „Všichni jsme dělali chyby. Je sice pravda, že některé nejsou zachycené, ale i tak jsme je udělali.“

„Nebyly dost velké na to, aby ublížily lidem kolem nás.“

Naklonil se dopředu a znovu se rozzlobil. „*Ale hovno!* Smím ti připomenout, co se stalo s Emmy? Ublížili jí kvůli mému egu. Aiden zase kvůli své tvrdohlavosti málem přišel o Cami. Všichni děláme věci, kterých litujeme. Ale jedinou konstantou je, že si vždycky navzájem pomůžeme. A to se nemění ani teď. Takže si ty své zasrané omluvy nech a pojďme něco vymyslet.“

Jeho slova mě zaskočila. „Fajn,“ zamumlal jsem.

„A přestaň o BAM mluvit jako o *mé* společnosti. Patří nám všem. My jsme ji udělali takovou, jaká je. Provádíme rozhodnutí a děláme je společně. Takže přestaň s tím svévolným rozhodováním, stejně z tebe lezou jenom kraviny. Říkám to jasně?“

„Naprosto.“

Ztišil hlas a rychle poklepal prstem na stůl. „A víš, co mě štve nejvíc? Způsob, jakým ses to rozhodl zvládnout. Místo toho, abys s tím přišel za mnou, ses sám za sebe rozhodl odejít. Jestli si myslíš, že by nějaké blbé fotky, na kterých se oháníš bičem, mohly zničit naši firmu, tak jsi na omylu. A kromě toho, jestli si myslíš, že bych dovolil, aby ty srandovní papírky ukončily naše přátelství, tak si nech vyšetřit hlavu, Maddoxi Riley. Jsme rodina a k té já se zády nestavím. Jsem naštvaný, žeš mi nevěřil natolik, abych o tomhle věděl.“

Odsunul se na židli dozadu. „Musím domů za Emmy. Vy s Aidenem přijďte na to, jak tenhle problém vyřešit, a informujte mě. Já udělám všechno, co budu moci, abych pomohl. Teď mě omluv.“

Ohromeně jsem ho sledoval odcházet. Když u dveří procházel kolem Aiden, chvíli spolu mluvili, načež odešel.

„Pěkně jsi ho naprdnul,“ řekl Aiden a posadil se. „To je dobře. Když se Bentley naštvě, stane se z něj bojovník.“

„Jsem moc rád, že jsem aspoň k něčemu.“

Můj sarkasmus ignoroval. „Zavolal jsem Reida.“

„Je to nutné?“ zasténal jsem. „Už tak se dost stydím.“

„Je.“ Znovu se podíval na fotky a zavrtěl hlavou. „Kdo by to byl řekl, že seš na tyhle úchylárny, Mad Dogu? Pod tím svým uhlazeným chováním a módníma oblekama to docela dobře skrýváš. Nosíš v kufříku bič pro případ, že by to na tebe přišlo?“

Zvedl jsem oči v sloup, i když jsem věděl, že se mi snaží zlepšit náladu. Takhle jsme věci řešili, když byla atmosféra napjatá. „Drž hubu, nebo to zjistíš jako první.“

Se smíchem ke mně postrčil fotky. „Kdo jiný to ví?“

Zatahal jsem se za strniště. „Richard VanRyan.“

Ihned mu vystřelilo obočí. „Cože?“

„Náhodou jsem na něj narazil. Viděl, že jsem rozhozený, a začali jsme si povídat. Řekl mi něco ze své minulosti a já – aniž bych nějak moc zacházel do detailů – jsem mu na oplátku řekl, co se stalo mně. To on mě přesvědčil, abych vám zavolal a promluvíli jsme si, místo abych odešel.“

Ohromeně na mě zíral a potom se rozesmál tak, až mu hlava padla dozadu. „Mad Dogu, to já jsem obvykle ten, kdo něco posere. Ale když to uděláš ty, taky ti to jde od ruky. Sexuální fotky, pokus o rezignaci a zpověď novému obchodnímu partnerovi.“ Otřel si oči. „Benta tahle novinka nadchne. Ty ses teda musel hodně otáčet!“

Snažil jsem se nesmát, ale koutky mi cukaly. Takhle celý ten zmatek dokázal do humorné scény shrnout jenom Aiden.

Vzápětí ale zvažněl. „A udělal bys to, Maddoxi? Odešel bys?“

„Abych chránil to, co jsme vytvořili, a nevlácel tvé a Bentleyho jméno bahnem spolu se svým? Ano.“

Předklonil se ke mně a sevřel mi rameno. „Tak na to zapomeň, nikam nepůjdeš. Postavíš se jí a zavřeš jí hubu.“

Všiml jsem si jeho pohledu. Byl intenzivní a pevný.

„Dobře,“ souhlasil jsem.

Ve dveřích se objevil Reid s obrovským tácem. S úsměvem ho položil na stůl.

„Zdar. Mám kafe a koláčky. A teď bych se koukl na ty nahotiny. Mohla by to být zábava.“

Bezmocně jsem tam stál a sledoval Reida s Aidenem. Přestěhovali jsme se do Reidovy kanceláře, kde mě neustávající zvuky kláves a jejich mumlání přiváděly k šílenství.

„Jsi s ní v kontaktu?“ zeptal se Aiden a zvedl hlavu za Reidovým ramenem. „Ne. Dala mi vizitku s e-mailem a číslem na mobil.“

„Takže ona tady nebydlí, jo?“ Ohlédl se ke mně i Reid.

„Ne, je členkou nějakého zájezdového divadelního souboru. Bydlí v hotelu, ale neřekla ve kterém.“

„Musíme to zjistit.“

„Jasně,“ souhlasil jsem zmateně.

Reid poklepal na fotografie. K jeho cti musím říct, že se choval naprosto profesionálně, s výjimkou jednoho komentáře. „Jsou to zvětšeniny z videa.“

Udělalo se mi zle.

Ono existuje video?

„Ale kurva!“ zasténal jsem.

„Ne, je to dobrý. Vytiskla je na levné tiskárně, asi na nějaké malé, kterou si koupila. Což znamená, že je má v počítači, možná má i zálohu,“ přemítal Reid, zatímco něco rychle psal. „Aspoň by zálohu mít měla, jestli je chytrá.“

Natáhl ruku. „Dej mi tu vizitku. Musíš mě nechat pracovat a k tomu potřebuju její e-mail. Pošlu jí mail z tvého účtu a zařídím s ní schůzku. Ty se s ní sejdeš tehdy a tam, kde ti řeknu.“

„Dobrá.“

Zamračil se, otočil hlavu a tichým hlasem něco řekl Aidenovi, který přikývl.

„Až se s ní sejdeš,“ zkřížil Reid ruce na prsou, „tak jí řekneš, že víš, že je to z videa, a budeš ho chtít vidět.“

„Proč bych ho měl chtít vidět? Nechci vidět ani ji.“

„To ti teda věřím. Ale jí musíš říct, že ho vidět chceš.“

„A dál?“ vyzvídal jsem.

„Co se bude dít dál, to vědět nechceš,“ ušklíbl se Reid. Stačí vědět, že to dělám pro tebe a že to pak rychle skončí. V tomhle mi věř.“

„Co když má zálohu?“

Reid se zazubil – širokým a zlým úsměvem. „Věř mi, že to zvládnou.“

Aiden mi stiskl rameno. „Měl bys jít domů. Už jsi o tom řekl Dee?“

„Ne.“ Ten rozhovor jsem vůbec neplánoval.

„To musíš, Mad Dogu. Kdyby to nevyšlo a prasklo by to, bude lepší, když to uslyší od tebe. Dlužíš jí to.“

„Taky zatraceně lituju, že jsem se s Jill kdy zapletl.“

„Mně je to líto taky. Že jsem tam nebyl, abych ti pomohl.“

„Byl jsem dospělý, Aidene,“ máchl jsem odmítavě rukou. „Byl jsem schopný se rozhodovat sám za sebe, včetně braní drog. Říkala a dělala všechno správně. Ani ty, ani Bent jste ji neměli rádi. Měl jsem být chytřejší.“

Zavrtěl hlavou. „Přesně jako Bent s tou holkou, která mu způsobila takové zklamání. Čím víc jsme říkali, že ji nemáme rádi, tím víc ho přitahovala.“

„Asi jo.“

„My to teď s Reidem zkusíme rozlousknout. Ty si musíš promluvit s Dee.“

„Fajn.“

„Hodně štěstí.“

Měl jsem pocit, že ho budu potřebovat kupu.

„Díky. Vám oběma.“

Otevřel jsem dveře a nabídl Dee napjatý úsměv. Když jsem přišel domů, napsal jsem jí a požádal ji, aby za mnou zašla nahoru. Byl jsem nervózní.

„Dneska neotevíráš na dálku?“ zeptala se.

„Ne.“

Vešla dovnitř a posadila se na pohovku. Bez ptaní jsem nám oběma nalil štědrrou dávku whisky a podal jí sklenici. Když ji zvedala k ústům, všiml jsem si palce a s kletbou jsem se jí natáhl po ruce.

Přendala si sklenici do levé ruky a dovolila mi zvednout tu pravou. „Co jsi to udělala, Dee?“ Při pohledu na ohryzanou kůži na konci palce jsem byl zděšený.

„Byla jsem nervózní.“

„Kvůli mně,“ konstatoval jsem holý fakt.

„Vím, že je něco špatně. Strašně špatně. Předtím, když jsi psal Aidenovi a Bentleymu, jsem byla s Emmy a Cami. Úplně se vyřítili z domu, a tys mě teď požádal, abych přišla.“

„Promiň.“

„Prosím tě, můžeš mi říct, co se děje? Ať je to cokoli, vyrovnáme se s tím.“

Její slova mě zasáhla. „My?“

Přistoupila ke mně blíž. „Jsem tvoje kamarádka, Maddoxi. Milenka taky, ale to, že jsem tvoje kamarádka, je nejdůležitější. Můžeš se mnou mluvit.“

„Nejsem si jistý, jestli budeš chtít být kamarádka, až uslyšíš, co ti musím říct.“

„To si rozhodnu sama.“

Polkl jsem další hlt whisky. „Než začnu, jak se daří Emmy? Vím, že Bent říká, že se snaží vyrovnat s bratrovou smrtí.“

„Ano. Je smutná a potřebuje si poplakat, ale bude v pořádku. S Cami jsme s ní strávily odpoledne a povídaly jsme si.“

„To je dobře.“

Vstal jsem a začal přecházet po místnosti. „Nevím, kde mám začít, Dee.“

„Tak si vyber nějaké místo a od toho se odpíchne.“

Dlouze jsem se nadechl. „Dobře. Objevila se tu jedna žena z mé minulosti, která se mě snaží vydírat.“

To ji polekalo, ale zůstala klidná. „Pokračuj.“

„Potkal jsem ji na vysoké. Myslel jsem, že je krásná a chytrá. Přišlo mi, že je ideální, ale byli jsme spolu jenom krátkou dobu.“ Povzdechl jsem si a zasténal. „Byla to největší chyba mého života.“

„Proč?“

„Pod tou okouzující osobností schovávala skutečnou osobu, kterou byla. Měla svůj způsob, jak mě přinutit dělat věci, které jsem vlastně dělat nechtěl. Dokázala se mnou manipulovat – což je něco, co jsem nikomu jinému nedovolil.“ Škrábal jsem se na zátylku – tak moc byly ty vzpomínky, které mi vyskakovaly v mozku, nepříjemné. „Měl jsem tehdy takové špatné období. Bent zakládal svou firmu a málokdy se ukázal. Aiden psal diplomky ze dvou oborů a byl buďto ve škole, nebo v knihovně. Když byl doma, studoval nebo spal. Měl jsem pocit, že jsem ztracený, a nevěděl jsem co dál. Díky ní jsem se aspoň na krátkou dobu cítil líp.“

„Co se stalo?“

Ramena jsem měl sevřená, až mě bolela šíje. Zvedl jsem ruce, abych se pokusil to napětí uvolnit. Posadil jsem se vedle ní a natáhl se po její ruce. Nepřítomně jsem ji políbil na palec a sám sebe jsem nenáviděl za to, že si ho kousala, protože o mě měla starost.

„Musíš si tohle přestat dělat.“

„Dobře,“ zašeptala.

Znovu jsem ji políbil a potom pustil její ruku.

„Vždycky jsem měl rád kontrolu, Dee. V životě, v práci, a jak jsem zjistil, v sexu taky. Líbil se mi ten pocit, že tomu velím. Jill se to líbilo taky. Ve skutečnosti se jí to víc než jenom líbilo. Ona po tom toužila.“

„Aha.“

„Chtěla víc. Pořád na mě tlačila. Posmívala se mi, aby mě rozzlobila. Chtěla, abych s ní byl víc fyzický.“ Nedokázal jsem se na Dee podívat.

„Líbilo se jí, když to... bolelo.“

Ztuhla.

„Napřed jsem z ní byl úplně unešený, ale potom jsem zjistil, že je vlastně nudná. Ráda na sebe upozorňovala. Vyvolávala scény, byla na lidi sprostá. Neustále jsme se kvůli tomu hádali. Křičela na mě a snažila se mě přimět k tomu, abych ji udeřil. Potrestal ji. Pak se to nějak zvirtlo.“

„Jak moc?“

„Jak jsem řekl, nebyl jsem šťastný. Moc jsem pil a pak jsem začal brát drogy. Nic tvrdého, ale hodně jsem kouřil a zkusil nějaké prášky.“

„Maddoxi!“

Pokrčil jsem rameny a sebral odvahu, abych pohlédl jejím směrem. Vypadala našťavaně, ale ne znechuceně – zatím.

„Jak jsem řekl, byl jsem mladý, hloupý a nešťastný. To je špatná kombinace.“

„Leze to z tebe jako z chlupaté deky.“

Měla pravdu. Moc se mi do toho nechtělo.

„Pohádali jsme se. Měl jsem odejít, jenomže jsem zůstal a opil se. Zkoušeli jsme jednu novou drogu,“ ztěžka jsem vydechl. „Myslím, že se jí říká éčko. Extáze.“

„Ten název samozřejmě znám, Maddoxi,“ protočila Dee panenky.

„Nevěděl jsem, co to se mnou udělá.“ Polkl jsem a sklonil hlavu. „Bylo to špatné, fakt špatné. Všechna ta moje pitomá rozhodnutí a ta hloupost, že

jsem vůbec začal drogy brát, vedly k jednomu z nejhorších okamžiků mého života.“

Zvedl jsem se z pohovky a začal přecházet sem a tam.

„A to, co se stalo teď? Ona to nějak používá proti tobě?“

„Ano. Má fotky, ale asi i video. To, co na něm je, by způsobilo ve firmě skandál. Ublížilo by to těm, na kterých mi záleží nejvíc. Tak jsem jim nabídl, že odejdu.“

„Že jako odejdeš z BAM?“ vydechla.

Zahleděl jsem se jí do očí. „Že odejdu od všeho.“

V očích se jí začalo rozsvěcet poznání. „Tak to bys mi asi radši měl říct, co na těch fotkách je.“

„Fakt to chceš vědět?“

Opřela se, zkřížila nohy a tou horní začala rozzlobeně pohupovat. „Ano.“

„Když já fakt –“

„Tak mi to řekni, Maddoxi! Hned!“

Otočil jsem se k ní a zvedl ruce. „Svázal jsem ji! Sešvihal jsem ji bičem a tvrdě jsem ji píchal. Tohle chceš vědět, Dee?“ zaburácel jsem. „Využil jsem ji přesně tak, jak chtěla.“

„Tak, jak chtěla?“

„Ano. Pořád mě popichovala, mluvila na mě sprostě, říkala mi, že nejsem opravdový chlap, že na to ani nemám koule. Vysmívala se mi a já jsem ji bil. Křičel jsem na ni. Šukal jsem ji a bylo mi to jedno!“

Upřeně na mě hleděla, ale mlčky. Předpokládal jsem, že vstane a odejde. Místo toho ale promluvila tichým hlasem. „Ale ne, jedno ti to nebylo.“

Najednou jsem se ocitl zpátky v té místnosti a všechny ty zvuky a pohledy se mi vrátily.

Její posměšky, které – na rozdíl od mých chabých pokusů s bičem – byly rychlé a zuřivé. Popichovala mě, že nejsem dost dobrý a že ani nikdy nebudu. Ten nával drogy, která mi projížděla tělem a spalovala mě zevnitř. Ta neschopnost myslet souvisle, ten pocit, jako kdyby moje tělo patřilo někomu jinému. Vztek, který ve mně narůstal, když jsem utahoval provazy, jimiž jsem ji svazoval. To práskání, když jí bič dopadl na záda. Její smích a neustávající posměšky. To, jak jsem ji udeřil znovu a znovu, a pak ještě jednou s takovou zuřivostí, o níž jsem ani nevěděl, že bych mohl cítit. Svíral jsem ji za boky, píchal ji zezadu, a když se prohnula a žadonila, že chce víc,

křičel jsem jí do obličeje. Nic jsem necítil, dokud jsem neuviděl její rameno. Z místa, kde se bič zakousl až do masa, vytékala krev. A potom já, jak zděšený z toho, co jsem viděl, klopýtám pryč.

Uvědomil jsem si, že sedím na podlaze svého bytu a Dee mě objímá kolem ramen. Trásl jsem se, takže mnou konejšivě pohupovala. Nebylo to tak, že bych se ztratil ve svých myšlenkách. Bylo to proto, že jsem ta slova pronesl nahlas.

Řekl jsem to jí. Řekl jsem jí všechno, ale ona byla pořád se mnou.

„Ššš, ššš, Maddoxi, jsem tady.“

Uklidnil jsem se a konečně jsem k ní zvedl hlavu.

„Co se stalo?“ otázala se tiše.

S těžkým povzdechem jsem opřel hlavu o stěnu.

„Rozvázal jsem ji a otřel. Byla vzteky bez sebe.“

„Protožeš jí ublížil?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Protože jsem jí *neublížil*. Na zádech měla pár drobných šrámů, ale jediné opravdové zranění bylo to na rameni. Byl to právě ten pohled na krev, co mě vrátilo do reality. To bití ani sex jsem vůbec nedokončil.“ Unaveně jsem si přešel rukou po tváři. „Křičela a začala mi nadávat nejrůznějšíma sprostárnama, asi si myslela, že se mi tím vrátí ten vztek. Jenomže šok z toho, co jsem udělal, co jsem dovolil, aby se stalo, byl na mě moc velký, a já jsem najednou byl schopný přemýšlet. Měl jsem pocit okamžitého prozření a věděl jsem, že už ji nikdy neuvidím. Byla jedovatá, a kdybych s ní zůstal, nakazila by mě taky. Tak jako můj otec.“

Stiskla mi ruce. „Ty ale *ani trochu* nejsi jako tvůj otec.“

„To mi došlo.“

„Takže jsi odešel?“

„Jo. O pár dní později přišla ke mně domů a snažila se mě přemluvit, abych si to rozmyslel. Znovu jsme se obrovsky pohádali a já jsem jí řekl, co si o ní myslím – o tom, jaká je doopravdy. Moc se jí to nelíbilo. Dala mi facku a odešla, ale řekla mi, že za to zaplatím.“ Nevesele jsem se zasmál. „Teď si říkám, že to asi myslela vážně.“

„A pak už jsi ji nikdy neviděl?“

Reflexivně jsem si mnul bok. „O dalších pár dní později mě málem přešlo auto, které kolem mě projelo moc rychle. Uskočil jsem, ale zachytilo mě nárazníkem, a já jsem upadl. Na jediný kratičký okamžik jsem

zahlédl řidiče a přísahal bych, že to byla ona, ale nemohl jsem to dokázat. Její spolubydlící trvala na tom, že když se to stalo, byla doma, a protože to nebylo žádné vážné zranění, vykašlal jsem se na to.“

Dee se zamračila. „A pak tehdy večer... to auto, které tě vylekalo. Žena, o které sis myslel, žeš ji poznal. Byla to ona?“

Přikývl jsem. „Další z jejích typických znaků.“

„Bláznivá mrcha,“ zavrtěla hlavou Dee.

Cítil jsem, že mi v koutcích cuká úsměv. Dee málokdy nadávala a přišlo mi zvláštní, že z těch sladkých rtů padají taková slova. Vstala, oprášila si kalhoty a podívala se mi do očí.

„Takže ty fotky nejspíš vypadají horší, než jsou?“

Promnul jsem si spánky. „Bylo to hrozné tak jako tak a já se za to, co jsem udělal, stydím, ale ano.“

„Chci je vidět.“

„Ne,“ protestoval jsem, už jen to pomyšlení mě vyděsilo. „Nechci, abys mě takhle viděla.“

„Dej mi je, Maddoxi.“

„Ne, a už o tom nechci mluvit.“

„Bud' mi je dáš, nebo okamžitě odcházím.“

„Proč? Proč je chceš vidět? Ježíši, ani já se na ně nechci dívat!“

Netrpělivě podupala nohou. „Mám k tomu své vlastní důvody. Ukaž mi je.“

S nadávkou jsem se zvedl ze země a přinesl z pracovny obálku. Beze slova jsem ji Dee podal.

Otevřela ji a prolistovala fotografie. Jednou, potom podruhé. Než promluvila, zase je vrátila do obálky.

„A máš nějaký jiný plán, než za sebou nechat celý svůj život a dovolit jí vyhrát?“

„Ano. Aiden a Reid něco mají.“ Promnul jsem si zátylek. „Ale nemyslím, že je to úplně legální.“

Zvedla obálku. „A tohle snad je?“

„Ne.“

S napjatým výrazem si poklepala obálkou o ruku.

„Na těchhle fotkách není ten Maddox, kterého znám. Ten muž, kterým vím, že jsi. Ty bys nikdy nikomu neublížil, což je taky důvod, proč jsi přestal. Proč tě to vyděsilo. Proč to dokazuje, že ani trochu nejsi jako tvůj

otec. Nechal ses přemluvil k něčemu, cos nechtěl.“ Naklonila hlavu.
„Tvrдила ti, že jsi nad tím měl kontrolu ty, Maddoxi, ale lhala. To ona. Ona s tebou manipulovala a zkoušela z tebe udělat něco, čím nejsi. Něco, čím ani nikdy nebudeš.“

„Ale zase se nepletla v tom, že se mi líbí mít kontrolu.“

Dee natáhla ruce a vzala mi obličej do dlaní. „Být nahoře je něco jiného než násilí. Ty v ložnici ovládáš mě, *nás oba*, ale nikdy jsi se mnou nezacházel jinak než s něhou a respektem. Ani jednou jsem se tě nebála.“

„A teď? Ted', když jsi viděla ty fotky a víš, co jsem udělal?“

Zapátral jsem jí v očích. Něčemu v jejím pohledu jsem nerozuměl. Byla to nějaká emoce, kterou jsem nedokázal rozpoznat.

„Tyhle fotky mi jenom potvrdily, co jsem si myslela od začátku. Nejsi na nich ty – ten Maddox, kterého znám. Nebála jsem se tě předtím, než jsem je viděla, a nebojím se tě teď.“

„Co si o tom myslíš? Řekni mi to!“

Zavrtěla hlavou. „Co si myslím já, není důležité.“

„Pro mě ano.“

Mluvila dál, jako bych nic neřekl. „Musíš se s tím vypořádat a ukončit to.“

„Já vím.“ Natočil jsem se k ní a políbil ji na dlaň. „Můžeš mi odpustit?“

Zavrtěla hlavou. „Nemusím ti odpouštět.“

„Ale já to potřebuju.“

„V tom případě odpuštění máš. Svou minulost změnit nemůžeš, Maddoxi. Je tvou součástí. Ale to, co udělat musíš, je odpustit sám sobě. Dokud to neuděláš, nikdy to nepřekonáš.“

Při těch slovech jsem vytřeštil oči.

„Udělal jsi obrovskou chybu v úsudku, stejně jako já, když jsem uvěřila někomu, komu jsem neměla. A když ji necháš, bude ti dál ubližovat.“

Naklonila se ke mně, políbila mě na tvář, potom se otočila a vydala se ke dveřím. Tam se zastavila.

„Dělej, co musíš.“

„I když je to špatné?“

Oči se jí v odpoledním světle zaleskly. „Doufám, že ti ji Aiden pomůže ukřižovat. Chci, abys ty fotky spálil, abys zničil všechno, co má, a řekl jí, ať jde do prdele.“

Ta jedovatost v jejím hlase mě šokovala.

„Anebo ji můžeš nechat vyhrát. Až se rozhodneš, co uděláš, můžeš mi dát vědět.“ Otevřela dveře. „Doufám, že budeš bojovat.“

Zavřela za sebou, ale její slova mi ještě dlouho zněla v hlavě.

Sice mi neřekla všechno, co chtěla, ale ani mě neposlala k čertu.

Neřekla mi, abych se od ní držel dál nebo že jsem odporný.

Doufám, že budeš bojovat.

Doufal jsem, že tím myslela bojovat o ni.

Zvedl jsem telefon a vytočil Aideny.

„Ahoj,“ ohlásil se.

„Řekni mi, co mám udělat.“

„Výborně,“ zasmál se tichým smíchem.

Kapitola 13

Maddox

Zhluboka jsem se nadechl a snažil se udržet nervy na uzdě. Musel jsem hrát přesně podle plánu, do něhož mě Aiden zasvětil. Nasadil jsem naučený výraz a uvolnil ramena.

Mohl jsem to dokázat.

Reid použil můj účet a poslal Jill e-mail s tím, že se s ní chci setkat v soukromí. Odpověděla, že bychom se mohli v pondělí sejít v jejím hotelovém pokoji, protože ten den má volno.

Říkala, že se těší na pokračování našeho rozhovoru, načež Reid odeslal odpověď, že se sejdem v pondělí v deset dopoledne.

O tom, že už není o čem diskutovat, neměla ani ponětí.

Z výtahu jsem vystoupil ve čtvrtém patře. Ani vůně silného dezinfekčního prostředku nedokázala zakrýt mnohaletý prach, zadupaný do koberce, ani slabý pach plísně vznášející se ve vzduchu. Bezvýrazné tapety už zažily lepší časy a umělé květiny naaranžované na stolku z imitace dřeva byly zaprášené.

Po chodbě jsem došel až k pokoji číslo 431 a zaklepal jsem.

Jill otevřela dveře. Na pondělní dopoledne byla trochu moc elegantně oblečená a nalíčená. Tvářila se triumfálně. „Čekala jsem tě.“

Vstoupil jsem a musel jsem zakrýt znechucení. Ten pokoj byl katastrofa. Všude bylo rozházené oblečení, postel neustlaná, na podlaze ležel podnos se včerejší večeří a vedle něj se válela prázdná láhev od vína.

„Ale dal sis na čas! Už jsem si myslela, že budu muset zajít na další návštěvu, Maddoxi,“ uculovala se. „Víš, nesnáším, když mě někdo nechá čekat.“

„Já už o tobě nevím nic, Jill. Ani jsem nikdy nevěděl. Ale jak jsem ti říkal, jsem velice zaneprázdněný člověk. Všechno to zařizování chce nějaký čas.“

Při slově „zařizování“ se usmála a červené rty se jí přitom roztáhly přes celé zuby. Na předním zubu jí ulpěla skvrnka od rtěnky, jako kdyby kousla do něčeho, co po sobě zanechalo krev. Bylo to příhodné.

„Máš to na video.“

Uznale pozvedla obočí. „Tady je ale někdo chytrý!“

„Chci ho vidět,“ vyžadoval jsem s potlačovaným odporem.

„Proč?“

„Proč ne?“ opáčil jsem.

S pažemi založenými na prsou mě zkoumavě pozorovala a těmi drápy s červenými špičkami si poklepávala na předloktí. „Jenom hezky popořádku.“

„Což je...?“

Přešla kolem mě k oprýskanému stolu. Na jedné straně měla notebook, který však ignorovala a zvedla hromádku papírů.

„Tohle jsou domy, které mě zajímají.“

Věděl jsem, že svou roli musím sehrát dokonale, takže jsem stránkami zalistroval, ve tváři se mi přitom mísilo pobavení a zlost. „Něco k smíchu?“

„Dům za víc než milion dolarů ti nekoupím ani náhodou. A v žádném případě nebudeš žít v Torontu.“ Hodil jsem papíry na stůl. „Musíš odjet z téhle provincie. Nejraději bych, abys odjela ze země, ale asi mi bude stačit, když budeš ode mě aspoň pár provincií.“

Našpulila rty, ale nijak zvlášť překvapeně nevypadala. „Jaký mám rozpočet?“

Hrál jsem tu hru s ní. „Půl milionu a dostaneš dvě stě tisíc ročně. To je všechno. V Albertě z toho můžeš žít jako královna.“

Snažila se skrýt úsměv, ale nepodařilo se to. Domnívala se, že vyhrála, a já jsem potřeboval, aby si přesně tohle myslela.

Vzpomněl jsem si na Reidova slova.

Přinut' ji otevřít to video.

„A teď chci vidět to video.“

Znovu přešla kolem mě a otevřela notebook. Stiskla několik kláves a zamračila se.

„Co je?“

„Nic.“

Stiskla několik dalších tlačítek a zatímco upřeně sledovala obrazovku, nervózně se zahryzla do jednoho z rudých drápů. Zamumlala něco o pitomých noteboocích, načež se sehnula a z kabelky vytáhla starou flešku a zasunula ji do USB.

„Tak,“ prohlásila vítězoslavně.

Otočila počítač tak, abych viděl na obrazovku.

Bylo na ní to, co jsem popsals Dee. Bylo to zrnité a krátké video, ale celá ta nechutná scéna se přede mnou rozvinula v plné nahotě. Ty její nadávky a posměšky. Mé zoufalství. To, jak jsem nešikovně mával bičem. Před tímhle večerem jsem nikdy žádný nepoužil, a rozhodně už nikdy potom, kdy se tohle stalo. Vůbec jsem netušil, co dělám, a bylo to jasně vidět.

Zřetelně bylo vidět i to, že jsem o sobě vůbec nevěděl. Byl jsem zpocený, motal jsem se a sotva se udržel na nohou. Jak jsem to teď sledoval, rozrušený a znechucený, musel jsem několikrát odvrátit zrak. Netrvalo to dlouho, ale když jsem sám sebe takhle viděl, stejně se mi dělalo zle od žaludku.

Dee měla pravdu – tohle jsem *nebyl* já.

Video skončilo a Jill na mě upřeně hleděla. Z touhy a chtíce v jejích očích mi bylo špatně.

Znechuceně jsem zavrtěl hlavou. „Ani za milion let, ty bláznivá mrcho.“

Vstala ze židle a zaujala něco, o čem si zřejmě myslela, že je svůdná póza. „Bylo nám spolu dobře. Mohlo by být zase.“

„Ne! Tys byla jedovatá, já jsem byl hloupý. Nám spolu *nikdy* nebylo dobře.“

„A teď, kdyžs to viděl, nevzrušilo tě to? Ani trochu?“ vrněla.

Jestli mě to nevzrušilo? Měl jsem co dělat, abych se nepoblil.

„Ani maličko. Je mi z toho zle. Z tebe je mi zle.“

„Nesnaž se mě rozzlobit, Maddoxi.“ Sklonila pohled a přejela prstem po notebooku. „Nerada bych, aby se to náhodou dostalo do špatných rukou.“

„Nic se ven nedostane, Jill. Nic nemáš.“

„Mám všechno! Ty fotky, video –“

„Na tom videu vypadáš hůř než já,“ přerušil jsem ji.

Pokrčila rameny. „Tak ho vyhodím a použiju jenom fotky.“

Cítil jsem, jak mi v kapse zavibroval telefon, a usmál jsem se. „Jaké fotky?“ otázal jsem se tiše.

Střelila očima na obrazovku.

„Když jsi je hledala, nemohlas je najít, že?“

„C-co?“ vyprskla.

„A video zmizelo taky, že jo? Proto jsi použila tu flešku.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Taková škoda! Myslím, že když zkontroluješ svůj cloudový účet,

zjistíš, že odtamtud všechno zmizelo taky.“ Naklonil jsem hlavu na stranu. „Dám ti malou radu, Jill. Musíš používat různá hesla.“

Vytřeštila oči až tak, že se mi chtělo se smát, přestože nic z toho vlastně zábavné nebylo.

Popadla flešku a podržela ji ve vzduchu. „Mám tohle!“

„Opravdu? Možná bych se raději podíval znovu.“

Posadila se a ruce se jí roztráslly tak silně, že jen stěží dokázala disk zasunout do notebooku. Zběsile ťukala do klávesnice, ale na displeji zářila jen modrá obrazovka obnovení systému. To bylo všechno, co jí zbylo. Všechno bylo pryč. Když se její pohled setkal s mým, byly její oči plné jedu.

Nemohl jsem se ubránit vítězoslavnému úsměvu.

Zvedl jsem ruce. „Ajajaj!“

S oplzlostmi na rtech se na mě vrhla. Snažil jsem se bránit a zvedl jsem obě ruce, abych ji zablokoval, ale podařilo se jí poškrábat mě na tváři. Stékala mi po ní krev a oko mě pálilo, ale nemohl jsem jí dopřát zadostiučinění z toho, že by mě viděla couvnout. Sevřel jsem jí zápěstí a držel si ji od těla. Nenávistně na mě civěla a ty ledově modré oči byly plné nenávisti.

Odstrčil jsem ji od sebe, tak moc se mi její dotek hnusil.

„Je konec, Jill. Dohraješ to své momentální představení a odjedeš z města. Už o tobě nechci nikdy znovu slyšet, rozumíš?“

„Dlužíš mi to!“ vyprskla.

„Nedlužím ti nic. Ode mě nedostaneš ani posranej dům, ani jeden podělanej cent. Nech mě na pokoji, je ti to jasné?“

Znovu zvedla ruku, aby mě praštila, ale chytil jsem ji za zápěstí a přimhouřil jsem oči. „Podařilo se ti to jenom jednou, ale to je všechno,“ zasyčel jsem a pod kůží jsem bublal vzteky.

V očích se jí triumfálně zablýsklo, což mě znovu vrátilo do přítomnosti.

Pustil jsem jí zápěstí a ustoupil jsem. „Ale ne. Takovou kontrolu už nade mnou nikdy mít nebudeš. Nikdy.“

„Mám další kopie těch fotek!“ vykřikla zoufale.

Viděl jsem, že lže a chytá se stébka.

„Vzdej to, je konec, Jill. Nejsem tvoje vstupenka do světa luxusu.“

S výkřikem se vrhla vpřed a popadla notebook, aby ho po mně hodila. Ustoupil jsem, vyhnul se mu a sledoval, jak naráží do zdi, jak se mu rozbíjí

obrazovka a jak se na zemi tříští na kusy. Ta ženská ale měla sílu v rukou!

„Jo, tak to bychom měli.“

„Ty parchante!“ běsnila.

Zasmál jsem se. „Ano, jsem parchant. Tys mi sem přijela zničit život, ale *já jsem parchant*.“

Zavrtěl jsem hlavou. „A já jsem ti to málem dovolil udělat,“ zavrtěl jsem hlavou. „Skoro jsem tě nechal mě znovu ojet.“

Hrábl jsem do kapsy a hodil na postel nějaké peníze.

„Co to je?“

„Všechno, co ode mě kdy dostaneš. Kup si nový notebook a zapomeň, že se tohle vůbec stalo.“

Překročil jsem její starý počítač a u dveří se zastavil.

„Bůh ví, že já mám v úmyslu na tebe zapomenout.“

Tlumený křik a nadávky jsem slyšel až k výtahu.

Poprvé po tolika dnech jsem se dokázal zhluboka nadechnout.

Když jsem vešel do naší kancelářské budovy, Aiden na mě čekal. Chtěl mě už předtím odvézt, ale já jsem trval na tom, že pojedu sám. Jako preventivní opatření jsem si raději vzal taxíka, protože jsem nevěděl, co se během mého pobytu v hotelu přihodí.

„Sleduješ mě?“ zeptal jsem se a otřel si krvácející ranku na tváři.

„Ano,“ odpověděl. „Sleduju všechny naše mobilní telefony. Věděl jsem, že jsi na cestě zpátky.“ Ostražitě si mě prohlížel. „Dobře tě dostala.“

Při nástupu do výtahu jsem přikývl. „To jo. Bolí to jako kurva.“

„Ale až na tu krev to šlo dobře,“ usoudil.

„To bys měl vědět,“ zasmál jsem se suše, „když jsi to nahrával.“

„Jo. Máme to všechno, jako pojistku. Ale pochybuju, že to bude nutné.“

Když se dveře výtahu otevřely, pospíchal jsem do své kanceláře v naději, že uniknu Sandy, ale pokus se nezdařil. Krátce vzhlédla, ale hned se zděšeným výrazem rovnou i vstala.

„Maddoxi Riley! Co, pro všechno na světě...“

„Nic,“ ujistil jsem ji. „To nic není.“

„To posoudím já. Za chvíli jsem ve tvé kanceláři.“

„Sandy, prosím!“ povzdechl jsem si. „Musím se dostat z těchtole šatů a chci si dát sprchu.“ Chtěl jsem se zbavit pachu toho hotelového pokoje, dostat z nosu *její pach*. Jakkoli byly její doteky krátké, pořád jsem je

na kůži cítil jako hnisající vřed a chtěl jsem je ze sebe smýt. „Jestli se chceš podívat, až skončím, dobře. Ale napřed potřebuju tohle.“ Pohlédl jsem jí do očí a tiše ji prosil o pochopení.

„Dávám ti patnáct minut. Před chvílí přijeli z čistírny a nechali tady hromadu košil a dva tvé obleky. Máš je ve skříni.“

„Díky.“

Aiden za mnou šel do kanceláře a posadil se na pohovku. Protáhl si ruce za zády. „Já počkám. Nezapomeň si sundat ty dráty, než vlezeš do sprchy.“

„Díky,“ odfrkl jsem. „To by mě nenapadlo.“

„Jo,“ řekl a prohlížel si nehty. „Proto máš mě.“

Sprchu jsem si dal tak horkou, jak jsem jen dokázal snést. Když voda dopadla na roztrženou kůži, páliło to jako ďas, ale po několika minutách bolest zmizela. Namydlil jsem se dvakrát, a když jsem konečně vyšel ven, cítil jsem se víc pod kontrolou a méně napjatý. Při pohledu do zrcadla jsem mimoděk ucukl. Těmi svými drápy se dostala opravdu blízko k oku. Obě povrchové ranky na kůži se nakonec zahojí, ale teď pálily. Osušil jsem se a oblékl si čistou košili. Protože jsem byl až příliš vyčerpaný na to, abych se s tím namáhal, natáhl jsem si jenom kalhoty od obleku a na nějakou kravatu nebo sako jsem se vykašlal. Ten den jsem už neměl v úmyslu se s nikým vidět.

Až na to, že když jsem otevřel dveře, měl jsem kancelář plnou lidí. Čekali na mě Aiden, Bentley a Reid. U stolu stála Sandy s rukama zkříženými na hrudi, podupávala si nohou.

„Ježíši,“ zamumlal jsem.

„Posaď se,“ nařídila.

Věděl jsem, že nemá smysl se hádat, a tak jsem se podvolil. Chytila mě za bradu, otočila mi obličej ke světlu a prohlížela si ho.

„Maddoxi Riley, tohle bych čekala od Aideny nebo snad od Reida, ale od tebe ne.“

Když mi po škrábancích přejela dezinfekcí, trhl jsem sebou. Připadal jsem si, jako by mi bylo osm a dostával jsem vyhubováno za nějaké vylomeniny na hřišti.

„Moc se omlouvám,“ zahuhňal jsem. „Tohle jsem neplánoval.“

„Máš štěstí, že netrefila oko!“

„Jak víš, že to byla *ženská*?“ zeptal jsem se zvědavě.

„No, já jsem jí celý ten příběh řekl,“ ozval se Reid. „Chtěla adresu toho hotelu, aby tam mohla vlítnout a tu mrchu si podat, ale já jsem jí to zakázal.“

Chlupy vzadu na krku se mi ježily rozpaky, má ostuda teď byla dokonalá. „Tak aspoň tuhle informaci jsi dokázal uchránit.“

Sandy si odfrkla. „Přinutila jsem ho mi to říct. Přísahám, že vy tři se mě snažíte dostat do hrobu. Samé únosy, stalkerky a vyděračky. Pořád se jenom dostáváte do nějakých malérů! Ale vážně, vy všichni musíte s tím šílenstvím přestat.“ Jak mi do kůže vtírala nějakou mast, zabrala až trochu moc agresivně, a já jsem se zašklebil a zasyčel. „Teď vypadáš, jako by ses rval někde na ulici a někdo ti pomačkal ciferník.“ Vydala takový zvláštní zvuk, který vycházel odněkud ze zadní části hrdla. „Nemohli bychom se snažit držet vydělávání peněz a budování? Nebo toho po vás chci moc, hoši?“

Když jsem se jí podíval do očí, zlost ze mě vyprchala. Jediné, co jsem v nich viděl, byla starost. Vždycky nám všem byla oporou. Ovinul jsem jí ruku kolem zápěstí a stiskl ji.

„Jo, to bysme mohli, Sandy.“

Jedním ze svých typických mateřských gest mě pohladila po tváři. Nedělala to často, ale přesně tím vyjadřovala své pocity. Naklonila se ke mně blíž. „Nic se nezměnilo, Maddoxi. Všichni děláme chyby. Měl bys být vděčný za to, že máš tak dobré přátele.“

„Ale vždyť já jsem,“ ujistil jsem ji. „I za tebe.“

„No to bych řekla!“

Usmáli jsme se na sebe. Rysy ve tváři jí na chvíličku změkly a pak se zase napřímila.

„Fajn. Nechám vás pokračovat.“

„Díky.“

Přikývla s vědomím, že jí děkuju za víc než jenom trochu antiseptického krému nebo za pomoc. To její ujištění pro mě znamenalo víc, než bych kdy dokázal vyjádřit. Celá pro mě znamenala víc, než vůbec tušila.

„Dobře. Už žádné další vylomeniny. Objednám oběd a potom si projdeme váš týdenní rozvrh. Zítra přijede Richard, takže se musíte chovat vzorně, a ne jako banda chuligánských rváčů. Musím pro něj objednat nějaké bagely. Miluje je.“

Elegantním krokem vyšla z kanceláře a já jsem se zasmál.

„Tak aspoň teď víme, kdo je její oblíbenec. A není to nikdo z nás.“

„Chuligánští rváči,“ nadhodil Bentley. „Až doted' mě nikdo takhle nenazval. Díky, Mad Dogu.“

„Rád posloužím.“

„Ani nevím, proč řekla, že by takové chování čekala ode mě,“ pronesl Aiden rozmrzele. „Myslel jsem, že jsem její oblíbenec.“

„To ani náhodou, kámo,“ ušklíbl se Reid. „To jsem já.“

„A víš, že tě můžu vyhodit?“ varoval ho Aiden.

Reid se zaklonil a založil si ruce za hlavou. Novou košili měl téměř nepomačkanou, pořád však vypadal ležérně. „Tak to si nemyslím,“ usmál se. „Můj zadek je totálně v bezpečí. Maddox a Bent jsou na mé straně.“

Vážně jsem se na něj zahleděl. „Jsem tvým dlužníkem, Reide. Nechci předstírat, že to chápu nebo vím všechno o tom, cos udělal, ale jsem ti neskonale vděčný.“

Nahrbil se a opřel se rukama o kolena. „Pomohl jsem kamarádovi,“ odpověděl. „Nezáleží na tom, co jsem udělal. To, co udělala *ona*, bylo špatné, takže jsem ji zrušil. Jednoduchý. Můžu ti to vysvětlit, jestli chceš, ale asi by bylo nejlepší to nechat plavat.“

„No jo, mně žít v nevědomosti nevadí.“ Zarazil jsem se. „Neměl jsem jí vzít ten notebook? Sice byl na podlaze na kusy, ale jenom pro jistotu, aby z něj už nic nemohla vydolovat?“

Reid zavrtěl hlavou. „Ne. Byl úplně holý. Zkontroloval jsem to ze všech úhlů. Ona jenom jednou zkopírovala to video na USB a nechala z něj udělat ty fotky, které jsi viděl. Ani si třeba nevytiskla jejich kopii. Všechno je to pryč.“

Ulevilo se mi tak moc, až jsem se v křesle zhroutil.

„Děkuju,“ řekl jsem upřímně.

„Kdykoli k službám.“

„Tak to doufám, že už nikdy,“ vložil se do toho Bentley. „Já už bych toho víc asi nesnesl.“

V duchu jsem s ním musel souhlasit.

Reid vstal a poškrábal se na břicho. „Tak, já vás teď nechám se o tu nudnou stránku tohoto místa starat samotné. Vracím se ke svým programům.“ Mezi dveřmi se s úsměvem zastavil. „Ale jestli ses ptal na *tohle*, tak bych si k obědu rád dal pizzu.“

„Řekni Sandy, že je to na mě.“

Zamrkal a zvedl rameno. „Myslel jsem si to.“

Zamával a odešel, pak už jsem jenom slyšel, jak volá na Sandy. Zanedlouho určitě dorazí ohromné množství pizzy. Ani v nejmenším mi to nevadilo. Mohl si dát, cokoli chtěl.

Ted' jsme mu byli zavázáni dva – Bentley i já, a to velmi.

Hodně překvapivé pro mě bylo, že jsem to vnímal pozitivně. Tomu klukovi jsem věřil, protože jsem věděl, proč to udělal.

On věřil *mně*.

Bentley si odkašlal. „Jsi v pořádku, Mad Dogu?“

„Budu. Doufám, že se to obejde bez následků.“

„A kdyby ano, tak se s nima vypořádáme. Tak, jak řešíme všechno. Jako tým. Pokud se teda dohodneme na jedné věci.“

„Což je?“ zeptal jsem se i přesto, že jsem jeho odpověď už znal.

Potřeboval jsem to slyšet od něj.

„Že už s těma kecama o odchodu skončíš.“

„Jo. Jestli mě tady pořád chceš.“

„Já jsem nikdy nechtěl, abys odcházel.“

„Myslím, že jsem neměl na výběr, Bente. Když se na to podívám zpátky, tak jsem nepřemýšlel střízlivě. Reagoval jsem – a zpanikařil.“

Vstal a zatahal se za rukávy. „Chápu, proč jsi to cítil tak, jak jsi to cítil. Vážím si toho, že tvým prvním instinktem bylo chránit mě a naši firmu. Ale vynechal jsi jeden klíčový bod. Je to *naše* firma. Nás tří. BAM. Bez tebe, jsme prostě...“ Pokrčil rameny, ale slova nepřicházela.

„Ovce,“ řekl Aiden.

„Ovce?“

„To jo.“ Ušklíbl se. „BA – skoro jako dělá ovce, chápeš? BAA-BAA.“ V očích mu zajiskřilo. „A to není ani zdaleka tak hustý jako BAM.“

Bentleymu se zvlnily rty. Já jsem cítil, jak se mi v hrudi rodí náznak smíchu. Aiden začal vydávat hlasité hýkavé zvuky a pitvořil se, jak napodoboval stádo chundelatých zvířat.

Vzdal jsem to a rozesmál se. Bentley mě následoval, ale Aiden se z nás smál nejhlasitěji. Po uplynulých dnech, plných napětí a starostí, jsme to potřebovali všichni.

Když smích ustal, otřel jsem si oči, ale dal jsem si pozor na to citlivé místo na levé straně obličeje. Dlouze jsem vydechl, vstal jsem, obešel stůl a podal jsem Bentleymu ruku.

„Ale vážně, Bente. Moc se za všechny ty sračky omlouvám. Všeho toho si vážím. Tvé –“ Hlas mi zakolísal, až jsem si musel odkašlat. „Bylo by strašné přijít o tvé přátelství.“

Přistoupil blíž, potřásl mi rukou a potom mě šokoval tím, že mnou prudce trhl a přitáhl si mě k objetí. „To se nestane, Maddoxi.“

Než jsem stačil zareagovat, vyskočil Aiden a oba nás ovinul svými silnými pažemi.

„Skupinový objetí!“

Věděl jsem, že čekají, že je budu odstrkovat. Já jsem se ale v tomto okamžiku chtěl vyhřívat, nechat je odplavit všechny negativní emoce toho dne. Roztáhl jsem ruce.

„Ty mě drtíš, Valibuku!“

Aiden ustoupil a protáhl se. „Ale byl jsem něžný!“

„No to určitě.“

Sedl jsem si a ukázal mu prostředníček. Bentley nás pozoroval a ve tváři se mu zračilo ohromné pobavení. Zatímco jsem zvedal víko notebooku, on vykročil ke dveřím.

„Tak fajn, zkusme taky chvilku pracovat. Jo, a Maddoxi?“

Zvedl jsem hlavu. „Ano?“

Než stačil promluvit, Aiden se rozesmál, protáhl se kolem něj a zmizel na chodbě.

„On ti řekl, že jsem se svěřil VanRyanovi!“ zasténal jsem. „To fakt nedokáže o něčem pomlčet?“

„Nejsem našťvaný. Mluvil jsem s Richardem a ten mi řekl, že tě v podstatě přinutil nám to říct.“ Odmlčel se a zabubnoval rukou na dveře. „Někdy je jednodušší hovořit s někým cizím. Jsem velice rád, že tě přesvědčil si s námi promluvit, než jsi udělal nějakou hloupost. A máme jasno v tom, že to, co jsi měl v plánu, byla hloupost.“

„Ted’ už to vím.“

„Dobrá. Téma je uzavřeno.“

„Fajn,“ souhlasil jsem.

Upřel mi pohled do očí, přikývl a zavřel za sebou dveře, aby mě zanechal s mými myšlenkami.

Kapitola 14

Maddox

Nemohl jsem sehnat Dee. Psal jsem jí esemesky, zkoušel jsem jí volat a dokonce jsem u ní i klepal na dveře. Neodpovídala, a protože jsem ani zevnitř neslyšel žádné zvuky svědčící o pohybu, nechal jsem to být.

Celou noc mi v hlavě hlodal červík obav, byl jsem nervózní a nemohl jsem spát.

Druhý den ráno jsem to zkusil znovu, a konečně přišla odpověď.

Promiň. Pracovala jsem dlouho. Uvidíme se večer. Dáme tacos? Promluvíme si později.

Úlevou jsem si oddechl. Tacos byly vždycky v úterý. Tacos byly *naše*.
Odpověděl jsem.

Ano.

Odložil jsem telefon a poněkud klidnější jsem začal nový den.

Richard se jako obvykle překonával. Rozplýval se nad maketami, sám se nechával unášet konceptem a dlouhou dobu strávil hovorem s Liv, která pomáhala ukázkový model navrhnout. Zatímco s ním diskutovala o různých prvcích a poukazovala na různé aspekty návrhů a možností, já jsem sledoval, jak v jeho pojetí koncept ožívá. Kladl Reidovi stovky otázek a často vrtěl hlavou v reakci na technický žargon, jímž mu Reid odpovídal. Richard si dělal poznámky, kreslil si a poznamenával nápady. Při vizualizaci nejrozličnějších věcí používal ruce. Když jsme se blížili k dokončení projektu, zvyšoval hlas a přecházel po místnosti, zatímco ze sebe chrlil slogany a dodatky ke kampani a plánoval jednotlivé etapy.

Během dopolední přestávky se posadil vedle mě, vzal si kousek bagelu a spláchl ho další kávou.

Bagelů jedl hodně a přemluvil Sandy, aby mu dopřála krémový sýr navíc. Všiml jsem si, že na těch mých extra porce není. Všiml si toho i Aiden a postěžoval si.

Kromě toho, že ho zlehka praštila do týla, Sandy Aidena ignorovala. Když jsem viděl jeho šokovaný výraz, zasmál jsem se.

„Tohle se ani do tabulek nevejde,“ vykřikl Richard. „Čím víc z vašich plánů vidím, tím víc mě to rajcuje. Budete to mít prodaný ještě předtím, než začnete kopat základy první budovy. Na trh vstoupíme s velkou ránou a hlasitě. Na ten druhý barák budou stát frontu.“

„A co pak?“ vyzvídal Bentley.

Richard se zazubil a spolkl poslední kousek bagelu štědře namazaného krémovým sýrem. „Postavíte jich víc a já je prodám.“

„Ten nápad se mi líbí,“ zazubil se Aiden.

„Vím,“ opáčil Richard. „Jsme skvělej tým.“

A měl pravdu. Byli jsme.

Později večer jsem se pohodlně opíral na židli a popíjel pivo. Chladivá tekutina zklidňovala pálivé jalapeños, jimiž byly nachos hojně zasypané, a také kýble pálivé salsy, kterou jsem použil na své tacos.

Richard se vedle mě uvolnil a otřel si ústa. Zvedl pivo k ústům. „Skvělý podnik.“

Když se Richard zeptal, jestli nás může na večeri doprovodit, překvapilo mě to. Nepřišlo mi, že by byl na tacos, ale ujistili jsme ho, že je vítán, a teď se zdálo, že se i baví. A co se týče počtu snědených tacos, v tom si určitě nezadal ani s Aidenem.

„Sníš toho hodně,“ provokoval jsem ho. „Skoro tolik jako Aiden, což je impozantní.“

„Sacharidy,“ usmál se. „Moje slabost. Snažím se hlídat, ale nemůžu odolat bagelům a miluju mexickou kuchyni. Katy na ni není, takže když už se k tomu někde dostanu, jdu po nich. A kromě toho,“ odmlčel se, aby se napil, „mi to dalo šanci posedět s váma.“ Pozvedl jedno obočí. „Máš skvělý přátele. Jsi šťastný člověk.“

Věděl jsem, co tím chce říct. „To jo. A díky tobě jsem pořád jeden z nich.“

„Ale ne, stejně bys na to taky přišel, jenom jsem tě trochu postrčil.“ Ukázal na štítek na své láhvi. „Takže to máš, ehm, vyřešený?“

„Svým způsobem jo. Myslím, že ten problém je vyřešený.“

Zlehka si poklepal na oko. „Předpokládám, že z toho moc velkou radost neměla. Pěkně tě dostala.“

„Ale to ne. Byla pěkně nakrknutá. Ne že by mi na tom záleželo, abych byl upřímný.“

Zlomyslně se ušklíbl. „To si dovedu představit. Předpokládám, že ti s tím hodně pomohl ten váš génius?“

„To jo.“

„Ale pořád mi přijdeš nervózní.“

Podíval jsem se přes stůl na Dee. Poslouchala, jak Aiden něco vypráví, a na rtech jí pohrával úsměv, který však do očí nedosáhl. Vypadala sice pořád jako Dee, ale cítil jsem, že se vůči mně chová rezervovaně. Když uviděla můj obličej, oči se jí rozšířily, ale potom se prostě jen tichým hlasem zeptala, jestli jsem v pořádku. Ujistil jsem ji, že jsem a že to vypadá horší, než jak se cítím. Při večeři seděla vedle mě, duchem však bloudila někde jinde a byla tišší než obvykle. Pravdou ovšem je, že to já také.

Chtěl jsem s ní být sám, abychom si mohli promluvit, ale než jsem stačil navrhnout, že odejdeme dřív, přesunula se vedle Cami. Připadalo mi, že spíš než přes tři židle je ode mě vzdálená tři míle.

Richard můj pohled sledoval. „Tvá dáma není šťastná?“ zeptal se a natočil si židli tak, aby nám dopřál trochu soukromí.

„Nebyli jsme spolu od té doby, co ty věci... no, skončily, abych tak řekl, takže si nejsem jistý,“ přiznal jsem. „Připadá mi trochu mimo.“

„No, kdyby to mohla být aspoň nějaká útěcha, tak pokaždé, když se na ni podívám, dívá se na tebe,“ ubezpečil mě Richard. „Jsem si jistý, že čeká, až budete sami. Možná potřebuje nějakou jistotu. Jak jsem zjistil, ženy ji potřebují často.“ Zamrkal a shovívavě se usmál. „Já své Katy dopřávám pocit jistoty rád. Oběma nám to dělá dobře.“

„Asi trávíš moc času s Reidem. Prozrazuješ toho na sebe až moc, Richarde.“ Pobaveně jsem zavrtěl hlavou. „Tohle opravdu slyšet nemusím.“

Zasmál se a poplácal mě po rameni. „Ten váš genius loci trpí přílišným sdílením informací. Přijde mi legrační a velice zábavný. Až bude Heather trochu starší, jednou s sebou přivezu i svou ženu. Nemůžu ji přimět k tomu, aby nechala mladší dcerku samotnou, když je ještě tak malá.“ Ztišil hlas a odhalil trochu jemnější stranu své osobnosti. „Sám se skoro nemůžu přinutit od nich odjet.“

„Rádi na tom budeme pracovat přes video,“ nabídl jsem. „Pro Bentleyho to teď už bude v pohodě. Víme, že brzo dorazí Becca, a myslím, že máme všechno pod kontrolou.“

„Vážím si toho. Už jsem s Bentleym mluvil a řekl mi to samý. Chtěl jsem sem přijet, abych ty modely viděl osobně a abych si promluvil s tím naším

druhým klientem. Ted' si myslím, že když už jsem to dal do pohybu, budu víc používat video, ale příležitostně sem stejně zajedu. Katy se bude výlet sem líbit. I když preferuje klid domova, ráda navštěvuje Toronto.“

„Moc rádi se s ní všichni setkáme. A na spolupráci s tebou se těšíme.“

Dopil pivo, zvedl se a napřáhl ruku. „Já taky, Maddoxi, já taky.“

Richard odešel poté, co všem potřásl rukou a slíbil, že se brzy zase ozve. Nedlouho po něm jsem vstal i já a začal se loučit.

„Mám za sebou pár dlouhých dní. Jdu domů.“ Na okamžik jsem zaváhal a napřáhl ruce. „Jsi připravená, Dee?“

Na kratičkou vteřinu jsem myslel, že odmítne, ale políbila Cami na tvář, rozloučila se s ní a vzala si kabelku a sako. Vložila ruku do mé a mlčky jsme šli k autu. Otevřel jsem jí dveře a počkal, dokud si nezacvakla bezpečnostní pás, a potom jsem usedl za volant. Při startování jsem si povzdechl, protože jsem začal pociťovat silné vyčerpání.

„Unavený?“ zeptala se Dee.

„Jo, to jo.“

„Můžu řídit.“

„Ne, to je dobrý.“ Vyjel jsem z parkoviště a zamířil k našemu domu.

„Nevěděl jsem, že umíš řídit.“

„Nemůžeme si dovolit auto.“ Hlas se jí poněkud vytratil, tak si odkašlala a začala znovu. „Myslím tím, že *já* si nemůžu dovolit auto, ale řídit umím.“

Krátce jsem se k ní otočil a všiml jsem si, že obrátila hlavu směrem k oknu.

„Kdykoli si můžeš půjčit moje auto, Dee.“

„Díky, budu si to pamatovat.“

„Tobě Cami opravdu chybí, vid’?“

„Ano. Je těžké začít přemýšlet jenom o sobě. Vařila jsem pro dvě, nakupovala, pořád jsme si na něco šetřily. Ted' si musím připomínat, že jsem už jenom sama.“ Hlas jí trochu znězněl. „Ale já si na to zvyknu.“

Chtěl jsem jí říct, že si nemusí zvykat na samotu, protože má mě. Ale věděl jsem, že není vhodná chvíle na to tlačit.

Provoz byl slabý a cesta domů rychlá. Ve výtahu jsem stiskl tlačítko svého podlaží.

„Nezajdeš na drink?“

Nabídla mi sevřený úsměv. „Myslela jsem, že jsi unavený. Možná by byl vhodnější jiný večer.“

Byl jsem unavený. Unavený z té její zdvořilosti a ze vzdálenosti, kterou jsem mezi námi cítil.

Po necelých dvou krocích jsem ji přitiskl ke zdi a tlačil na ni tělem.

„To si nemyslím, Deirdre.“

Pohlédla na mě a výraz v jejích očích mě zastihl nepřipraveného.

Obavy, rezignace, bolest a vztek. To všechno jí v tom hypnotickém pohledu vířilo.

„Dee,“ zašeptal jsem. „Mluv se mnou!“

Prstem mi přejela po škrábancích na tváři. „Ten obličej. Tohle ti udělala s obličejem.“

„Ale je to dobrý, přísahám. Zahojí se to, než se naděješ, a budeme na to moct zapomenout.“

„Vážně?“

„Ano,“ ujišťoval jsem ji, zatímco jsem bral její tvář do dlaní a tiskl svá ústa na její.

Ztuhla a já už jsem se chystal odtáhnout, když se to stalo. Vrhla se mi kolem ramen a přitáhla si mě blíž. Otevřela pro mě ústa a oba jsme zasténali. Vyměňovali jsme si tvrdé a dlouhé laskání – polibky, naplněné potřebou a vášní. Chtíčem a touhou. Prohrábl jsem jí rukou vlasy, naklonil jí obličej, abych polibek prohloubil a utopil se v její chuti. Zakňourala a ten zvuk byl tak plný touhy, až jsem se bál, že exploduju. Když mi ovinula ruce kolem krku a laskala mě na kůži, zasténal jsem. Přitiskl jsem se blíž a chtěl jsem v ní zmizet. Potřeboval jsem ji jako nikdy předtím. Sklonil jsem jí tvář ke krku.

„Ke mně, Deirdre. Pojd' se mnou domů.“

„Ano,“ zasténala mi do ucha.

Dveře výtahu se otevřely a my jsme, stále těsně u sebe, vyklopýtali ven. Celou cestu ke dveřím jsem ji pevně držel, a zatímco jsem zápolil s klíči, pro ni velmi neobvyklým způsobem mě laskala na krku.

Uvnitř jsem netrpělivě a zoufale přitiskl ústa na její, protože jsem ji chtěl znovu ochutnat. Vzal jsem ji do náruče a odnesl do ložnice. Stáhl jsem jí sako od kostýmku, a tak zoufale jsem už chtěl v rukou cítit hedvábí její kůže, že jsem prudce škulbl za celou tu dlouhou řadu kulatých knoflíků.

Na parkety na podlaze ložnice dopadly malé perličky, které se s tichým cinkáním rozlétly a rozskákaly po celé místnosti.

„Ta blůza byla moje oblíbená!“ vyjekla Dee.

„Koupím ti stovky dalších,“ zavrčel jsem a odhrnoval jí látku z těla.

„A jestli máš ráda i tu zatracenou sukni, tak si ji rozepni dřív, než ti z ní pomůžu.“

Pěstí mi sevřela předeek košile a trhnutím ji rozevřela. Mé knoflíky se na podlaze přidaly k těm jejím, ale ty ploché kotouče na dřevo dopadly jen s tupými zvuky.

„Já si tvou košili nemůžu dovolit ani jednu, promiň,“ ušklíbala se. „Budeš si to muset vybrat nějak jinak.“

Usmál jsem se a odhodil brýle na prádelník. „Aha, tak takhle ty to chceš dneska večer hrát, bejby?“

Sukně zmizela po jediném pohybu ruky a zatažení za zip. Ona zápasila s mým páskem, takže zbytek jejích šatů rychle následoval mé kalhoty a brzy jsme byli oba nazí. Nezastavil jsem se ani na takovou chvilíčku, abych mohl obdivovat její krásné spodní prádlo. Stáhl jsem jí ho příliš rychle. Když se mi její ruka ovinula kolem ptáka, vyjekl jsem potěšením.

„Vždycky je tak tvrdý,“ zamumlala. „Tak tvrdý, velký a tak teplý!“

S mým egem to teda uměla.

„Jenom pro tebe, Deirdre.“

Hodil jsem ji na postel a zasmál jsem se, když se od ní odrazila. Přelezl jsem k ní po matraci, na chvilku jsem se nad ní zastavil, abych vzápětí vklouzl mezi její otevřená stehna a uvelebil se v tom jejím teplíčku. Naše oči se ve slabém světle setkaly – zelená se srazila s modrou, roztouženou a živou – hněv byl pryč, rozplynul se ve tmě.

„Potřebuju tě hned teď. Řekni mi, že tě můžu mít.“

„To teda!“

Jediný pohyb boky a byl jsem v ní. Obklopilo mě její vlhké teplo, které mého ptáka vítalo do jejího těla. Hlava jí klesla dozadu a ze rtů jí splynulo mé jméno. Objal jsem ji kolem ramen a zvedl ji k sobě, zatímco jsem si sedal na paty. Zasténala, protože jsem zajel hlouběji, a i já jsem při tom pocitu sykl. Naše ústa splynula a my jsme se pohupovali, naše těla se roztančila v choreografii, kterou tak dobře znala.

Všechno z těch několika posledních dní zmizelo. Díky ní mi vždycky zmizel celý svět. Jediné, co v tom okamžiku existovalo, byly její doteky.

Vjem toho, jak mi klouže po ptákovi. To, jak se mi její prsa tiskla k hrudi, jak jsem bradavky na kůži cítil jako tvrdé oblázky. Ústy se přisála k mým a její sametový jazyk se ovíjel kolem toho mého.

Na ničem jiném než na ní mi nezáleželo.

Byla tady. Nemusel jsem ji opustit. Zaléval mě pocit ohromné úlevy. Když jsem cítil blížící se orgasmus, sevřel jsem ji ještě víc, protože jsem zoufale chtěl cítit ten její.

„Potřebuju tě, lásko. Pořád tě kurevsky potřebuju!“

Zavrňela a zabořila mi obličej do krku.

„Maddoxi... ach bože!“

„Pojď, pojd', Deirdre, chci tě cítit!“ Zlehka jsem ji kousl do krku. „Udělej se pro mě, bejby. Udělej se se mnou!“

Vykřikla, pevně mě sevřela rukama a hlas se jí třásl. Sám jsem mluvit nemohl, jediný zvuk, který mi vycházel z hrdla, bylo dlouhé, hluboké sténání.

Zklidnili jsme se a já jsem ji opatrně položil, narovnal jí nohy a začal je masírovat. Oddělit se od ní by bylo těžké, proto jsem zůstal u ní, jenom jsem přes nás přehodil příkrývku. Uvelebil jsem se vedle ní a ovinul ji v náručí. Leželi jsme tiše a nechávali to doznívat. Políbil jsem ji na temeno hlavy, zabořil nos do jejích vlasů a vdechoval vůni čerstvých citrusů a slunce.

„Voníš létem.“

Zavrňela.

Přešel jsem jí prsty po rameni a vychutnával si dotek její hedvábné pokožky. Její prsty mi v líných kruzích přejížděly po hrudi. Líbilo se mi, co při jejích dotecích cítím.

„Předtím jsi na mě byla našťvaná, Dee.“

Přestala s těmi pohyby a otočila hlavu tak, abychom si viděli do očí.

„Ano,“ odpověděla upřímně.

„Řekni mi proč. Mluv se mnou.“

Změnila polohu a posadila se zády k pelesti. Přitáhla si příkrývku a zastrčila si ji až do podpaží. Já jsem se přesunul vedle ní a otočil se k ní tváří. Mlčela a jen v neklidném, opakujícím se pohybu svírala prsty deku.

Ta váhavost mě překvapila. Dee se mnou vždycky mluvila na rovinu.

„Řekni mi, proč jsi byla našťvaná.“

„Pořád jsem,“ řekla a v očích se jí zablýsklo.

„Dobře. Je to kvůli Jill? Kvůli tomu, co udělala? Kvůli tomu, co jsem udělal já?“

„To, co se stalo, mě hrozně štve, ale jak už jsem řekla předtím, kvůli tvé minulosti se nezlobím.“

„Tak jsi našťvaná kvůli tomu, co jsem udělal, abych to zastavil?“

„Ne.“

„Tak mi to, prosím, vysvětli, protože nemůžu napravit něco, čemu nerozumím.“

„To napravit nemůžeš, Maddoxi. Ty to nevidíš!“

„Co nevidím?“

„Tys chtěl odejít, opustit svůj život!“ Hlas jí přeskočil. „Všechno – včetně mě.“

Vzal jsem ji za ruku. „To jsem teda nechtěl.“

„Ale udělal bys to.“

Bedlivě jsem si ji prohlížel. „Tebe našťvala představa, že tě opouštím?“ Pokusil jsem se o maličký úsměv. „Bentley a Aiden mi za tu hloupost vynadali.“

Odtáhla ruku a zkřížila obě na prsou. „Ono totiž –“ Zmlkla.

Okamžitě jsem to pochopil. Ta má bezohledná reakce v ní probudila nějakou hodně hluboko skrytou bolest. Stejně jsem ale potřeboval, aby mi to pověděla.

„Řekni to, Deirdre,“ zamumlal jsem. „Bude to v tobě hnisat, tak to vypuť.“

„Všichni odcházejí,“ zašeptala. „Táta odešel zničehonic, máma mě neměla dost ráda na to, aby bojovala, jediný člověk, na kterém mi záleželo, mě využil, a...“

„A?“ ponoukal jsem ji.

„A pak jsem zjistila, že ty chceš taky odejít. Jenom tak odejít z mého života a nechat mě tady – jako všichni ostatní.“ Sklonila hlavu. „Dokonce i Cami.“

Věděl jsem, jak se kvůli Cami cítí, ale také jsem věděl, že se s tím snaží bojovat.

„Já jsem nechtěl odejít, Dee. Už jenom pomyšlení na to mě ničilo.“

Zvedla hlavu. Pohled na slzy, stékající jí po tvářích, mě šokoval.

„Ale udělal bys to.“

Pohládl jsem ji rukou po krku a otřel slzy. „Ne, zlato, nemyslím, že bych to dokázal udělat. Byla to reflexivní reakce, způsobená panikou. Představa, že bych tě už neviděl, že bych s tebou nebyl, mě rvala zevnitř. Už jenom ta myšlenka mě drtila. Když jsem Bentovi a Aidenovi řekl, co se stalo, a oni se do mě pustili, hodně se mi ulevilo. Jediné, na co jsem mohl myslet, bylo, že mi pomůžou a já budu moct zůstat.“

„A co příště?“

„Žádné příště nebude, slibuju.“

„J-já se ti bojím věřit.“

„A taky máš proč. Ale neodháněj mě a neodcházej. Dej mi ještě šanci.“ Zvedl jsem se na kolenou a posadil se na ni obkročmo, abych jí viděl do tváře.

„Zlato, já vím, že tví rodiče stáli za hovno. Ten kretén se zachoval neodpuštělně. Já ale nejsem jeden z nich. Jsem tady. Nehodlám tě opustit. Dej mi šanci ti to dokázat.“

„Ale... Když ty mě nutíš chtít věci, které si nemyslím, že bych mohla mít, Maddoxi.“

Zrychlil se mi tep. Chtěl jsem ji zavinout do náručí, říct jí, že ji miluju a že může mít cokoli, co se jí zachce. Ukázat jí, že všechno, co potřebuje, může mít u mě. Věděl jsem však, že kdybych na ni tlačil, utekla by. I tak mi ale její slova dala určitou naději. Cítila toho ke mně víc, než byla ochotná přiznat.

Zatím.

Já ale dokážu být trpělivý.

Zhluboka jsem se nadechl. „Ty mně děláš to samé, Dee. Co kdybychom to brali tak, jak to přichází, co? Ty se přestaneš zlobit a já přestanu být kretén bez mozku, pak zbudeme jenom my.“

„My?“

„Jo.“ Sklonil jsem se a něžně ji políbil. „My. My na to přijdeme.“

„Fajn.“

Znovu jsem ji políbil, tentokrát s úsměvem.

„Byla to naše první hádka? Protože pak bych si myslel, že by mohl proběhnout sex na usmířenou.“

„Samozřejmě že na nic jiného nemyslíš.“

Ale políbila mě na oplátku.

Kapitola 15

Maddox

Nervózní jsem byl ještě dalších pár dní, ale nakonec jsem se začal uklidňovat. Aiden nechal sledovat Jill jedním ze svých hochů z ochranky, Joem, a ten hlásil, že každý den chodí do divadla, tráví tam čas s herci, a mnohem víc času pak prosedí v baru svého hotelu. Flirtovala s mnoha muži, několik jich i sbalila, ale další večer byla vždycky sama. Nezdálo se, že by něco vybočovalo z normálu. Den po naší konfrontaci ji Joe viděl házet do popelnice nějakou tašku, kterou pak vytáhl. Byl v ní její notebook, rozbitý a nepoužitelný. Vyndal z něj flešku a harddisk, zbytek pak hodil zpátky do popelnice. Reid obě jednotky zničil a ukázal mi fragmenty, které z nich zůstaly. S vědomím, že jsou pryč, se mi hned žilo o něco lépe.

„Takže?“ otázal se Aiden s pozvednutým obočím.

„Pardon, byl jsem mimo. Cos říkal?“

„Ptal jsem se, jestli chceš, aby ji Joe sledoval dál – nebo teda vlastně Simon, protože je teď musím vyměnit.“

„Proč vyměnit?“

„Včera si v baru všimla Joea a přišla k němu. On, ehm, fakt nechce předstírat zájem. Říká, že není ten typ pumy, který se mu líbí.“ Naznačil pohyb packou. „Má drápy a on si myslí, že je použije.“

Reflexivně jsem si otřel koutek oka. Uzdravovalo se to, ale bolelo to pořád. „Jo, já se mu nedivím. S tím Simonem si asi nedělej starosti. Myslím, že je to dobrý. Jill byla vždycky proaktivní. Myslím, že kdyby měla plán B, už by teď určitě něco udělala.“

„Fajn. Ověřil jsem si to – ta show, ve které hraje, brzo skončí a jede do Států, takže zmizí.“

„Až bude pryč, určitě mi bude líp,“ přiznal jsem. „Ale musím říct, žeš měl pravdu. Zatlačil jsem na ni, a ona vycouvala.“

Naklonil se blíž. „Promiň, co? Neslyšel jsem tě dost jasně. Co že jsem to...?“

Hodil jsem po něm perem, které ale obratně chytil. „Vypadni z mé kanceláře, Aidene. Mám práci.“ Vstal a zastrčil pero do kapsy. „Ale stejně

jsi to řekl.“

„Nemáš na to žádný důkaz.“

Chodbou se rozléhal jeho smích.

„Ze všech lidí na světě bys zrovna ty měl vědět, že bys tohle říkat neměl.“

Musel jsem se zasmát.

Ten zmrď měl zase pravdu.

Dny mýjely a život šel dál. Uklidnil jsem se a přestal se ohlížet přes rameno. Jillina show skončila a ona odjela. Už jsem o ní znovu neslyšel a byl jsem vděčný, že je to všechno za mnou.

Kancelář byla obsazena a plány na Ridge Towers se rozjely plnou parou vpřed. Richard a Becca s námi byli v neustálém kontaktu, všichni jsme se těšili na finální odhalení jejich kampaně. S Richardem jsem zůstal v osobním kontaktu a náš vztah začal přerůstat ve skutečné přátelství. Tím, jak se jeho soukromá persona lišila od té, kterou navenek ukazoval světu, mi připomínal Bentleyho. Byl loajální a uměl podržet. Moc dobře se mi s ním povídalo. Byl vtipný, takže jsem se často smál, a to jeho nadšení pro práci i rodinu bylo nakažlivé.

Obzvláště nadšený byl Reid, když do kanceláře přišla Becca. Nepamatuju se, že by někdy měl takový zájem o jakékoli jiné zařízení, než bylo to, které měla používat ona. Stejně tak si nevzpomínám, že by vybavení jediné kanceláře kdy vyžadovalo tolik telefonátů kvůli kontrole nejručnějších detailů, jako když se zařizovala ta její. Až přijede, jistě to bude zajímavé.

Ale ta nejlepší věc, která se od toho zmatku s Jill stala, byl nepatrný posun v našem vztahu s Dee. O tom, že jsme se sblížili, nebylo pochyb. Byli jsme si podobní v mnoha ohledech včetně toho, že máme rádi pořádek a oba preferujeme zaběhnutou rutinu. Ta naše byla snadno čitelná. V úterý byly tacos a často bowling nebo nějaké ztřeštěné aktivity s přáteli. Ve čtvrtek jsme chodili na rodinné večere s Aidenem a Cami. Zdálo se, že je má Dee čím dál raději jako pár i to, jak se změnila její role v Camině životě, a ty večery byly zábavné. V neděli jsme zase mívali brunch s Emmy a Bentleym. Aiden a Cami chodili často i tam a naše šestice u stolu tvořila hodně živou skupinu. Několik posledních nedělí jsme my kluci strávili odpoledne sledováním sportu v mediálním pokoji, zatímco holky pracovaly na svatebních plánech.

S Dee jsme přicházeli a odcházeli spolu a často jsme sedávali s propletenými prsty. Moc se mi líbilo, že jí smím občas vlepit pusu na tvář nebo na čelo a že Dee vždycky, když jsme připraveni odejít, přijme nabízenou ruku. Byla uvolněná a podle mě spokojená. Teď už jsem jí musel palec z pusy vytahovat jen vzácně a jeho křehká kůžička se začínala hojit.

Zjistil jsem, že vyhledávám způsoby, jak ji rozesmát. Aby mi ukázala ten jeden úsměv, který si schovávala jen pro mě. To se jí rty na pravé straně zvlhnily o maličko výš než vlevo, v těch pokřivených ústech vznikl maličký důlek, který se mi moc chtělo políbit. Tak jsem to vždycky udělal. Pokaždé, když jsem to udělal, se jí rozzářily oči, což pro mě byl další důvod, proč ji k úsměvu přinutit.

Jiná však ale nebyla jenom v těch chvílích, kdy jsme byli s přáteli.

Když jsme byli sami, byla taková otevřenější. Měkčí. Chtěla mi být nablízku. Vyhledávala mou lásku. A já jsem ji, poprvé ve svém životě, chtěl dávat. Zjistil jsem, že kdykoli se mi naskytne příležitost, abych se jí mohl dotknout, využívám jí.

„Ochutnej tohle,“ poručila mi a zvedla lžici.

Ovinul jsem jí paže kolem pasu a omáčku jsem ochutnal.

„Dobrá?“ dotazovala se. „Nevím, jestli to ještě něco nepotřebuje.“

„Je skvělá.“ Přitiskl jsem jí rty ke krku. „Skoro tak chutná jako ty.“

Její smích byl pro mě vždycky odměnou.

Jen vzácně se stávalo, že uplynul den, aniž bychom se viděli. Když jsme byli v práci, dost často jsme si psali. Můj oblíbený okamžik dne byl ten, když vešla do mých dveří.

Když vstoupila do mého bytu, usmál jsem se na ni a dlouze ji políbil na ústa. Bylo pozdě a věděl jsem, že je unavená, ale byl jsem rád, že se za mnou přišla podívat.

Nabídl jsem jí, ať se napije mé whisky, a ona mě nechala jí podržet sklenici u rtů a zaklonila hlavu. Díval jsem se, jak polyká, a pohyb jejích krčních svalů mě tak nějak divně vzrušoval. Zvedl jsem sklenici se zřetelným lehkým otiskem její rtěnky. Otočil jsem ji a zvedl k ústům přesně tam, kde předtím byly její rty. Aniž bych přerušil oční kontakt, dopil jsem, co ve sklenici zbylo. „To bylo neuvěřitelné,“ pronesl jsem tiše. „Velmi Dee-razná chuť.“

Věnovala mi přesně ten úsměv a o několik kroků ustoupila.

„Něco jsem ti dneska koupila.“

„Ale?“ vyhrkl jsem zmateně a díval se, kde je nějaká taška nebo sáček.

„A co to bylo, má Dee?“

Když si sáhla někam k boku a zatáhla za stužku po straně, ani na okamžik ze mě nespustila oči. Jediným plynulým pohybem ze sebe setřásla hedvábné šaty a zůstala přede mnou stát.

Viděl jsem červený satén, černou krajku a stužky. Z korzetu s polovičními košíčky jí přetékala prsa. Díky pevné konstrukci modelu se zdálo, že má uzoučký pas. Nohy zase svíraly černé punčochy v červených botách na vysokých podpatcích a krajkové podvazky. Jinak byla nahá.

Pták mi okamžitě vyrostl, jak do něj touha rychle napumpovala krev. Sklenici jsem na římsu vedle sebe postavil popaměti. Přistoupil jsem k ní a obešel ji, přičemž jsem jí prstem přejížděl po holých zádech a ramenou. Po páteři jí přeběhl lehký mrazík, hrudník se pohyboval v rytmu rychlých nádechů.

Sklonil jsem se jí k uchu. „Mám si ten svůj dárek rozbalit, Deirdre? Nebo tě mám vyšukat takhle?“ Zlehka jsem ji políbil na krk a zavířil jazykem na kůži.

„Ano!“

„No ty jsi ale nedočkavá holčička, že?“ zasmál jsem se tichým hlasem, což mi vyneslo další zachvění. „Maddoxi,“ zašeptala. „Prosím.“

„Hmm... A rozbalím tě teď... nebo potom?“

„Cokoli chceš.“

Zajel jsem jí rukou kolem pasu a přitáhl si ji blíž.

„Obojí.“

Té noci u mě zase zůstala. Ve skutečnosti zůstala spoustu nocí. Ty nejlepší asi byly, když jsme mlčeli, četli jsme si nebo pracovali, ale ve stejné místnosti. Někdy, když jsme mluvili o nějakých každodenních věcech nebo něco plánovali, mě pohládila po hlavě. Několikrát usnula, já jsem ji pak vždycky vzal do náruče a odnesl do postele.

Nikdy neodešla bez polibku.

Nikdy jsem nechtěl, aby vůbec odcházela.

A byl jsem připravený jí to říct. Doufal jsem, že bude připravená to slyšet.

Mé myšlenky přerušil Aidenův příchod. Žuchl do křesla a ukusoval obrovský sendvič.

Podíval jsem se na hodinky.

„Na oběd je trochu pozdě, ne?“

Zatímco polykal, zavrtěl hlavou. „Oběd jsem měl, ale potřeboval jsem jenom něco malého, tak mi Sandy nechala poslat sendvič, abych to nějak překonal.“

„To je teda svačinka,“ odfrkl jsem si.

„Jsem dneska při chuti. Předtím jsem byl venku s Vanem, jeli jsme se podívat na nejnovější Bentleyho projekt. Chce tam v suterénu udělat malou posilovnu, a tak jsem zajel na místo dát mu pár rad. Až to bude hotové, bude to skvělé.“

„Bude to prima přidaná hodnota.“

„Jo. Vzadu v domě je vnitřní zimní zahrada s vířivkou a Van ji chce předělat. Přidá to domu další úroveň.“

„Skvělé. Bentley nedávno našel pár úžasných nemovitostí.“

Otřel si ústa, zmačkal ubrousek a hodil ho do odpadkového koše. Zvedl ruce a vykřikl. „Čistěj!“

Já jsem se rozesmál a on se uvelebil v křesle.

„Má rozdělaných pár skvělých projektů. S Vanem jsem mluvil i o chatě. O víkendu tam zajedeme a dobře si ten pozemek prohlédneme.“

„Skvělé.“ Zvedl jsem jednu ze složek. „A viděl jsi tyhle náhledy jiných nemovitostí?“ Vzal si ode mě složku a zavrtěl hlavou. „Je tam něco dobrýho?“

„Mně se líbí to na straně dvě. Má to velký potenciál.“

Otevřel složku a začal ji studovat tím svým jedinečným, metodickým způsobem. Věděl jsem, že na něj nesmím spěchat, takže jsem si mezitím otevřel svou kopii a znovu jsem si pročítal podrobnosti.

Aiden vzhlédl ke dveřím, jimiž se do kanceláře vrátil Bentley.

„Co vy dva děláte dnes večer?“

Vyměnili jsme si pohledy, jako že oba víme, že teď už nějaké plány máme.

Opřel jsem se a zatočil perem na stolní desce. „O co jde?“

„Emmy ráno posmrkávala, a když jsem s ní před chvílí mluvil, už je z toho plnohodnotné nachlazení. Skoro nemůže polykat a chuťové pohárky jí v podstatě nefungují.“

„A krom toho?“

„Dnes je ochutnávka dortů. A protože nic necítí, nemůže jít. Já tam sám jít nechci, takže vás dva použiju jako zálohy.“

„Dort?“ usmál se Aiden a hlasitě zatleskal. „Jdu do toho!“

„A když už tam budeme, bude tam i jedna konzultantka, aby s námi probrala volbu smokingů. To nám ušetří další cestu. Potom přijdou holky na zkoušku šatů.“

„Všichni máme vlastní smokingy. Na co potřebujeme nové?“ zeptal jsem se.

Bentley si přejel rukou po vlasech. „Nevím. Nikdy jsem se neženil, ani jsem se takových rozhodování nikdy neúčastnil. Něco se zvláštní příležitostí a látkou na zakázku – opravdu nemám ponětí. Jenom dělám to, co mi bylo řečeno.“

„Říkal jsi, že to má být malá svatba.“

„Bude malá, ale chci, aby měla všechno, co chce. Tahle ženská, Jen, jí pomáhá aspoň s těmi menšími věcmi. Musím přiznat, že od té chvíle, kdy se holky potkaly s Jen, je Emmy mnohem uvolněnější. Řekne Jen, co chce, a ta to všechno zařídí.“ Ušklíbl se. „A já platím účty. Pro nás všechny to funguje dobře.“

„Fajn, v kolik?“

„V sedm. Pracuje u sebe doma. Emmy psala, že ty dorty tam už budou čekat, my si odbudeme tu věc se smokingy a potom se zas můžu vrátit do stavu blažené nevědomosti o celém tom procesu. Pak už jenom musím přijít a říct ano.“

Všichni jsme se zasmáli, protože to byla pravda.

„Dobře, odvezu nás tam všechny,“ nabídl se Aiden.

„Výborně. Dám vědět Emmy, že může kontaktovat Jen. Napíše mi adresu.“

„Fajn. Řekni jí, že doufám, že se cítí líp.“

Zamračil se. „Ráno vypadala dost zle, až jsem měl strach. Jestli se to zhorší, vezmu ji na kliniku.“

„Určitě bude v pořádku,“ ujistil jsem ho. „Teď je všude nachlazení spousta. Možná jí později přivez nějakou polívku nebo tak něco.“

„Dobrý nápad. Asi spíš zavolám Andrewovi a požádám ho, aby jí nějakou sehnal hned. A zázvorové pivo. Když se necítí dobře, má zázvorové pivo ráda.“

Usmál jsem se. Bentley byl z Emmy vždycky celý pryč. Ani jsem mu nemusel říkat, že Andrew, jeho sluha, už je asi daleko před ním. I on měl Emmy moc rád a věděl jsem, že se o ni dobře postará.

Bentley odešel a já jsem se na Aideny zašklebil. „Divím se, žeš napřed nevyžadoval večeři.“

Zasmál se. „Ale ne, ten sendvič jako svačinka stačil. Nakonec si můžeme zajít na večeři, až skončíme. Chci si nechat místo na dort. Na hodně dortů. Doufám, že bude i čokoládový.“

„Ty jsi ale rozmazlený!“

Obrátil oči v sloup. „Jako bys na to nemyslel taky.“

„Já jsem spíš doufal v mrkvový dort.“

Oči se mu rozzářily. „Možná bysme si ho mohli vyžádat.“

Zvedl jsem složku, kterou jsem četl, když Bentley přišel. „Řekl bych, že uvidíme.“

Když jsme přijeli k té správné budově, Bentley stiskl tlačítko interkomu a dveře se otevřely. Podle Emmyiných instrukcí jsme výtahem vyjeli do nejvyššího patra, kde jsme vystoupili přímo do obrovské místnosti. Všichni tři jsme stáli uprostřed něčeho, co by se dalo popsat jedinečně jako chaos. Všude, kam jsme se podívali, byly nějaké barvy. Stohy látek, poházené šaty, boty na stolech. Ze stropu visely svatební šaty, ve vzduchu se vlnily krajkové vlečky. Na obrovském konferenčním stole stálo několik notebooků a monitorů a vedle nich štosy vzorků pozvánek a dárků. Přes židle byly přehozeny saky na oblečení. Stěny lemovaly věšáky s obleky a smokingy. Pak tam byl ještě jeden stůl se spoustou doplňků a svíček, hned vedle se tyčily další štosy barevných vzorníků. Na polici byly seřazené svatební dorty – předpokládal jsem, že umělé. Byla tam taková spousta věcí, které jsem musel vstřebat, až mě to přinutilo zavřít oči. Bylo to ohromující.

„Co to je, do prdele, za místo?“ zasyčel Aiden.

„Peklo,“ zamumlal jsem. „Tohle je peklo. Bente, myslel jsem, že jdeme někam sníst dort a potom ke krejčímu?“

„Nemám ponětí,“ odpověděl zmateně Bentley.

„Á, tady jsou ti tři mušketýři!“ pozdravil nás něčí hlas.

Otočili jsme se jako jeden muž a ocitli se tváří v tvář... *Jenovi?*

Byl vysoký a hubený, na sobě měl kimono s pestrobarevnými papoušky, černé kalhoty a žabky. Zářivě bílé vlasy měl zastřižené hodně nakrátko a ladily mu s krátkou bradkou a knírkem. V uších a na krku se mu třpytilo zlato. Potěšeně zatleskal. „Ach, všichni jste nádherní!“

Vyměnili jsme si zmatené pohledy. Nejvíc v šoku byl Bentley.

Jen k nám přistoupil s napřaženou rukou. „Teď mě nechte hádat. Vy musíte být Bentley. Vaše Emmy vás popsala do puntíku.“ Zamrkal. „Samozřejmě jsem mohl podvádět a najít si vás na internetu. Ale vaše fotky jsou k vám nespravedlivé! Jste *tak* ohromný!“

Bentley zamrkal a podal mu ruku. „Bentley Ridge. Jak se máte, ehm, *Jene*?“

„Jensen Bailey, ale upřednostňuju Jen. Jste naprosto rozkošný!“

Aiden se usmál a Jen se otočil jeho směrem. „A vy, Valibuku, musíte být Aiden. Vezměte mě na nějakou přehlídku zbraní, příteli.“

Aiden se k němu s úsměvem natáhl a Jen radostně zatleskal. „Mám oblek přesně pro vás. Tom Ford vždycky nechává větší prostor v ramenou a předloktí. Budete v pohodlí a elegantní!“

Obrátil se ke mně. „A vy jste přesně takový, jak vás popsala vaše Dee. Maddox, stříbrný lišák. No podívejme na ty postelové oči a štíhlou postavu! Vsadím se, že pod tou košilí jste samý sval, co?“

V té větě jsem slyšel dvě zásadní slova. *Vaše Dee*.

Chtěl jsem, aby byla má.

Aiden se rozesmál. „Maddox, stříbrný lišák! To je úžasný!“

„Ty sklapni, Valibuku!“ zasyčel jsem.

„Oba sklapněte,“ rozkázal Bentley. „Promiňte, ale já... *nebo my* jsme čekali ženu. Emmy se o pohlaví nikdy nezmínila.“

Jen zavrtěl hlavou a zapřel si ruku v bok. „Samozřejmě že ne. Jí je jedno, jestli jsem muž nebo žena, zajímá ji jenom to, že dělám svou práci a usnadňuju jí život. Vám to vadí?“

„Ne.“

Stočil pohled k Aidenovi a ke mně.

„Máme nějaký problém, chlapci?“

„Ne,“ odpověděli jsme s Aidenem unisono.

„Výtečně.“ Obrátil se k Bentleymu. „Ta vaše Emmy je živel sama o sobě a já jsem nadšený, že jí můžu pomáhat. Ať už je svatba prostinká, jak chce,

nebezpečí se skrývá v detailech. A já vím, že chcete, aby ten den pro ni byl dokonalý – mám pravdu?“

„Přesně tak. Ať má, cokoli chce.“

„Tak to jsme na stejné vlně. Když to mám na povel já, všechno, co vaši hosté uvidí, bude dokonalý den. Všechno, co uvidíte vy, bude šťastná nevěsta.“

Bentley přikývl, protože se mu nedostávalo slov.

Jen ukázal na jeden stůl, jehož jsem si v tom chaosu nevšiml. Byl prostřený talíři a šálky, ale také na něm byly seřazené krabičky s logy pekáren na bocích. „Posaďte se támhle. Já si přinesu nůž a nějaké příbory a začneme s ochutnávkou dortů. Doufám, že jste připraveni na nebe, chlapci!“

Zmizel za rohem a my tři jsme se ohromeně posadili. Potom prolomil mlčení Aiden. „Emmy se nikdy nezmínila o tom, že *Jen* je chlap?“

Bentley zavrtěl hlavou. „Nevzpomínám si. Jediné, co si pamatuju, je to, jak mi říkala, že potkala někoho od Cami, kdo je expert přes svatební detaily, a rozhodla se využít jeho pomoc.“ Zakroutil hlavou. „Oba máme v poslední době tolik práce, že to klidně říct mohla, ale já jsem to nezachytil.“

Aiden se zachichotal. „Mně se líbí. Bude s ním legrace.“

„Je velice užitečný. Ubere jí hodně starostí. Všechno prostě zúží až na několik málo možností a z těch si ona vybere, co se jí líbí nejvíc,“ vysvětloval Bentley.

„A pomohls jí vůbec s něčím ty?“

Bentley se uchechtl a zavrtěl hlavou. „Ne. Kromě toho, že jsem ji požádal o ruku a dal jí neomezený přístup k bankovnímu účtu. Chci z ní jen udělat svou ženu. Moc rád bych to udělal v kanceláři na matrice, a až bychom to měli odbyté, dal si k večeři tacos. Ale ona chce něco víc, takže jí to dávám.“

Vtom zpoza rohu vyšel Jen. „Takhle mluví skutečný chlap-popírač. Ještě že má mě.“ S úsměvem se posadil před nás. „Svatbám, i těm sebemenším, je nutno věnovat velkou pozornost. Já to ale všechno zvládnou a připravím jí den, o kterém sní. Vy se o ni budete starat po zbytek jejího života. Platí?“

Bentley se uvolnil a zašklebil se. „Platí.“

Aiden spráskl ruce. „Tak už dost o tom, co chce Emmy. Já chci dort.“

Jen se zašklebil a sáhl po jedné z krabic. „A dort taky dostanete.“

Kapitola 16

Maddox

Aiden zasténal a olízl z vidličky polevu. „Banánovo-čokoládový dort. A ten fondánový.“

„Ne, mrkvový. A pak ta věc se slaným karamellem.“

„Dort,“ informoval mě Jen. „Je to dort.“

„Mně chutnal ten vanilkový s máslovou polevou,“ řekl Bentley. „A ten červený samet.“

„Ale ten s kořeněnými rozinkami byl taky docela úžasný,“ zdůraznil Aiden.

Jen se zasmál. „Jediný dort, který jste zatím ani jeden nezmínili, je kokosový.“

Všichni jsme se ušklíbli. I když jsem musel uznat, že vypadal hezky, nikdo z nás kokos v lásce neměl. Chutná příšerně. „Myslím, že než se rozhodneme, potřebuju ještě pár soust, chápete.“ Aiden se zazubil.

„Kterého?“ zeptal se Jen a zvedl nůž.

„No, ze všech. Jenom tak pro jistotu.“

Jen se smál nahlas a byl neuvěřitelně zábavný. Zatímco jsme ochutnávali dorty, vyprávěl nám hororové příběhy o děsivých nevěstách a o otcovských proslovech, které oscilovaly na stupnici od přílišné otevřenosti informací až po vyhrožování. Všem jeho historkám jsme se hodně nasmáli.

„Už jsi je všechny vyzkoušel dvakrát, Aidene!“ obrátil jsem oči v sloup.

„Hej!“ protestoval. „Dělám to pro Bentleyho. Já svou roli svědka беру vážně.“

Odfkl jsem si a pak napráhl ruku s talířem. „Jakožto druhý v pořadí velení si myslím, že potřebuju víc mrkvového dortu.“

Jen ukrojil štědrý kousek a přesunul mi ho na talíř. Potom zvedl kousek vanilkového, který Bentley s úsměvem přijal.

„Nejsem si jistý, jak se mám rozhodnout,“ přiznal se Bentley.

„Sedmipatrový dort asi Emmy chtít nebude.“

„Možná bysme měli tahat sirky,“ nadhodil Aiden.

„Nebo hlasovat,“ zkusil jsem to já.

Jen zavrtěl hlavou. „Nebo to můžeme zkusit jinak a mít dortový stolek.“
„A to je co?“

„No, že místo jednoho dortu budou všechny. Můžeme tam postavit
číšníky a hosté si budou moct vybrat jeden z nich nebo ochutnat od každého
kousek, tak jako vy dnes.“

„Já jsem pro,“ zubil se Aiden.

Bentley sevřel rty a podíval se na Jena. „Myslíte, že se to bude Emmy
líbit? Takhle nebudeme mít dort na rozkrojení, který – jak předpokládám –
určitě chtěla.“

„Můžeme mít obojí. Jako svatební dort uděláme ten bílý s máslovou
polevou, který chutnal vám. Emmy už vybrala takový jednoduchý
třípatrový vzor. To bude hlavní dort. Ten nakrájíte a bude na fotkách, ale
hosté si pak můžou vybrat. Je to velice příjemná možnost.“ Usmál se.
„Příšerně extravagantní, ale potěšující. Myslím, že se to Emmy bude líbit.“

„Domluveno,“ přikývl Bentley.

„Juchůůů!“ zahýkal Aiden, který dojedl dort a odložil talíř na stůl. „No,
a, ehm... co bude se zbytkem těch dortů? Nevyhazujete je, nebo s nima
neděláte něco ošklivého, že ne?“

„Ne,“ zasmál se Jen. „Ty si Bentley odveze domů.“

„Aha.“

Jen vstal. „Ale samozřejmě vždycky můžu dát pár kousků do jiné
krabice,“ zamrkal. „Občas se to stane.“

Odkašlal jsem si a Jen mě poplácal po rameni. „Nebo do dvou krabic.“

Aiden se rozzářil. „Jene, nechápejte mě špatně, ale myslím, že vás
miluju.“

„Tohle se mi stává pořád,“ mávl rukou Jen.

Musel jsem se smát. Klidně bych se vsadil, že má pravdu.

„Nezvedáte vy denně malé děti?“ zamumlal Jen, když Aidenovi měřil
obvod paží. Když podruhé zkontroloval metr, zavrtěl hlavou.

„Jenom ve čtvrtek,“ zazubil se Aiden. „Jinak používám Cami.“ Předvedl
imitaci Cami, sedící mu obkročmo na bocích, načež se Jen rozřehtal a plácl
ho přes ruku. Mně se při tom oplzlém gestu podařilo smích zadržet.

Když se Jen pokusil změřit Aidenovi obvod hrudníku, užasle se na něj
zahleděl přes okraj pŕlměsíčkových brýlí. „Už mi zbývá jenom deset
centimetrů z metru. Jste stavěný jako cihlový hajzlík. Super pevný.“

Aiden zaklonil hlavu a hrud' se mu roztrásla smíchem. „Bentley by vám řekl, že jsem taky plný sraček.“

„Jo, jo,“ zamumlal Bentley, nepřítomně něco píšící na svém telefonu. „To je.“

Jen Aidenovi poklepal na paži. „Ignorujte ho.“

„Obvykle to dělávám.“

Jen skončil s Aidenem a popsal mu, jaký střih pro něj připraví, a na řadě jsem byl já.

„A teď, vy, pane Stříbrný lišáku,“ mrkl na něj Jen. „Gucci. Jejich obleky nádherně sluší štíhlým postavám.“ Efektivně a profesionálně si zapisoval míry a poznámky.

„V jaké barvě?“ zeptal jsem se, když mi měřil délku paže.

„Tmavě antracitově šedé. Pro vás všechny. Emmy měla pocit, že by černá byla příliš tvrdá.“

„A co holky?“ vyptával jsem se.

„Sytě modré,“ usmál se Jen. „Pokud vím, je to Bentleyho oblíbená.“

Natáhl se po jednom saku. „Zkuste si to. Barva je špatná, ale uvidíte, jak to myslím s tím střihem.“

Zahleděl jsem se na svůj odraz. „Pěkné, ale něco tomu chybí.“

„Ne,“ namítal Bentley. „Klasické smokáče.“

Zavrtěl jsem hlavou a všiml jsem si, že Jen téměř neznatelně zamrkal.

„Ne, je to takové nijaké.“

Aiden se předklonil a zapřel se rukama o kolena. „Já mám ty svoje rád jednoduché, ale vím, že ty si vždycky přidáváš trochu divočiny, Mad Dogu. Co máš na mysli?“

„Vestu.“

„Tohle se dá vyřešit vždycky,“ přikývl Jen. „Bentley ji mít bude.“

„Ano?“ zeptal se Bentley.

„Ach, ano. Emmy vás chce mít v kompletním balení. Šosy, vestu a cylindr, jestli vás k němu dokážu přemluvit.“

„To si kurva nemyslím, že se vám podaří. Já *nebudu* mít cylindr.“

„Vaše volba,“ pokrčil rameny Jen. „Ale šosy mít budete. A vestu.“

„To se uvidí.“

Skryl jsem úsměv. „Takže, jestli Bent bude mít vestu, já ji chci taky.“ Pohledem jsem zachytil jeden vzorek pestrobarevné látky, vzal jsem ho a přidržel na břicho. „Takovou.“

Když Bentley uviděl zářivý vír modrých a zelených barev, málem mu vystřelily oči z hlavy. Na čele mu pulzovala žíla jako sopka těsně před výbuchem. „Ani náhodou!“

„Ale jo,“ pokoušel jsem ho. „Bude to efekt ‚pěst na oko‘.“

„Já ti asi dám pěst na oko, jestli nezavřeš hubu. Žádné pestrobarevné vesty. A jestli si myslíš, že si vezmeš jedny z těch svých klaunských ponožek, tak si to radši rozmysli, Maddoxi Riley. Černé ponožky. Šedý smokáč. Nic pestrobarevného. Je to moje svatba!“

„Tyjo, právě ses změnil v monstrženicha, všiml sis?“ podařilo se mi ze sebe vyrazit předtím, než jsem se rozesmál. Aiden se zaklonil a hlasitě se rozburácel, a dokonce ani Jen nedokázal skrýt pobavení.

„Ten obličej, Bente,“ hýkal jsem. „Měl bys vidět svůj obličej.“

Napřed se na mě ošklivě mračil, ale když se nad tím zamyslel, přestal. „Tyvole, já jsem to fakt řekl? *Moje svatba*. To je jako v televizi!“ Přejel si rukou po obličejí. „Ještě pár hodin tady, a proměním se v holku, sakra!“ Vzápětí se k našemu smíchu přidal.

Jen si otřel oči. „Vy tři jste ale!“ Z hromádky vytáhl vzorek látky. „Emmy věděla, že budete chtít vestu, Maddoxi. Vybrala tohle – půjde vám to k vázankám a kapesníčkům, které zase ladí s dívčími šaty.“

Vzal jsem si od něj látku a studoval potisk. Stříbro na sytě modrém brokátu bylo jemné, ale nápadité. „Líbí se mi to.“

„Myslel jsem si to. Nechám vám ji udělat tak, aby vám šla k obleku.“

Podíval jsem se na Bentleyho. „Tohle ti nevadí?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, já jsem s výlevem skončil. Ale nechci žádnou vzorovanou,“ trval na svém.

Stále s úsměvem jsem si sundal sako a posadil se.

Jen mávl na Bentleyho. „Každý z vás dostane oblek jiný – s ohledem na to, co vám sluší nejlépe. S dívkami to bude stejné. Stejná barva, jiné šaty. Emmy chce, aby byli všichni šťastní.“

Když ho Jen měřil, Bentley byl trpělivý.

„Šosy?“ opakoval. „Doufal jsem, že to bude jednoduchý a klasický smokec.“

Jen došel k jednomu stojanu a sundal z něj další sako – tentokrát delší. Postavil se za Bentleyho. „Zvedněte ruce,“ přikázal.

Sako Bentleymu sklouzlo přes ramena. Sahalo do půli stehů a jeho stříh byl sofistikovaný a vhodný k jeho širokým ramenům. Zahleděl se na sebe

do zrcadla.

„Vy budete mít také vestu, ale na rozdíl od Maddoxe ze stejné látky jako smoking. Je to staromódní vzhled, ale opět velmi stylové. Ten střih vám lichotí.“

„Vypadá to dobře, Bente,“ prohodil jsem.

„Sluší ti to,“ řekl Aiden.

Bentley se zatahal za rukávy, ale pořád nic neříkal.

„Emmy si myslela, že by se vám mohl líbit. Chtěla, abyste měl tenhle, ale jestli upřednostňujete moderní střih, řeknu jí,“ prohlásil Jen.

„Mně se líbí,“ řekl Bentley. „Nemyslel jsem, že se mi bude líbit, ale líbí. Překvapuje mě to.“

„Myslím, že vás vaše Emmy zná docela dobře.“

Bentleymu ve tváři vzplál úsměv, který změkčil jeho vážný výraz. „Ano, to jo. Dobře, Jene. Budu mít frak. Ale klobouk ne.“

Jen se usmál a pomohl Bentleymu sako sundat. „To bylo mé velké přání,“ přiznal. „Já muže v cylindrech miluju.“

„Tak to se omlouvám.“

„To nevadí. Ale víte co? Ponožky budou modré, Bentley. A o tento bod se také nemá smysl hádat. Prohrál byste.“

„Tak dobře,“ vydechl. „Modré ponožky.“

„Modré ponožky,“ přikývl Jen.

Skryl jsem úsměv. Ten starý lišák přesně věděl, co dělá.

Přišly holky a ještě mezi dveřmi si povídaly. Ihned jsem pohledem vyhledal Dee a ta se usmála tak, až se jí ve tváři objevil ten její malý důlek, který se zase hned vyrovnal. Přitahovalo mě to k ní jako magnet a hned jsem jí ovinul paži kolem pasu. Vtiskl jsem jí pusku na tvář a pozdravil ji tak tiše, aby to slyšela jen ona.

„Ahoj, má Dee. Jsi potěšením pro mé bolavé oči.“

Pohled měla vřelý a její tělo se mi v náruči uvolnilo. Když jsem ji poprvé oslovil „má Dee“, překvapilo ji to, ale teď už na to byla zvyklá. Projevy něžností neměl nijak zvlášť v lásce ani jeden z nás, ale zdálo se mi, že se jí to mé lehce přivlastňovací oslovení líbí. Věděl jsem, že miluje, když ji v soukromí oslovuju Deirdre, ale tohle u ní vyvolalo úplně novou reakci.

„Takže jste vybrali dort?“

Se smíchem jsem ji vedl do místnosti. „No, spíš jsme tak jako přebrali.“

Jen se objal s ní i s Cami a stručně jim ten nápad popsal. Cami se ze svého místa na Aidenově klíně zašklebila a řekla, že si je jistá, že se to Emmy bude líbit.

„Líbí,“ ozval se Bentley. „Jenom pro jistotu jsem jí to napsal.“

Jen se širokým úsměvem o několik kroků poodstoupil. „Vy všichni jste přenádherná svatební parta. A teď, děvčata, je čas na zkoušku. Chcete své šaty udržet v tajnosti až do velkého dne?“

Cami vstala. „Aiden už návrhy viděl, ale myslím, že bych hotové šaty raději chtěla nechat jako překvapení na den svatby.“

Užasle jsem se na Cami ohlédl. „Nevěděl jsem, žeš ty šaty navrhla ty. Nikdy nic neřekneš.“

Usmála se a zatvářila se plaše. „Ano, to já. A Emmyiny taky.“

Aiden jí ovinul paži kolem ramen a přitáhl si ji k boku. Políbil ji na čelo a hrdě se usmál. „Jsou velkolepé.“

„Pšt,“ napomenula ho.

Naklonil jsem hlavu. „Vzhledem k tomu, jak jsi nadaná, Cami, určitě mluví pravdu.“

Bentley přikývl. „Já o tom nepochybuju. Emmy říkala, žeš jí udělala šaty snů. Už se nemůžu dočkat, až ji v nich uvidím.“

Cami sklopila pohled a zrudla ve tvářích.

Dee se zasmála. „Přestaň mou sestru přivádět do rozpaků!“

„Dobrá,“ zatleskal Jen. „Víte, kde jsou. Běžte si do nich vklouznout, já jsem tam hned.“

„Na jak dlouho to máte?“ zeptal jsem se.

„Asi na půl hodiny nebo tak nějak.“ Dee se zatvářila váhavě. „Ale nemusíš čekat.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ale jo, musím. Jdi si odbýt to svoje, a až budete hotové, budeme tady.“

S potěšeným úsměvem ve tváři mi stiskla ruku. „Dobře.“

Když jsme od Jena odcházeli, vzduch byl chladný, ale příjemný. Pomáhal jsem do kufru naložit všechny ty krabice navíc, včetně té své, a obrátil jsem se k Dee.

„Je nádherný večer. Nechceš jít domů pěšky?“

„Ráda!“

Zamávali jsme na rozloučenou Aidenovi, Cami a Bentovi a sledovali jsme, jak odjíždějí. Vzal jsem Dee za ruku, propletli jsme si prsty a šli jsme domů.

Vyprávěl jsem jí o tom, jak nás šokovalo zjištění, že je Jen muž, a když jsem jí popisoval svou reakci na chaos, který ho obklopuje, musela se smát.

„Je výstřední a bez zábran, ale je moc dobrý v tom, jak umí zorganizovat ostatní. Jeho podnikání jenom kvete.“

„Jak se s ním Cami setkala?“

„Na jednom ze svých kurzů. Myslím, že byl hostující lektor. Začali si povídat a sprátelili se. Často po ní chce nějaké rady ohledně módy. Je velice žádaný, ale kvůli Cami souhlasil s tím, že pomůže Emmy.“

„Zamlouvá se mi. Je to excentrik.“ V době, kdy jsem jí přehrával celou tu historku s vestou, už smíchy málem brečela.

„Kéž bych to mohla vidět!“

„Bylo to šíleně legrační.“ Povzdechl jsem si. „Když jsem se smál, byl to dobrý pocit.“

Objala mi ruku pevněji. „Já vím. Musí být hezké se zase vrátit do normálu, že?“

Políbil jsem ji na hlavu. „Ano.“ Na rohu jsem se zastavil. „Parkem, nebo po ulici?“

„Je pozdě.“

„Park je dobře osvětlený,“ zasmál jsem se. Přitáhl jsem si ji těsněji do náruči a políbil ji. „Slibuju, že budeš v naprostém bezpečí.“

„Tak teda parkem.“

Vedl jsem ji přes ulici a vyptával se, jaký měla den. S procházkou po malém parku jsme si dali načas. Procházelo se tam ještě několik dalších párů a pár běžců si vyrazilo na poslední běh dne. Dokonce i vozík s preclíky byl ještě otevřený a v provozu.

Podíval jsem se na ni. „Dáme preclík?“

„Ano, prosím.“

„S hořčičnou, nebo sýrovou omáčkou?“

„Hm... samozřejmě sýrovou.“

Políbil jsem ji na špičku nosu. „Samozřejmě. Zaber nějakou lavičku, já je přinesu.“

Vystál jsem si krátkou frontu, sem tam jsem se podíval na Dee a srdce mi plesalo. Pouliční osvětlení se soustředilo na barvu jejích vlasů a převádělo ji

na ohnivou záři okolo obličeje. Jak tam seděla na lavici s nohou přes nohu a pohupovala tou horní, byla elegantní a krásná.

Při představě, jak se ty nohy později ovinou kolem mě, mi to v ptákově zase zaškubalo a musel jsem si protřepat hlavu, abych si ji vyčistil. Zaslechl jsem její tichý smích a věděl jsem, že myslí na totéž. Byla pro mě tak dokonalá! Měl jsem pocit, že už to začíná vidět taky.

Zamrkal jsem na ni, vzal si preclík a malý kelímek sýrové omáčky a přisedl si k ní na lavičku. Vlasy jí čečral slabý větřík a ona se trochu chvěla. Rozhlédl jsem se, vstal a nabídl jí ruku.

„Za rohem je další lavička, kde tolik nefouká. Můžeme si sednout tam.“

Šla za mnou a potom jsme se posadili na dřevěná prkna. „Je to lepší?“

„Ano.“

Bylo tam trochu víc šero a bylo to takové soukromější, ale i tak jsme ještě viděli ostatní lidi. Jedli jsme teplý preclík a sledovali, jak se park vyprazdňuje. Při tom si povídali o tom, co jsme dělali. Stánkař vozík zavřel, protože jeho pracovní den už skončil. Odtlačil vozík opačným směrem a najednou tam bylo pusto.

„Myslím, že jsme asi všechny odehnali,“ přemítala a otřela si ústa. „Byl tak dobrý! Ani si nevzpomenu, kdy jsem měla preclík naposledy.“

„To já teda vím. Asi to byl ten poslední baseballový zápas, na který jsem šel s Bentem a Aidenem.“

„Máš trochu sýrové omáčky u rtu,“ ukázala mi.

Otřel jsem si koutek. „Dobrý?“

„Ne, pořád.“

Otřel jsem to místo prstem a podíval se na něj. Byl čistý. „Zase vedle?“

Otočila se a zvedla ruce. Já jsem sklonil obličej, aby mi mohla skvrnu otřít, ale ona mě překvapila tím, že mi místo toho sevřela obličej do dlaní a přitiskla mi rty na pusu ze strany.

„Ježiš, promiň,“ vydechla. „To byl stín.“ Znovu otřela svá ústa o má. „Moje chyba.“

Pod dotykem jejích rtů jsem se musel usmát. „Myslím, Deirdre, žes mě prostě chtěla políbit.“

„A když ano?“

„Jediné, co musíš udělat, je poprosit.“

Posunula se blíž. „Jediné, co musíš udělat ty, Maddoxi, je brát si.“ Přejela mi jazykem po spodním rtu.

S tichým zamručením jsem si ji přitáhl k sobě, přitiskl ji k hrudi a vsunul jí jazyk do úst.

Chutnala po soli, preclíku a jako Dee. Bylo to opojné. Sevřel jsem jí vlasy v rukách, naklonil jí hlavu k sobě a políbil ji silněji. Ona mě zase chytila za sako, rukama sevřela klopy a tahala za látku, ale mně to bylo jedno.

Chtěl jsem ji blíž.

Ovinul jsem kolem ní paži a pevně ji držel. Ona mě zase objala kolem krku a pohrávala si s vlasy na zátylku. Měl jsem plnou pusou jejího dechu. Její vůně mi zaplnila celou hlavu, až jsem ze sebe vyrazil hrdelní sten. V odpověď zavrňela. Naše jazyky se dotkly, roztančily se a bojovaly o získání nadvlády. Já jsem ustoupil, ona postoupila. Zatlačil jsem ji zpět, ona se podvolila. Tak to pokračovalo, dokud nám nedošel dech, necítili jsme, jak se navzájem potřebujeme, a nelapali po dechu. Byli jsme zcela ztraceni v okamžiku.

V sobě navzájem.

Zabořil jsem jí obličej do krku.

Ze srdce se mi vyřinuly emoce, o nichž mě nikdy ani nenapadlo, že bych je mohl zažít. Ze rtů mi vypadla slova, o nichž jsem si nikdy nemyslel, že bych je kdy mohl říct někomu jinému.

„Miluju tě.“

Dee ztuhla a šokovaně se odtáhla.

„To ne...“

Umlčel jsem ji ústy.

„Miluju tě,“ opakoval jsem.

Zavrtěla hlavou. „Ne.“

Vzal jsem jí tvář do dlaní, abych jí udržel hlavu v klidu. „Já tě miluju.“

„To nemůžeš,“ zašeptala s očima plnýma strachu.

„Můžu, a taky to dělám. Miluju tě, Deirdre Wilsonová. Miluju tě každým kousíčkem svého bytí.“

Chytila mě za zápěstí, aby mi stáhla ruce od obličeje. Hned nato trhaně a nekoordinovaně vstala. „Musíme jít domů.“

Nevěřicně jsem na ni zíral. „To je všechno, co mi k tomu řekneš?“

„A co chceš, abych řekla?“

Hrudí mi prolétl záchvěv, a tak jsem se postavil a podíval se na ni shora. „Chci, abys mi řekla, co cítíš ty.“

Palec jí vylétl k ústům a zuby se rozkmitaly tak rychle, až mi bylo jasné, že brzy uvidím krev. Odtáhl jsem palec pryč a chvíli jí podržel ruku ve své. „Na co myslíš, Dee?“

„Na to, že ses nechal unést tím svatebním šílenstvím. Ty to tak nemyslíš. Pojdme domů a zapomeneme na to, cos řekl.“

Ucouvl jsem, jako kdybych dostal facku. „Zapomenout na to? Nechal se unést? Nenechal jsem se unést ničím kromě toho, že tě miluju. Miloval jsem tě celé týdny a čekal jsem, až to začneš cítit taky. Čekal jsem na správný čas.“

„Ale ty mě nemiluješ.“

„Neříkej mi, co cítím!“ Kvůli hněvu a odmítání to znělo hodně ostře.

„Pojdme domů, Maddoxi. Je pozdě, jsem unavená, a ty toho budeš ráno litovat.“

„Jediné, čeho budu litovat, je tvá reakce. Já ti říkám, že tě miluju – což je něco, co jsem nikomu jinému nikdy neřekl – a ty mi řekneš, že tě nemiluju?“

„Tohle není součást naší dohody!“ zdůraznila zvyšujícím se hlasem.

Přistoupil jsem k ní blíž a přitiskl si její ruku k hrudi. „*Seru* na nějakou dohodu, Dee. Na všechny ty sračky zapomeň. Je to o tobě a o mně. Teď. Nás. Já tě miluju.“

Zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Takže co? Takže to všechno byla jenom zábava? Večeře a legrace? To, jak jsme si byli blízcí? Teď mi říkáš, že to všechno bylo falešné? Že to celé byla jenom součást dohody?“

„Ne, Maddoxi!“

„Tak co to říkáš?“

Naše pohledy se setkaly a v jejích očích jsem viděl utrápený výraz. Ty mé na ni naléhaly a ronily lásku a potřebu.

„Mám tě ráda, Maddoxi. Vždycky jsem tě měla ráda.“

„Ale...“

„Ale nemiluju tě. Nikdy tě nemůžu milovat.“

Ustoupil jsem a do hrudi se mi zařezávala bolest.

Ona mě nemiluje.

Nikdy by mě milovat nemohla.

Hleděl jsem na ni se ztuhlou páteří a krkem sevřeným.

Jak jsem jenom mohl tu situaci odhadnout tak špatně?

Zvedl jsem ruku a šokovaně jsem na tváři ucítil vlhkost.

Zasáhla mě realita – chladná, hořká a nesnesitelná.

Už zase mi někdo odpíral lásku a já jsem té osobě dovolil vidět svou slabost.

Odkáshal jsem si, protože jsem musel zahnat tu zrádnou vlhkost.

„No, tak to asi všechno mění.“

„Nemusí nutně.“

„Ale ano, Dee, to teda mění,“ vyštěkl jsem nervózním smíchem.

„Můžeme zapomenout na to, co se stalo, cos řekl. Vrátime se zpátky k tomu, jaké to bylo před dvaceti minutama.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Já tě nemůžu přestat milovat, Dee.“

Po tváři jí stékala slza. „A já tě nemůžu *začít* milovat, Maddoxi.“

Cítil jsem, jak ta trhлина v mém srdci, ta, která se v několika posledních týdnech začala hojit a léčit, znovu puká. Hlas jsem náhle měl chladný a neosobní.

„Tak to asi bude konec.“

Beze slova se otočila a rozběhla se. A já jsem ji nechal.

Utíkala ode mě. Od lásky, kterou jsem jí nabídl. Od života, který jsem s ní chtěl sdílet.

Ztěžka jsem se posadil, protože nohy mě už nedokázaly unést. Netušil jsem, kolik času uplynulo, než jsem se znovu postavil. Přinutil jsem nohy k chůzi, hezky jeden pomalý krok za druhým, a takhle jsem si propracovával cestu domů. Má mysl byla prázdná, mozek pracoval na nejvyšší otáčky, aby jejím slovům zabránil proniknout hlouběji.

Ale nemiluju tě. Nikdy tě nemůžu milovat.

Na okraji parku jsem zvedl hlavu a zahleděl se přes ulici. Vysoko nad ulicí plála světla u mě doma, která se při setmění rozsvěcela automaticky. Abych se potrápil ještě víc, odpočítal jsem deset pater, abych našel Deeina okna. Byla v nich tma.

S těžkým povzdechem jsem si uvědomil, že vlastně ještě nechci jít domů. Došel jsem po ulici až do kavárny, kde jsem se posadil ke starému pultu a upíjel hořký nápoj. Kvůli tomu obrovskému knedlíku v krku se mi polykalo obtížně, ale pil jsem dál, ztratil pojem o čase a vyprazdňoval jeden šálek za druhým.

Deeina slova se mi opakovaně přehrávala v hlavě. Pokaždé, když jsem je slyšel, to bylo, jako by se mi otevřela čerstvá rána. Byl jsem vyčerpaný

a ramena jsem měl shrbená, protože jsem byl až příliš unavený na to, abych se udržel zpříma.

Byla svědkem mé bolesti, to utrpení z jejího odmítnutí se do mě hluboko zarylo, ale stejně odešla.

Nedokázal jsem přestat myslet na ženu, která odešla, na ženu, do níž jsem se zamiloval.

Rezignovaně jsem zapřemýšlel nad tím, jestli se mi to vůbec kdy podaří.

„Jste v pořádku, zlato?“

Zamrkal jsem a uvědomil si, že se dívám do ustaraného pohledu servírky, a odkašlal jsem si.

„Ano, díky, jsem v pořádku.“ Zvedl jsem šálek a ignoroval slabý třes v ruce. „Rád bych si nechal dolít, jestli to není moc velký problém,“ podíval jsem se jí na jmenovku, „Valerie.“

Naklonila hlavu na stranu a prohlížela si mě. Měla laskavé hnědé oči a nespočet vrásek od smíchu kolem nich. Ona však zavrtěla hlavou. „Já si myslím, mladý muži, že to, co musíte udělat, je jít domů nebo zavolat nějakému kamarádovi.“

„Potřebuju jenom další kávu.“

„Ale, zlato, už jste měl šest šálků. Sedíte tady celé hodiny a zíráte do prázdna. Můžu za vás někomu zavolat, nebo tak něco?“

Podíval jsem se na hodinky a šokovaně jsem zjistil, že má pravdu. Rozpačitě jsem vstal, hodil na pult padesátku a zavrtěl hlavou.

„Omlouvám se, ztratil jsem pojem o čase. Přeju dobrou noc.“ Rychle jsem odešel dřív, než stačila znovu promluvit.

Venku jsem se z plných plic nadechl chladného vzduchu a věděl jsem, že teď už musím domů.

Když jsem začal přecházet na druhou stranu, kolem byl klid a ulice byla skoro opuštěná. Šel jsem na autopilota a po cestě jsem rukou v kapse lovil klíče. Oči jsem měl nesoustředěné a duchem jsem byl bůhvídkde, když mě vylekal něčí výkřik. Pohlédl jsem vzhůru, ale mé reakce byly příliš pomalé na to, abych zastavil, co se mělo stát.

Celé se to odehrálo zpomaleně. Řítilo se na mě auto, jehož reflektory mě oslepovaly. Mé tělo ztuhlo v očekávání nevyhnutelného nárazu kovu o kost. Potom mě něco chytilo zezadu a přinutilo mé tělo uhnout na stranu, a nakrátko jsem měl pocit, jako bych letěl. Potom mi v hlavě explodovala bolest a mé tělo po tom náhlém dopadu zaskřípalo.

Prolétla mnou palčivá a šírající bolest. Slyšel jsem křik, kvílení pneumatik a zvuk dusajících nohou. Hlasy, které něco říkaly, ale já jsem nedokázal rozeznat slova ani to, jestli jsou vůbec určena mně.

Temnota napřed zablikala a potom mě začala postupně zachvacovat. Bojoval jsem s tím – něco jsem potřeboval – někoho jsem potřeboval. „Dee,“ vydechl jsem a natáhl ruku, jíž jsem bezcílně tápal kolem. „*Prosím!*“

Ale byl jsem sám.

Tu temnotu jsem přivítal.

Kapitola 17

Dee

Běžela jsem. Slepě a bez přemýšlení. Běžela jsem, abych utekla.

V hlavě se mi dokola ozývala Maddoxova slova.

Já tě nemůžu přestat milovat, Dee.

Tak to asi bude konec.

Ten zničený výraz ve tváři. Ta bolest v očích. Vlhkost na pleti. Ten náhle chladný tón jeho hlasu.

To jsem způsobila já.

Udělala jsem to jemu.

Sama sobě.

Nám.

Jenom těsně se mi podařilo dostat do bytu předtím, než jsem se zhroutila. Sklouzla jsem po stěně, a zatímco jsem vzlykala, po tvářích mi stékaly slzy, které nikdo neutíral.

Za to trápení, které jsem mu způsobila.

Za svou zbabělost.

Za neschopnost dát mu tu jedinou věc, kterou chtěl.

Svou lásku.

Sesypala jsem se na koberec a nechala se zmítat bolestí.

Plakala jsem, až už jsem neměla žádné slzy a bolela mě hlava. Zvedla jsem se z podlahy, ale kabelku a bundu jsem nechala ležet. Potácela jsem se chodbou, ani jsem se neobtěžovala rozsvítit.

Tlumené žárovky v nočních světlech byly to jediné, co jsem dokázala vystát.

Umyla jsem si obličej a vyčistila si zuby. Svlékla jsem si šaty a oblékla si noční košili. Oblečení jsem nechala poházené na podlaze.

Postel jsem měla studenou, ale mé tělo bylo ještě chladnější. Vytáhla jsem si peřinu až k bradě, překulila jsem se a zabořila obličej do polštáře. Okamžitě mě zasáhla Maddoxova vůně, ovanula mě vůně citrusů a čerstvého mořského vzduchu a sevřelo se mi srdce.

Poslední dobou tady často zůstával přes noc, čímž porušil další z našich pravidel.

Aniž bych si to uvědomovala, jedno po druhém je porušil všechna. A já jsem to dovolila. Pomalu, ale jistě se v mém životě zakořenil, až jsem úplně zapomněla, jaký ten život byl bez něj. Stal se součástí mých dnů i nocí.

Textové zprávy, hovory, večere. Rozhovory, rady, podpora, útěcha.

Začala jsem toužit po jeho úsměvu, smíchu, teple. Po jeho těle.

Sex s Maddoxem se nepodobal ničemu, co jsem zažila někdy předtím – nebo co ještě zažiju. Ovládal mé tělo, mou mysl a má vyvrcholení, doháněl mě k takovým úrovním rozkoše, o nichž jsem ani nevěděla, že existují. To celé dělal s maximální pečlivostí, těmi nejvíc sexy úsměvy a nejshovívavějšími doteky.

Když mi to došlo, vzepřela jsem se na rukou a opřela se o čelo postele.

Už nikdy v mé posteli znovu nebude.

Chtěl zrušit to poslední, absolutní pravidlo, a já jsem ho tentokrát odmítla.

Znovu mi začaly téct slzy, a tak jsem si přitáhla polštář blíž a plakala jsem do látky, dokud mě nepřemohl spánek.

Krátce nato jsem se probudila; oči jsem měla jako smirkový papír a v rozbolavělém krku jsem měla sucho. Vylezla jsem z postele a klopýtala chodbou do kuchyně. Když jsem si z ledničky vytáhla láhev vody, zamžourala jsem na hodiny. Byly teprve čtyři ráno, já jsem ale věděla, že už dnes spát nebudu. Noc byla plná snů – obrazů Maddoxe. Jeho bolestí naplněných očí. Jeho argumentů. A co bylo nejhorší, jeho proseb.

Pokaždé, když jsem zavřela oči, jsem ho viděla. Ten výraz, jako bych ho o něco připravila. Ten šok z jeho slz.

Postavila jsem láhev a posadila se ke stolu, protože mnou začala cloumat nová vlna bolesti. Když jsem se podívala z okna, ve tmě na mě zíral můj odraz. Prohrábla jsem si rukou zacuchané vlasy a zatahala za propletené prameny. Oči jsem měla nateklé, obličej bledý. Vzpomněla jsem si na matku a uvědomila si, jak moc ji sama sobě v tu chvíli připomínám. Fyzicky se jí víc podobala Cami, která se jednu dobu dokonce obávala, že zdědila i její nevyrovnanost. Ale to se pletla.

Zdědila jsem ji já.

Přejela jsem prstem po dřevěné desce stolu a dovolila svým myšlenkám a obavám vystoupit do popředí mozku.

Vzpomínala jsem.

Když skončila ta aféra s mým bývalým spolupracovníkem Toddem, prošla jsem si těžkým obdobím. Teprve když bylo po všem, uvědomila jsem si, jak hluboko jsem v tom vztahu vžela. Všechna svá rozhodnutí jsem činila podle něj. Všechno, co jsem dělala, bylo s ohledem na něj. Úplně stejně jako moje matka, i já jsem na něj byla fixovaná. Potřebovala jsem ho pro svou identitu. Upozadila jsem vlastní práci, abych zajistila, že zazáří on. Ignorovala jsem své přátele, abych mohla trávit čas s ním. Když to skončilo, navzdory všem těm hrozným věcem, které jsem zjistila, a tomu, jak hrozně se ke mně choval, jsem bez něj byla ztracená. Byla jsem depresivní a úzkostlivá. Nemohla jsem spát, jíst ani se na nic soustředit.

A stejně, jako jsem skrývala celou tu aféru, jsem tajila i její následky. Cami neměla ani tušení. Lidi v práci neměli tušení. Bojovala jsem s tím a klouzala stále hlouběji, až jsem musela vyhledat poradenství. Celý rok trvalo třídění nejrůznějších problémů a konfrontace s realitou, než jsem se znovu cítila sama sebou. Antidepresiva, konzultace, mluvení a slzy. Když bylo po všem, přísahala jsem si, že už se do této pozice nesmím nikdy dostat. Nikdy nesmím dovolit, aby mě láska tak oslabila. Nikdy se ze mě nesmí stát to, co z mé matky.

A to byl Todd ve srovnání s bouří, kterou v mém životě rozpoutal Maddox, jenom maličkou skvrnkou na radaru. Ten spíš připomínal záplavy, likvidaci všeho, co stálo v cestě, jako nějaký katastrofický hurikán kategorie pět.

Takhle nějak jsem se s ním cítila.

Kdybych mu podlehla, ale nevyšlo nám to, nikdy bych se nevzpamatovala.

Takže jsem to nemohla dopustit.

Zavrtěla jsem hlavou, abych si ji pročistila, ale do sprchy jsem stejně šla jako řízená autopilotem. Potom jsem se zastavila před šatnou, protože jsem si nebyla jistá, co si obleču, a hlavně mi to bylo naprosto jedno, když jsem zaslechla spuštěný alarm, protože někdo otevíral dveře do bytu.

Na okamžik jsem ztuhla. Maddox by sem takhle rozhodně nepřišel, určitě ne po tom, jak jsme se včera večer rozešli?

Uslyšela jsem Camin hlas, volající mé jméno. Vydechla jsem úlevou i zklamáním.

Stála v mých dveřích, rozcuchaná a s červenýma a nateklýma očima.

„Cami!“ Rozeběhla jsem se k ní a chytila ji za ramena. „Co se děje? Co se děje?“

„Musíš jít, Dee. Musíme do nemocnice!“

Chaoticky jsem jí začala přejíždět rukama po těle. „Jsi zraněná? Kde je Aiden?“

Zavrtěla hlavou a po tvářích se jí koulely další slzy.

„Je v autě a čeká. Něco se stalo Maddoxovi, Dee.“ Zachvěla se. „On... Měl nehodu. Musíš jet se mnou.“

Na úrazovce bylo plno a čekárna byla přečpaná. Bentleyho bylo snadné najít. S rukama v kapsách přecházel v rohu. Pořád jsem vůbec nechápala, co se děje.

Aiden celou cestu do nemocnice telefonoval a intenzivním hlasem vedl tichou a jednostrannou konverzaci. Vysadil nás a jel zaparkovat, ale podle toho, jak rychle nás dohonil, jsem věděla, že celou cestu běžel.

Bentley nás uviděl a na okamžik přestal chodit sem a tam, aby nás mohl obejmout. Čelo měl zvrásněné obavami a v očích úzkost.

„Něco nového?“ zeptal se Aiden.

„Ne. Doktoři jsou pořád u něj. Vědí, že jsem tady, a až budou moct, přijdou nám říct.“

„Jak ses to dozvěděl?“ zeptala jsem se.

„Má mě uvedeného jako nouzový kontakt. Vlastně nás oba s Aidenem. Taky máme navzájem plné moci ohledně zdravotních záležitostí.“ Zamračil se. „Vždycky jsem doufal, že to navždycky bude jenom formalita.“

Rozhlédla jsem se. „A Emmy?“ zeptala jsem se.

Zavrtěl hlavou. „Je jí hodně zle. Slíbil jsem, že jí budu průběžně dávat vědět.“

„Volal jsem Sandy,“ řekl Aiden. „Bude tady brzo.“

Bentley nepřítomně přikývl.

„Kde se to stalo?“ zeptala jsem se. „Bylo to po cestě do práce? Někdo jel na červenou?“

Bentley se zamračil a podíval se na Aiden. Bentley mě vzal za ruku a stáhl mě na židli. „Srazili ho poté, co vyšel z kavárny, Dee.“

Mozek mi šrotoval. „Ale ta kavárna je ve vašem domě,“ namítla jsem.
„Ta kavárna je v ulici, kde bydlíte vy.“

Jenom jsem zírala.

Naklonil se ke mně a ztišil hlas až téměř do šepotu. „Proč byl v kavárně ve tři ráno?“

Roztřásla se mi brada. „My jsme se v parku pohádali. Já jsem šla domů. Myslela... myslela jsem si, že jde za mnou.“

Oči se mu rozšířily porozuměním a poplácal mě po rameni. „Není to tvoje vina.“

„Ten chlap, který to viděl, řekl, že to vypadalo, jako by to auto jelo rovnou na Maddoxe,“ vysvětloval Aiden. „Ten kretén ho srazil a ujel.“

Krev mi ztuhla v žilách. „Cos to řekl?“

„Nějaký muž zrovna vystupoval z auta a celou tu věc viděl. Zakřičel na Maddoxe a chytil ho za kabát. Řidič jel dál. Jeho přítelkyně v autě si zapamatovala část značky.“

Vyskočila jsem ze židle a sevřela pěsti. „To byla ona!“

„Kdo?“ vstal i Bentley.

„Ta bláznivá mrcha Jill!“

Zavrtěl hlavou. „Ta odjela z města, Dee.“

„Ne,“ trvala jsem na svém. „Už to udělala předtím.“ Chytila jsem Bentleyho za bundu. „Už mu to udělala!“

Chytil mi paže. „Dobrá, uklidni se. Co tím myslíš?“

„Na univerzitě. Maddox mi řekl, že ho srazila autem, ale ona to popřela. Její spolubydlící se za ni zaručila, ale on si byl jistý. Neměl žádný důkaz, tak to nechal být. A ten první večer, kdy ho viděla tady v restauraci, projela tak blízko jeho auta, že se musel nalepit na dveře. Když nastoupil do auta, byl vystrašený.“ S pláčem jsem pohlédla na Aiden. „Byla to ona, Aidene. To mu udělala ona.“

„Ten svědek řekl, že měl pocit, že to byla žena,“ zamumlal Aiden.

Bentley si mě přitáhl do náruči a pevně mě objal. „V pořádku, Dee. Je to dobré.“ Pak se podíval na Aiden. „Do toho.“

„Jo,“ vytáhl Aiden telefon. „Jdu na to.“

Bentley mě posadil vedle Cami a klekl si přede mě. Vzal mě za ruku a pevně ji držel.

„My na to přijdeme,“ ujistil mě.

Mohla jsem jenom přikývnout. Zajel si rukou do vlasů. „Nikdy mi o tom nic neřekl.“

„Myslím, že o tom nechtěl mluvit,“ otřela jsem si tváře.

Do místnosti vstoupil nějaký lékař a vykročil k nám. Bentley vyskočil na nohy.

Doktor se tvářil zachmuřeně. Znovu jsem se rozplakala.

„Potřebuje operaci. Má nějaká prasklá žebra, pohmožděniny, hluboké řezné rány a vážné zranění hlavy. Máme také podezření na vnitřní krvácení, které musíme najít a zastavit. Má oteklý mozek a my potřebujeme ten tlak uvolnit.“

Zakryla jsem si ústa a snažila se nekřičet.

„Nebudu vám lhát, je ve špatném stavu. Čím rychleji se dostaneme dovnitř, tím větší bude mít šanci.“

Udělal se mi zle a musela jsem se chytit Cami.

„Potřebujeme, abyste nám podepsal nějaké papíry, pane Ridgi.“

„Má B negativní,“ řekl Bentley. „Vím, že je vzácná.“

„Prověřujeme to v krevní bance.“

Vstala jsem. „Ne. Já mám taky B negativní. Chci dát Maddoxovi přímou transfuzi.“

Cami vyskočila také, vzala mě za ruku a zašeptala: „Ty se bojíš jehel. Nech je, ať se podívají.“

Zhluboka jsem se nadechla. „Ne, ne kvůli Maddoxovi. Pro něj to udělám.“

Lékař přikývl. „Ušetří nám to spoustu času. Pojd'te se mnou, ať můžeme hned začít.“

Slepě jsem ho následovala a v duchu se modlila.

Přístroj se stejnoměrně otáčel a mé tělo opouštěla červená krev. Krev, o níž jsem doufala, že Maddoxovi pomůže. Personál byl skvělý, papírování zvládli rychle, takže odběr mohl hned začít. Nedokázala jsem to vysvětlit Cami ani nikomu jinému.

To já jsem musela být osobou, která to udělá. Chtěla jsem, aby v Maddoxovi kolovala má krev, aby ho uzdravila a dodala mu sílu. Dlužila jsem mu přinejmenším tohle.

Mačkala jsem balonek a oči nechala zavřené. O několik minut později jsem slyšela, jak se zástěna odhrnuje, a cítila jsem, jak se vedle mě někdo

posadil. Otevřela jsem oči a setkala se s Bentleyho klidným pohledem.

„Brzo ho povevou na operaci.“ Hlavou pokynul k sáčku, plnícímu se mou krví.

„Tohle mu pomůže.“

„To je dobře.“

„Aiden už mluvil s policií. Budou to vyšetřovat. Část espézetky a ten svědek pomohli.“

„Aiden řekl, že ten svědek Maddoxe odtáhl z cesty?“

Bentley si promnul obličej a přikývl. „Říkal, že to vypadalo, jako by si Maddox ani nevšiml, že to auto jede přímo na něj. Strhl Maddoxe za kabát, takže ho to auto vzalo bokem místo napřímo, ale i tak to bylo dost silné. Maddox odletěl.“ Bentley si povzdechl. „Dopadl na nějakou hromadu odpadků, ale hlavou narazil do betonu. Ten chlapík mu tím, co udělal, zachránil život.“

Nedokázala jsem odpovědět. Maddox se po ulici toulal kvůli tomu, že jsem ho krutě odmítla. To kvůli tomu, co jsem řekla, nedával pozor. Kvůli mně byl zraněný a bojoval o život. Skryla jsem obličej v dlaních a rozvzlykala jsem se.

Bentley mnou jemně zatrásl. „Přestaň, Dee. Maddox potřebuje, abys byla silná. Ještě musí hodně bojovat.“

Protože jsem nebyla schopná se mu podívat do očí, jenom jsem zavrtěla hlavou. „On mě u sebe nechce.“

Zamračil se a prstem mi zvedl bradu. „O čem to mluvíš? Tak jste se pohádali. Všechny páry se hádají. Až se probudí, udobříte se.“

Skrz ty obrovské slzy jsem ho ani neviděla. „Řekl mi, že mě miluje. A já jsem mu řekla ne.“

„Co tím myslíš?“

„Řekla jsem mu, že j-já ho nemiluju.“

Okamžik ticha. „A myslela jsi to vážně?“

„Nevím.“

„Ale nechováš se, jako bys ho neměla ráda, Dee.“

Otřela jsem si oči. „Já ho *mám* ráda. Ale nemyslím si, že jsem schopná lásky toho druhu, jaký ode mě chce Maddox.“

Upřeně se na mě zahleděl. „Myslím, že se mýlíš.“

„Proč to říkáš?“

Usmál se, vytáhl z krabice kapesníček a otřel mi tváře. „Znám tě, Dee. Viděl jsem, jak moc ti záleží na nás všech. Jak ses starala o Emmy po tom, co ji unesli. Vidím tvou lásku k sestře. Pozoroval jsem, jak Maddox díky tobě ožívá. To, jak ses změnila.“

„Jak?“

Pokrčil rameny. „Jsi taková otevřenější. Usmíváš se a směješ. Bože, i Maddox se směje. V práci je uvolněný a víc se zapojuje. Mluví o budoucnosti, zatímco předtím jsem ho sotva dokázal přinutit plánovat na příští měsíc. Je prostě... šťastný, Dee. Je šťastný díky tobě. A jestli se nepletu, tak on totéž vyvolal u tebe.“

Nervózně jsem kroutila prsty na prostěradle. „To jo. Ale...“

Zamračil se. „Ať už ti v tom brání cokoli, musíš na to přijít. Ale nevzdávej to jenom tak. Zkuste na tom s Maddoxem zapracovat.“

„Jestli to...“

Zavrtěl hlavou a zatvářil se rozzlobeně. „Na tohle ani nemysli.“ Vstal a stáhl si rukávy. „Maddox se z toho díky operaci dostane a uzdraví se. Všichni mu s tím pomůžeme, ať to bude jakkoli.“

Otočil se a s rovnými rameny vyšel ven.

Hleděla jsem za ním a už mi začala docházet jeho slova.

Měl pravdu? Mohla jsem Maddoxe milovat? Mohla bych s ním být šťastná?

Jediná věc, kterou jsem zatím věděla, bylo, že bych bez něj nemohla být šťastná.

Začala mi docházet realita, a tak jsem se rozvzlykala.

Má poslední slova Maddoxovi byla, že ho mám ráda, ale že ho nemiluju.

Mýlila jsem se.

Co kdybych nikdy neměla příležitost mu to říct?

Cami seděla vedle mě, hlavu opřenou o mé rameno. Já jsem tupě zírala do šálku kávy, který jsem svírala v ruce a jehož obsah dávno vychladl.

Aiden a Bentley přecházeli sem a tam. Teď jsme byli v jiné čekárně v jiném patře nemocnice. Bylo tam ticho a prázdno.

Sandy seděla v koutě, tichá a zjevně rozrušená, ale ruce měla zaměstnané, protože bez ustání pletla.

Vtom jsem koutkem oka zachytila nějaký pohyb a zvedla jsem oči. Ve dveřích stála Emmy. Byla bledá a rozrušená a ústa si zakrývala rouškou.

Přelétla jsem pohledem k Bentleymu. Ten několika rychlými kroky přešel místnost, sevřel ji do náruče a zvedl ji z podlahy. Odvedl ji do svého rohu, kde se posadil a pořád ji držel. Mluvili spolu tlumenými hlasy, ale bylo jasné, že je rád, že dorazila.

Přišel Aiden a ztěžka se posadil vedle Cami. Ta se posunula a dovolila mu, aby jí svou mohutnou paži ovinul kolem ramen. Vzdychla a přitulila se k němu. On položil svou hlavu na její, vydechl a zavřel oči.

Setkala jsem se se Sandyiným pohledem, plným obav a soucitu. Ukázala na sedadlo vedle sebe a já jsem se tam přestěhovala, abych oběma párům dopřála chvíli pro sebe.

Potřebovali to.

Sandy mě poplácala po ruce. „Maddox bude v pořádku. Je z nich tři nejsilnější.“

Přikývla jsem a ona se zase vrátila k pletení, jehlice jen kmitaly. „Konečně na tomhle světě našel své místo. Je jenom správné, že má možnost si to užít.“

Nedokázala jsem odpovédět.

Vstoupil chirurg a my všichni jsme v jediném okamžiku vyskočili.

Zvedl ruku. „Zvládl to. Museli jsme mu odstranit slezinu, ale krvácení jsme dostali pod kontrolu.“

„Co to poranění hlavy?“ zeptal se Aiden.

„Aby měl nejlepší šanci se zotavit, uvedli jsme ho do umělého spánku.“

Sevřela jsem Sandyinu ruku. „Na jak dlouho?“

„Na pět dní. Tělo potřebuje možnost si odpočinout a uzdravovat se. Je to nejlepší způsob, jak mu při otoku mozku pomoci.“

„No a ehm... bude mít nějaké trvalé poškození?“ zeptal se Bentley starostlivě.

„To se nedozvíme, dokud se neprobudí. Je mladý a silný. Ještě není mimo nebezpečí, ale už překonal obrovskou překážku, takže máme všechny důvody se domnívat, že se už bude jenom zlepšovat.“ Otřel si čelo.

„Nějakou dobu bude na pooperačním, potom ho přestěhujeme na pokoj.“

„Zařídil jsem mu samostatný pokoj,“ řekl Bentley.

„Ano, byl jsem informován, že pro pana Rileyho chcete to nejlepší.“

„Můžeme ho vidět?“

„Víte, naše předpisy uvádějí, že návštěvníci musí být rodinní příslušníci, ale já to chápu tak, že v tomto případě byla udělena výjimka.“

„Ano,“ zkřížil Bentley ruce na prsou. „A my *jsme* jeho rodina.“

Chirurg naklonil hlavu na znamení, že to chápe. „Než ho převevou na pokoj, nějakou dobu to potrvá. Dva lidé najednou a na krátkou dobu – musí odpočívat.“

„Dobře.“

„Personál vám dá vědět, kdy můžete jít dovnitř.“

Bentley a Aiden mu potřásli rukou a lékař odešel. Já jsem se posadila, protože se mi na to, abych stála, příliš třáslы nohy. „Budeme se střídat,“ rozhodl Aiden. „Celou dobu tady s ním může být jeden z nás.“

Ta slova ze mě vyletěla dřív, než jsem se vůbec stačila zamyslet.

„Já nikam nejdu. Z téhle nemocnice neodejdu, dokud on nepůjde se mnou. Vy ostatní se můžete střídat.“

Nikdo nemrkl okem ani se nehádal.

Bentley se na mě jenom podíval a přikývl.

„Rozumím.“

Kapitola 18

Dee

Když nám doktor konečně dovolil Maddoxe vidět, musela jsem se pevně chytit zábrany na posteli. Držela jsem se tak pevně, až se kov pod mým sevřením rozkmital a vydával zvonivý zvuk.

Jako první šli dovnitř Bentley a Aiden. Bentley vyšel a nechal se vystřídat Sandy a pak Cami. Emmy Bentley poslal domů poté, co přesvědčil jednoho lékaře, aby se na ni podíval. S receptem v ruce ji doprovodil po schodech dolů a počkal, až přijede Frank a odveze ji domů.

Potom šel do pokoje se mnou. Když viděl mou reakci, objal mě kolem ramen. „Ty přístroje jsou tady, aby mu pomáhaly, Dee.“

Na mluvení jsem měla příliš sevřené hrdlo, a tak jsem jenom přikývla.

„Spí, ale žádnou bolest necítí. Pozorně ho monitorují.“ Přerývaně vydechl. Podle mírného záchvěvu hlasu jsem poznala, že není tak klidný, jak se snaží vypadat. „Říkali, že na něj máme zkoušet mluvit.“

„A můžu se ho dotýkat?“

„Ano.“

Dlouze jsem se nadechla. Potom ještě jednou a snažila jsem se uklidnit. Přistoupila jsem k boku postele a vsunula svou ruku do Maddoxovy. Překvapilo mě, jak teplou má kůži. Posadila jsem se na židli a prohlížela si ho.

Hlavu měl ovinutou silným obvazem, který mu zakrýval většinu vlasů. Jednu stranu obličeje měl odřenou, ale zbytek pleti byl děsivě bledý. Připojili ho k nejrůznějším přístrojům, které pumpovaly a pípaly. V duchu jsem se soustředila na každý z nich, aby pohled na ně nebyl tak děsivý. Pomáhaly mu dýchat a sledovaly jeho životní funkce. Nitrožilní výživa mu zajišťovala hydrataci a udržovala bolest pod kontrolou. Sledovala jsem, jak se mu zvedá a klesá hrudník, a přizpůsobila jsem tomu své dýchání. Byl tak klidný a s tou obyčejnou bavlněnou dekou přes sebe vypadal zranitelně. Dotkla jsem se jí a zamračila se. Byla drsná a opotřebovaná. Dala se použít, ale nebyla podle Maddoxova gusta.

„Musíme sem přinést deku z mé pohovky. Má ji rád. Je měkká a možná ho její vůně uklidní.“

Bentley stál za mnou. „Dobře. Jestli tedy trváš na tom, že tady s ním zůstaneš, musíme stejně přinést tvoje věci. Můžeš napsat seznam a Cami s Aidenem je přivezou, abys tady měla pohodlí.“

„Moje pohodlí mě zrovna teď nezajímá.“

Stiskl mi ramena. „No, mě jo. Musím zajistit, abys byla v pořádku a mohla se postarat o mého kamaráda. Potřebuje tě silnou, Dee.“

„Dovolí mi tady zůstat?“

„Ano, zařídil jsem to.“

Rozhlédla jsem se po místnosti. I přes ty přístroje a obvyklý nemocniční pach nevypadala jako normální pokoj. Byla tam malá pohovka a dvě velká křesla. Stěny byly natřené tlumenými barvami a visely na nich veselé obrázky. Dveře byly pootevřené a za nimi jsem viděla soukromou koupelnu.

„Za tohle všechno platíš?“ zeptala jsem se, protože jsem věděla, že tenhle pokoj musel stát majlant.

„Ano. Tady se o něj dobře postarají, dokud nebude moct jít domů. Až se probudí, chci, aby byl v klidu. Potřebuje soukromí.“

„Jsi dobrý kamarád, Bentley.“

Pokrčil rameny a odvrátil pohled. Po chvílce si odkašlal. „Chtějí ho takto udržovat asi pět dnů. Ty tady celou dobu sedět nemůžeš, takže musíme vymyslet nějaký plán.“

„Ale já už jsem si vzala na pár příštích týdnů volno,“ zamumlala jsem a nemohla jsem od Maddoxe odtrhnout oči.

„To můžeš?“

„Nahromadila se mi spousta dovolené. Vysvětlila jsem jim, že je to osobní záležitost. A jestli mi Cami přinese notebook, můžu trochu pracovat i tady. Šéf má velké pochopení.“

Pohladila jsem Maddoxovu dlaň a dlouhé prsty. Zvedla jsem si jeho ruku k obličeji a přidržela ji na kůži. Zašeptala jsem tichou modlitbu za něj, za jeho přátele a za sílu, kterou budu potřebovat během následujícího týdne a potom, až se Maddox probudí, bez ohledu na to, co se stane.

Bentley mě zlehka políbil na temeno. „Dám vám trochu soukromí. Až budeš připravená, přijď za mnou a všechno to vyřešíme.“

„Fajn.“

Dveře se za ním zavřely a jediné zvuky v místnosti vydávaly přístroje. Držela jsem Maddoxe za ruku, hleděla jsem na něj a bojovala s pocitem viny. Věděla jsem, že tahle emoce je zbytečná. Maddoxovi nijak pomoci nemohla, ale i tak jsem ji cítila.

„Moc se omlouvám,“ zašeptala jsem. „Omlouvám se, že tě moje slova zavedla do cesty tomu autu, Maddoxi. Do konce života toho budu litovat. Ale teď potřebuju, abys bojoval. Abys bojoval, vyléčil se a vrátil se. Aiden a Bentley tě potřebují.“ Potlačila jsem vzlyk. „Já tě potřebuju. Potřebuju, abys otevřel oči, řekl mi, že jsi na mě našťvaný, a řekl mi Deirdre. Já to přijmu.“

Ani se nepohnul – ne že bych nějaký pohyb očekávala. Přesto jsem mluvila dál. „Odpočiň si a najdi sílu. Já tady s tebou zatím budu a budu tady, až se probudíš.“ Spolkla jsem bolestivý knedlík v krku. „Slibuju.“

Přitiskla jsem si jeho ruku k obličeji a rozplakala se.

Několik příštích dní přešlo v rutinu, na niž jsem se začala spoléhat. Každé ráno přicházel Bentley, Sandy v poledne a Aiden později odpoledne. Reid se na pár hodin stavil každý den, ale jeho časy se měnily. Cami se mnou trávila večery, a když už bylo Emmy lépe, chodila také. Nemocniční personál na nás byl velice hodný v tom, že ignorovali fakt, že v Maddoxově pokoji často bývali víc než dva lidé najednou. Chovali jsme se tiše a byla jsem si jistá, že jim Bentley dal nějaký dost velký sponzorský dar, takže neříkali nic.

Sestřičky a doktory jsem už znala jmény. Péče a profesionalita, které předváděly, mi pomáhaly zachovat klid.

Postarala jsem se, aby každý měl možnost být s Maddoxem nějaký čas o samotě, a těch chvil jsem využívala k tomu, abych si dala sprchu, šla na procházku, zatelefonovala do práce nebo dělala něco jiného, jen abych se zaměstnala. Když jsme byli s Maddoxem sami, povídala jsem mu, cokoli mě napadlo. Mluvila jsem o tom, na čem zrovna dělám v práci, o čem si špitají sestry nebo o nějakém hloupém pořadu, který jsem si pustila uprostřed noci – prostě o čemkoli jenom proto, aby, kdyby mě nějak slyšel, věděl, že není sám. Jak se zpráva o jeho nehodě šířila mezi známými, začal se jeho pokoj plnit květinami. Pronikavě a nádherně voněly, takže pomáhaly zakrýt antiseptický zápach nemocnice. Každou nově přinesenou dodávku jsem vyfotila a nesmírně detailně ji Maddoxovi popsala. Přečetla

jsem mu vzkazy a potom je všechny schovala, aby mohl rozeslat poděkování, až mu bude dost dobře.

Neustále jsem se ho dotýkala. Vtírala jsem mu krém do kůže, nanášela pomádu na suché rty a zlehka procvičovala svaly. Aiden mi předvedl pár užitečných cviků a trpělivě mi ukazoval správný způsob, jak Maddoxovi hýbat s nohama a pažemi tak, aby neměl tělo tolik atrofované, až se probudí.

Otok mozku splaskával a lékaři měli radost. Odpočítávala jsem hodiny, kdy už mu přestanou podávat léky, které ho udržovaly ve spánku. Upozornili nás, že než se probudí úplně, může to nějaký čas trvat, ale my jsme pořád ani nevěděli, co máme čekat, až se to stane. Byla jsem neuvěřitelně nervózní. Méně léků ale znamenalo, že je na dobré cestě ke zotavení. Ať už se po probuzení stane cokoli, vyřešíme to.

Napřed se ale musel probudit.

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře, a když jsem zvedla oči a viděla, že do pokoje strká hlavu Richard VanRyan, byla jsem v šoku. Seděla jsem vedle Maddoxe, držela ho za ruku a nahlas mu četla. Zavřela jsem knihu a vstala jsem, překvapena, že ho vidím.

„Richarde?“

„Můžu dál?“

„Samozřejmě.“

Vstoupil a vytáhl malý kufřík. „Dostat se sem je těžší než do Fort Knoxu,“ řekl. „Musel jsem telefonicky sehnat Bentleyho.“

„Už se kolem začínají plížit reportéři.“

„Rozumím.“

Zastavil se na konci postele a sevřel ruce kolem kovové tyče. „Jak mu je?“

Přejela jsem Maddoxovi prsty po tváři. Modřiny už začínaly blednout, ale stále byly výrazné.

„Bude v pořádku.“

„Samozřejmě že bude.“

„Uvažuj o tom, že ho probudí z umělého spánku, protože otok se už zmenšil natolik, že by se mohl probrat sám.“

„To je dobrá zpráva!“

„To je,“ souhlasila jsem. „Proč jsi přišel, Richarde?“

Povzdechl si. „Ani netuším, jestli to víš, Dee, ale mluvil jsem s Maddoxem, když všechny ty sračky začaly. Docela jsme se sblížili. Když jsem se to dozvěděl, velice mě to znervóznilo, takže mi Katy řekla, abych sem zajel a podíval se na vlastní oči. Přiváděl jsem ji svýma obavama k šílenství.“

Přistoupila jsem k němu na konci postele a pohladila ho po ruce. „To je neuvěřitelně milé. Maddox mi řekl, cos udělal. Víím, že se ti podařilo do něj vpravit aspoň trochu rozumu.“

„Myslím, že by ke stejnému závěru dospěl i sám. Já jsem mu jenom pomohl to trochu urychlit, to je všechno.“ Ztišil hlas. „Dostali ji?“

„Ano. Chytili ji předtím, než brzy ráno stačila nastoupit do letadla. Už tady byla nějakou dobu a Maddoxe sledovala. Plánovala to. Myslela si, že na to nikdo nepřijde. Její plán byl, že ho srazí, ujede a nikdo se nic nedozví.“

„Asi by se radši měla držet toho herectví, protože jako zločinec je stejně mizerná, jako je mizerný člověk.“

Tomu jsem se musela zasmát.

„Jediné místo, kde by teď mohla hrát, je vězeňský dramafák. Obvinili ji z pokusu o vraždu. Mají svědka, její podpis na smlouvě o pronájmu auta a promáčkнутé auto v místě, kde zasáhlo Maddoxe. Navrch z toho byla tak moc mimo, že začala zpívat jako ptáček, ale potom tvrdila, že to bylo pod nátlakem. Je to cvok.“ Sevřela jsem v hněvu pěsti. „Doufám, že shnije ve vězení.“

„Myslím, že si ten ortel podepsala.“

Souhlasně jsem přikývla.

„A jak se držíš ty?“

„Jsem v pohodě.“

Zasmál se a rychle mě objal jednou rukou. „Ve vztahu s Katy jsem se poměrně brzo naučil, že: ‚Jsem v pohodě‘ znamená přesný opak.“

„Tak se aspoň držím, no.“

„To už je lepší, ale pořád si myslím, že to zlehčuješ. Vyspíš se vůbec?“

„Moc ne.“

„A řekl bych, že ani moc nejíš.“

„Dělám, co můžu.“

„Dobře, já to chápu,“ povzdechl si. „Chceš, abych si hleděl svého. Protentokrát se teda nechám odehnat. Ale co kdyby ses zašla projít

a nadýchat se čerstvého vzduchu? Dneska je hezky a ty potřebuješ přestávku. Já s ním posedím.“

Podívala jsem se z okna. Pro změnu vyšlo slunce a já jsem venku během dne nebyla od doby, kdy se to stalo.

„Bude v pořádku, Dee. Budu mu ukazovat fotky své ženy a dětí, dokud ho to tak neznudí, že se probudí a řekne mi, abych zavřel hubu.“

Znovu mě rozesmál.

„Dobře. Na chvíli.“

„Ne. Nechci tě tady vidět dobrých pár hodin. Projdi se, dej si něco k jídlu. Udělá ti to dobře.“ Ukázal na Maddoxe. „Až se probudí, bude tě potřebovat víc než kdy jindy, takže teď se musíš postarat sama o sebe.“ Posadil se vedle Maddoxe. „Běž už.“

Vzala jsem kabelku a svetr a ohlédla se přes rameno. Richard se skláněl k Maddoxovi a něco mu říkal.

„Ty vole, tys přistál na hromadě smetí, ale stejně se ti podařilo praštit se do hlavy? Hned jak přijdeš k sobě, ti to hodlám dát hezky sežrat. Ty na hromadě smetí – něco, co jsem si nikdy nemyslel, že uvidím.“

Musela jsem zavrtět hlavou. Aiden a Bentley to dělali také. Neúprosně ho popichovali. Věděla jsem, že si takhle dodávají kuráž a že díky tomu celý jejich vztah přežívá bez nehod. Smáli se, posmívali a byli v pohodě.

Byl to jejich způsob, jak se s tím vyrovnat, protože to jinak zvládnout nemohli.

Alespoň jsem viděla, jak moc na něm Richardu VanRyanovi záleží.

Vyklouzla jsem z pokoje s vědomím, že Maddox je v dobrých rukou.

Koupila jsem si sendvič, vyšla jsem ven a posadila se na lavičku na slunci, kde jsem si užívala čerstvého vzduchu. Všechny zvuky jsem si nechala v hlavě zeslábnout a soustředila jsem se na dýchání.

Dovnitř, ven, dovnitř, ven. Pomalu a zhluboka – stejně jako když jsem seděla u Maddoxe.

„Dee?“

Při zvuku svého jména jsem sebou překvapeně trhla, a než ve mně svitlo poznání, na okamžik jsem znejistěla. „Lori!“

Vstala jsem a objala svou bývalou terapeutku. Ta poodstoupila, ale mé ruce nepustila.

„Jak se máte?“

Než jsem stačila odpovědět, zamračila se. „Proč jste v nemocnici? Jste v pořádku? Je něco s Cami?“

Brada se mi zachvěla, ale honem jsem ji ujistila, že jsme obě v pořádku.

„Co tady děláte vy?“ zeptala jsem se. „Tady jste předtím nepracovala.“

„Teď tady bývám pár dní v týdnu a k tomu mám svou běžnou ordinaci dobu.“

„Aha.“

Pozorně si mě prohlížela. „A určitě jste v pořádku, Dee?“

Něco v jejím hlase mě zlomilo, až jsem si zakryla obličej rukama a snažila se schovat slzy. „To je dobrý,“ konejšila mě. „Pojďte se mnou.“

„Ne, ne, je mi dobře.“

Zatahala mě za ruku. „Co jsem vám během sezení vždycky říkala, Dee? Hlavně nelžete. Jdeme.“

Neprotestovala jsem.

Když jsme se ocitly v její kanceláři, usadily jsme se ve známém vzorci. Ona do křesla s rovným opěradlem a vysokými područkami, na nichž s oblibou balancuje se zápisníkem. Já jsem se posadila do velkého, hlubokého křesla, které mě celé obklopovalo a bylo tak hebké, že mi navodilo pocit klidu a naše naplánované a načasované schůzky hladce plynuly.

Dnes tam ale nebyl žádný zápisník ani hodiny – byly jsme jen dvě ženy, které si povídaly.

„Tak mi to řekněte,“ naléhala.

A to bylo všechno, co jsem potřebovala. Uvolnila jsem se a vyklopila jí všechno. Jak se Emmy seznámila s Bentleyem, jak se Cami provdala za Aideny, o svém pocitu ztráty. O Maddoxovi. O svém zmatku. Svě vině. O strachu z toho, že ho miluju, ale přitom nemůžu riskovat, že se zachovám stejně jako má matka a ztratím samu sebe. Mluvila jsem víc než čtyřicet minut, ale ona mě ani jednou nepřerušila ani nic neřekla. Jenom mi podávala kapesníky, ale jinak poslouchala. Když jsem konečně domluvila, naklonila se vpřed, zkřížila nohy, opřela se o lokty a zadívala se na mě.

„A do prdele!“

Z nějakého důvodu jsem se takovému prohlášení začala smát.

Zavrtěla hlavou. „Jak to, že vám ještě neexplodovala hlava, Dee?“

Otřela jsem si oči a pokrčila rameny.

Opřela se a dlouze vydechla obrovský proud vzduchu. „Tak jo, už mi zbývá jenom chvilíčka, než budu muset jít, takže vám to musím shrnout v kostce.“

„Dobře.“

„Za prvé jste s terapií vůbec neměla přestávat.“

„Ale vždyť už jsem vysadila antidepresiva a cítila se tak dobře!“

„Byla jste na správné cestě, Dee, ale cesta ještě neskončila. Tehdy jsem vám říkala, že nejste připravená, ale neposlouchala jste.“ Přimhouřila oči.

„Nikdy jste nikomu neřekla, že chodíte na terapii. Skrývala jste to, jako by to bylo něco ostudného. Bez podpory se nikdy nemůžeme skutečně vyléčit.“

Zahryzla jsem se do palce a její slova se mi vsakovala do zmateného mozku. Samozřejmě že měla pravdu. Styděla jsem se za to, že potřebuju terapii. Přiznat to by znamenalo, že jsem jako moje matka.

„Vidím, že pořád máte ten zlozvyk s tím palcem.“ Poplácala mě po ruce. „A ne, nejste jako vaše matka a já vám řeknu proč.“

S pocitem viny jsem palec vytáhla z pusy. Ani jsem si neuvědomila, že své myšlenky mumlám nahlas.

„Dee, když jste prožila to utrpení s Toddem, bylo vám sotva dvacet. Přinutilo vás to rychle dospět, ale citově jste na tento druh vztahu připravená nebyla. Pro normálního a celkem zkušeného dospělého by to byla katastrofa. A protože jste byla naprosto bez jakýchkoli zkušeností, tak vás to samozřejmě zničilo. Poučila jste se z toho, ale bohužel to ponaučení, které jste si z toho vzala, bylo špatné.“

„Tomu nerozumím.“

„Vy jste se celé ty roky vyhýbala lásce a intimnostem. Sex jste používala jako prostředek k uvolnění, aniž byste se nějak vážala. Sama jste se odřízla kvůli strachu z toho, že byste mohla být jako vaše matka.“ Zavrtěla hlavou a udržela můj pohled. „Dee, vy nejste jako ona ani trochu! Vaše matka byla nemocná. To trauma, kterým jste prošla, způsobilo určitou reakci. Jednoduše řečeno: depresi. To je stav, kterým v různé míře trpí hodně lidí. Někteří mají jeden nebo dva záchvaty a to je všechno. Někteří jí trpí neustále a v jejich životě je vždy přítomna temnota. A vy jste celou tu dobu žila ve strachu z toho všeho.“ Vzrušeně vykopla nohou. „Měla jsem odmítnout vaše rozhodnutí, že ke mně přestanete chodit.“

Na rtech jsem ucítila náznak úsměvu. „Nemyslím, že byste to dokázala.“

„Ne, ale kéž bych na to tehdy tlačila víc. Potřebujete terapii.“ Odmlčela se a věnovala mi významný pohled. „A budete se muset přestat chovat jako srab a přiznat své city k tomuto muži.“

Z celé té její přímočarosti jsem vytřeštila oči.

Pokrčila rameny. „Momentálně nejsem vaše terapeutka. Jsem jenom kamarádka, která poslouchá, co říkáte.“ Znovu se předklonila. „Víte, jak vzácný je dar lásky? Říkala jste mi, že v něj nevěřil ani Maddox, ale přesto byl statečný natolik, aby přiznal, že ji cítí. Řekl, že s vámi chce být. Pronesl ta slova.“

„Já vím.“

„Tak mi bez přemýšlení hned teď řekněte: milujete ho?“

„Ano.“

„Tak mu to řekněte, až se probudí.“

„A co když si to rozmyslel?“ zeptala jsem se a vyjádřila tak svůj vnitřní strach.

„Podle toho, co jste mi řekla, si nemyslím, že se to stane. Ale kdyby ano, tak aspoň budete vědět, že jste to zkusila. Svět se nezboří, Dee. Druhý den vstanete z postele, sice trochu smutná a trochu unavená, ale půjdete dál.“
Usmála se a natáhla se po mé ruce. „Už se znovu nezhroutíte.“

„A co když se ze mě s ním stane má matka? Zapomenu na sebe a stanu se jenom tím, o čem si budu myslet, že potřebuje on? Že ho nadřadím všemu ostatnímu?“

„Nemyslím, že by dovolil, aby se to stalo. On vás miluje takovou, jaká jste, Dee, ne takovou, jakou chce, abyste byla. A vy stejně ani taková nejste. Jste mnohem silnější než vaše matka, jenom si to musíte uvědomit.“

„Jak si tím můžete být tak jistá?“

„Protože nejste ta samá dívka, jakou jste byla před těmi lety. Vyrostla jste a změnila se. Jste žena. Zodpovědná, pečující, jenom trochu cáklá žena, která miluje jistého muže a musí to přestat popírat.“

„Trochu cáklá?“

Pozvedla obočí.

Zasmála jsem se. „Dobře, tak *trochu cáklá* asi sedí.“

„Jsem ráda, že vidím váš úsměv.“

Povzdechla jsem si. „Nemyslím, že bych za celý život někdy tolik plakala. U mě to není normální.“

Naklonila hlavu. „Možná je čas, abyste si poplakala, Dee. Už nemusíte být pořád silná. Pláč je někdy způsob, jak se vaše tělo zbavuje vnitřního stresu. Je to, jako by říkalo: „A dost!““

I tohle mi dávalo smysl.

Podívala se na hodinky. „Život znamená, že ho máme žít, Dee. Máme na to jeden pokus. Smích, pláč, lásku. Neskrývejte se ve stínu – vezměte si jednu stránku z Caminy knihy. Popadněte ho a žijte.“

Když jsem se nad jejími slovy zamyslela, z plic mi unikl všecken vzduch.

Vstala a sáhla po kabelce, z níž mi podala vizitku. „Zavolejte mi, prosím. Přijďte ke mně a dovolte mi, abych vám pomohla propracovat se tím vším v hlavě.“

Vstala jsem a objala ji. „Přijdu. Slibuju.“

„Dobře. Teď už musím jít. Mám sraz s manželem a dcerou.“

„Takže jste vdaná! No to je nádherné, Lori! To jsem nevěděla.“

„To teda je,“ zamrkala. „Vřele doporučuju.“ Poklepala na vizitku. „Zavolejte.“

Šla jsem za ní chodbou a zastavila se v jídelně, abych si koupila kávu. Vzala jsem i jednu pro Richarda a potom už jsem pospíchala zpátky do pokoje, protože jsem si uvědomila, že jsem pryč skoro dvě hodiny.

Prolétla jsem dveřmi. Richard zvedl hlavu. „Aha, tady je. Teď budu muset přestat mluvit. Jsem si jistý, že máš její hlas stejně raději než můj.“

S úsměvem vstal. „Všechno v pořádku, Dee.“ Vděčně přijal nabízenou kávu a zahleděl se mi do tváře. „Vypadáš, jako bys plakala. Je ti dobře?“

Podívala jsem se na Maddoxe, nehybně ležícího v posteli a čekajícího na probuzení, aby mohl začít znovu žít. Byla jsem připravená se k němu přidat.

„Ano,“ ujistila jsem ho. „Ano, budu v pořádku.“

Jakmile se Maddox probudí, budu dokonalá.

Kapitola 19

Dee

Druhý den přestali Maddoxovi dávat léky, které ho udržovaly v umělém spánku. Doktor Sampson nám velice opatrně vysvětlil, že existuje docela velká šance, že Maddox ještě nějakou dobu zůstane v bezvědomí, takže nemáme panikařit. Testy ukázaly mozkovou aktivitu, ale to, kdy se probudí, bylo na Maddoxovi. Doktor Sampson nám řekl, že to nebude tak, jak to vidáme v televizi.

„Nebude to, že se probudí v jediném okamžiku a bude plně funkční. Chce to čas, jeho tělo se pořád zotavuje.“

Než jsme u něj zaznamenali jakoukoli změnu, čekali jsme celé dva dny. Byla nepatrná. Jenom se mu zachvěly prsty. Několikrát prudce otevřel oči, ale jen chvilku nepřítomně zíraly a zase se zavřely. Jeho tělem zmítla občasná křeč a někdy mu z úst unikl hrdelní zvuk. Ubezpečili nás, že je to všechno normální, že léky proti bolesti stále působí a že se jedná o pozitivní signály.

Mně sice připadaly děsivé, ale s každým dalším jsem se modlila, aby se k nám už vrátil. Teď už jsem tam nebyla sama nikdy, vždycky byl někdo se mnou. Richard se zdržel jen na pár dní, ale zase tam byl pořád. Když odešel, byli tam Aiden nebo Bentley a ani jeden nechtěli odejít pro případ, že by se probudil. Na střídačku vždycky nakrátko odběhli dohnat nějaké resty v kanceláři a zase se vrátili. Usínali v jednom z těch velkých křesel a pořád ve střehu. Sedávaly tam se mnou Cami a Emmy, aby se ujistily, že jím a sprchuju se. Koupelna bylo asi nejvzdálenější místo, kam mě mohly od Maddoxe dostat.

Jednou pozdě v noci, když Aiden dřímá a já jsem seděla s Cami, jsem jí všechno řekla. O té aférce a jejím konci, o hluboké depresi, do níž jsem upadla, a o terapii, kterou jsem vyhledala. Taky jsem jí řekla pravdu o tom, co se stalo mezi mnou a Maddoxem. Když jsem domluvila, oči se jí zalily slzami.

„Proč jsi mi neřekla o tom románku ani o tom, čím jsi procházela?“

„Byla jsi mladá, Cami. Snažila jsem se o tebe starat. Sotva jsem to chápala sama, natož abych o tom mluvila s tebou.“

„A Maddox?“

Pohlédla jsem směrem k posteli. Světlo v rohu vrhalo na Maddoxovu hezkou tvář stín. Ležel bez hnutí, jen se mu v rytmu dechu zvedal a klesal hrudník. Nebýt zvuků těch přístrojů, mohla jsem slyšet jeho stálý rytmus a nalézt v něm útěchu.

Ta slova mi pořád naháněla strach, ale stejně jsem je pronesla. „Miluju ho.“

Chytila mě za ruku. „Já vím.“

„Potřebuju, aby se probudil, abych mu to mohla říct.“

„On se probudí,“ řekla a přistoupila blíž. „Probudí se.“ Pevně mě objala. „Je mi líto, že sis tím vším prošla sama. A je mi líto, žeš měla pocit, že o tom nemůžeš mluvit se mnou.“ Otřela si oči. „Já sama se všema těma změnami občas trochu zápasím.“

„Fakt?“

„Před pár týdny jsem řekla Aidenovi, jak moc mi chybíš. Stýskalo se mi po tom, že jsme se vídaly každý den, i po tom, že stačilo jenom přejít přes chodbu a mohla jsem s tebou mluvit. On chtěl jít a koupit velký dům, abys mohla bydlet s náma. Řekl, že nesnese, abych byla nešťastná.“

Nakoukla jsem jí přes rameno na Aiden. Byl vzhůru a tiše nás pozoroval. Ani mě nijak nenaštvalo, že náš rozhovor slyšel, zejména proto, že jsem věděla, že by mu to Cami stejně řekla. „Je to milé, ale já to nepovažuji za dobrý nápad. Myslím, že je normální, že se obě budeme muset přizpůsobit.“ Mrkla jsem směrem k němu. „Vy ve svém vesmíru starou ženskou nepotřebujete. Jste novomanželé. A mně je dobře samotné.“

Aiden se mi podíval do očí a poklepal si na hrud'. Věděla jsem, co říká, a milovala jsem ho za to. *Jsem tady a vždycky budu.*

Cami si povzdechla. „Možná že už brzo nebudeš sama.“

„Tak za prvé, Maddox se musí probudit a odpustit mi. Pak uvidíme, co přinese budoucnost.“

Podívala jsem se na hodinky a vstala. „Aiden tě odveze domů. Zítra máš školu a už je pozdě.“

„Vždycky o mě máš takovou starost.“

Políbila jsem ji na temeno. „A nikdy se to nezmění.“

Usmála se na mě. „To je dobře.“

Stalo se to, když jsem to čekala nejméně. Bentley byl v nohách Maddoxovy postele a psal esemesku na telefonu. Já jsem Maddoxovi do pokožky vtírala krém a Aiden mu v pomalém, stabilním kruhu pracoval s druhou paží.

„Trochu sklouzl, Aidene. Mohl bys ho zvednout, abych mu mohla upravit polštáře?“

„Ano.“ Sehnul se a opatrně vsunul ruce pod Maddoxe. Já jsem posunula a načechrala polštáře, Aiden ho zase uložil na postel.

Maddox měl otevřené oči a zíral.

Aiden ztuhl, ale stále ho držel. „Mad Dogu?“

Zatajila jsem dech. Bentley zvedl hlavu a zapomněl na telefon. Naklonil se na posteli a nervózním hlasem se zeptal. „Made? Kámo?“

Maddox zamrkal a pohledem přelétl po pokoji. Ruka se mu sevřela a já jsem vklouzla svými prsty mezi jeho a stiskla ji.

„Maddoxi?“ zašeptala jsem a zvuk mého hlasu ho přiměl otočit hlavu mým směrem. Zvedla jsem si jeho ruku k hrudi a přitiskla ji k sobě.

Znovu zamrkal, polkl, podíval se na Aiden a promluvil. Hlas měl tichý, chraptavý, zněl bolestivě.

„Co sakra děláš v mém pokoji, Aidene? A proč mě držíš?“

Aidenův obličej se roztáhl v širokém úsměvu. „Plním ti tvou největší fantazii, Mad Dogu.“

Bentley ze zadní části krku vydal jakýsi podivný zvuk. Maddox přelétl pohledem k němu. „Bente?“

„Jsem tady, Maddoxi.“

Maddoxův srdeční monitor začal stoupat, dechová frekvence se zvýšila. Naklonila jsem se k němu a vzala jeho tvář do dlaní. „Je to v pořádku, Maddoxi. Uklidni se. Všechno je v pořádku.“

„Já... já tomu nerozumím...“ Začal panikařit. „Kde to jsem?“ Zamračil se. „Proč jsi tady ty?“ Tuhle otázku směřoval ke mně.

Při těch slovech mě zabořilo u srdce. Aiden stiskl tlačítko pro přivolání sestry. Pohladila jsem ho po hlavě a snažila se nereagovat. „Všechno je v pořádku,“ uklidňovala jsem ho. „Slibuju.“

Monitor tepové frekvence stále stoupal. Obočí pokryly kapičky potu.

Dveře se otevřely a vstoupil doktor Sampson, následovaný sestrou. „Opusťte místnost.“ Jeho hlas nezanechával žádný prostor pro dohady.

Bentley mě táhl pryč. Mé místo zaujal lékař, který se nad Maddoxem sklonil. „Vítejte zpátky, pane Riley.“

Poslední věc, kterou jsem viděla předtím, než se dveře zavřely, byly Maddoxovy oči, upřené na mě.

V předsíni jsem se podívala na Bentleyho. Stiskl mi rameno. „Je vzhůru. Poznal nás. To všechno je dobré.“

„Ale nebyl rád, že mě vidí.“

Zakroutil hlavou. „Byl zmatený. To bych byl taky, kdybych se probudil na neznámém místě a viděl nad sebou stát Aiden.“

„Hej!“ nenechal si to Aiden líbit.

Bentley ho ignoroval.

„Pomůžou mu se vzpamatovat. Bude v pořádku.“

Podívala jsem se na zavřené dveře a moc jsem si přála být na druhé straně. Zmocnila se mě panika a začala jsem rychle dýchat.

Aiden mi ovinul ruku kolem ramen a zatlačil mě do křesla. Sklonil mi hlavu dolů. „Klid, Dee. Dýchej, ano? Hlavně dýchej.“

Snažila jsem se dostat vzduch dovnitř. Tlak v hrudi se postupně zmírňoval a plíce se naplnily tolik potřebným kyslíkem. Pomalu jsem zvedla hlavu a spatřila dva páry starostlivých očí.

„Jsem v pořádku.“

„Dobře. Maddox taky bude v pořádku. Nějak to zvládneme, jo?“

Aiden se posadil vedle mě, abych se mu mohla opřít o rameno. „Bent má pravdu. Hezky krok za krokem.“

Zavřela jsem oči. „Dobře.“

Po uplynutí doby, která mi připadala jako celá věčnost, nám dovolili se vrátit. Maddox byl vzhůru a postel měl trochu zvednutou. Nosní kanyly byly pryč, ale otlaky od hadiček na kůži přetrvávaly. Přehodili přes něj deku, kterou jsem nechala přivést ze svého bytu. Všimla jsem si, jak do jejího okraje zamotal ruku, jako by se ji bál pustit.

Nechala jsem Bentleyho a Aiden, aby k němu přistoupili jako první, a sama jsem zůstala stát v nohách postele.

„Hej,“ zamumlal.

Oba se usmáli. „Mad Dogu,“ řekl Aiden a poplácal ho po noze. „Rád tě vidím.“

„Je fajn být zpátky,“ povzdechl si Maddox.

Bentley se posadil na židli. „Potřebuješ něco?“

Maddox krátce mrkl směrem ke mně a potom zavrtěl hlavou. „Ta ledová drť je super!“

„Proto jsme si vybrali tuhle nemocnici,“ zasmál se Aiden. „Mají tady super led.“

„Máš hlad?“ zeptala jsem se.

Maddox zaváhal, než promluvil. „Ne. Nejsem si jistý, co cítím. Pořád nechápu všechno, co se stalo.“

„Dopřej tomu trochu času, Maddoxi,“ pronesl Bentley naléhavě. „Teprve ses probudil.“

Maddox přikývl, ale bolestivě se u toho ušklíbl.

Úplně bezmyšlenkovitě jsem vykročila a protlačila se kolem Aidenova. Vzala jsem Maddoxovu tvář do dlaní. „Potřebuješ něco na bolest?“

Při mém doteku se uklidnil. „Sestra mi něco přinese.“

„Dobře. Co ti můžu přinést já?“

„Hm, ještě led?“

Vzala jsem kelímek a vsunula mu miniaturní kostku do pusy. Zavřel oči. „Dobré.“

Sáhla jsem do kapsy a našla pomádu na rty. Přejela jsem mu je, ale ztuhla jsem, když prudce otevřel oči.

„To aby nepopraskaly,“ vysvětlovala jsem.

Znovu oči zavřel. „Vím, že to zní divně, protože jsem prý byl mimo dýl než týden, ale jsem unavený.“

„To je pochopitelné.“ Bentley vstal. „Zajdeme si dát něco k jídlu a necháme tě odpočívat.“

„Díky,“ zamumlal Maddox.

„Jdeš taky, Dee?“

„Ne,“ vrtěla jsem hlavou.

„Raději bych, kdybys šla,“ řekl Maddox tichým hlasem.

Při těch slovech mi srdce poskočilo a trochu i puklo. „Dobře.“

Odstoupila jsem, vzala si kabelku a nechala se Aidenem vyvést z pokoje. Měla jsem pocit, jako bych za sebou nechávala kus sebe samé.

„Byla to Jill, že?“

Jeho hlas mě vylekal. Od chvíle, kdy se probudil, na mě sotva promluvil. Když do pokoje přišly Sandy, Emmy a Cami, nechával se od nich objímat

a líbat; s Aidenem a Maddoxem mluvil tiše; s Reidem si ťukli pěstmi. Telefonicky mluvil dokonce i s Richardem.

Vůči mně se ale choval tiše a odtazitě. Když jsem se ho na něco zeptala, odpověděl krátce a stručně. Byla jsem v rozpacích a nevěděla, co dělat, bylo mi ale jasné, že první krok musím nechat na něm.

Pohlédla jsem na něj ze svého místa na židli vedle postele. Když ostatní na noc odešli, už mi neřekl, abych šla také. Ale ani mě nepožádal, abych zůstala. Zvedla jsem knihu, kterou měl na nočním stolku, a zeptala se ho, jestli chce, abych mu četla.

Jeho hutné: „Fajn,“ byla jediná odpověď, kterou jsem dostala. Za ty hodiny, kdy jsme byli sami, mi až doteď řekl jen tohle jediné slovo.

Pomaloučku jsem zavřela knihu a zhluboka se nadechla.

„Ano, byla to Jill.“

Jeho prsty si pohrávaly s přikrývkou. „Kde je?“

„V base.“

„To je dobře,“ zabručel. „To je to jediné, co chci vědět.“

„Dobře.“

A znovu zavládlo ticho.

„Proč mám tuhle deku?“

„Věděla jsem, že je tvá oblíbená. Byla měkčí než ta nemocniční, tak jsem si myslela, že bys ji měl raději.“

Vydal další zvuk. Trochu se zavrtěl. Posunul si brýle. Byly nové – vybrala jsem co nejpodobnější těm, o nichž jsem věděla, že je měl rád. „Tys je nechala vyměnit?“

„Ano. Víím, že je potřeba je upravit, ale to musí počkat, dokud tam nebudeš moct zajít. Tvůj optik mi při výběru náhradních hodně pomohl.“

„Jo, tyhle jsou fajn.“

„Dáš si něco? Zázvorové pivo nebo džus? Sendvič?“

„Asi bych radši whisky.“

Musela jsem se zasmát. Sama bych si také dala. „To asi nebude v nabídce.“

„To mi došlo. Tak možná zázvorové pivo.“

„Fajn, jedno přinesu.“

„Ty odcházíš?“

Mezi dveřmi jsem se zastavila. „Ne.“

„Proč jsi tady?“ zopakoval otázku z dřívějšíka.

„Protože jsi tady ty.“

Naše pohledy se v tom rozptýleném světle setkaly. Jeho oči byly nečitelné, emoce se opět skrývaly v modrých hlubinách. Potom si povzdechl a promluvil. „Já se na tebe zlobím.“

Znovu mě zbolelo u srdce, ale přikývla jsem, protože jsem to chápala. „Já vím. Tvůj hněv si zasloužím, ale neodejdu.“

„A co když ti řeknu, abys šla?“

„Tak to pak asi budu v čekárně. Tuhle nemocnici neopustím, dokud nepůjdeš domů, a to bez ohledu na to, jak často mě pošleš pryč.“

„Pořád stejně tvrdohlavá.“

Pokrčila jsem rameny.

„Předtím jsem tě neposlal pryč proto, aby ses cítila špatně. Vypadalas vyčerpaně a chtěl jsem, aby ses najedla,“ řekl tiše. „Věděl jsem, že když pojedáš s Bentem a Aidenem, tak na to dohlídnou.“

„Aha,“ odkašlala jsem si. „Ještě něco kromě toho zázvorového piva?“ Předtím toho moc nesnědl, lehké večere, kterou mu přinesli, se sotva dotkl.

„Ne, díky.“

Věděla jsem, že ho bolí hrdlo z těch trubiček. Hodně polykal a cumlal pastilky na krk. Najednou jsem si vzpomněla na krabičku, kterou jsem zahlédla v mrazáku malé kuchyňky, kterou nám sestry dovolily používat.

„A co nanuk?“

„Zmrzlinu?“

„Pomůže ti na krk.“

Zvážil to a pak přikývl. „Pomerančový.“

„Dobře, jeden pomerančový nanuk.“

Jakmile jsem z pokoje vyšla, musela jsem se opřít o zeď. Ještě to nějakou dobu potrvá. Má hlava to věděla, i když srdce by si přálo něco jiného. Chtěla jsem, aby mi řekl, že mě stále miluje, ale bohužel jsem věděla, že není připraven mi to říct.

Nebyla jsem si jistá, jestli to vůbec ještě cítí.

Otřela jsem si zbloudilou slzu. Kdysi mi prokázal velkou trpělivost. Musela jsem totéž udělat pro něj. Mezitím chtěl nanuk. To jsem pro něj udělat mohla.

Druhý den odvezli veškeré lékařské vybavení. Maddox prošel kognitivními testy, a i když jeho krátkodobá paměť nebyla tak dobrá jako před tou

nehodou, doktor Sampson si byl jistý, že se vrátí. Maddox byl na nohou překvapivě nejistý a hodně ho bolela žebra. Trochu se uklidnil až poté, kdy mu lékař vysvětlil, kolik pohmožděnin má v důsledku havárie a k tomu ještě tu operaci.

„To se dá čekat, Maddoxi. Plné uzdravení chce čas.“ Doktor Sampson zavřel složku. „Chci si vás tady jeden nebo dva dny nechat, jenom pro jistotu. A doma pak budete potřebovat nějakou pomoc. Neměl byste být sám.“

„Nebude,“ prohlásila jsem rozhodně. „Budu tam s ním.“

„Váš strážný anděl,“ usmál se doktor Sampson.

Maddox na mě prostě jenom zíral. Já jsem se otočila, protože jsem ten expresivní výraz v jeho očích nenáviděla. Nejistota, pochyby a bolest. To bylo všechno, co jsem viděla.

„Můžu si dát sprchu?“

Doktor Sampson přikývl. „Pošlu vám sestru na pomoc.“

„Ne. Dee,“ odpověděl Maddox rázně.

Tepová frekvence se mi zvýšila. Chtěl, abych mu pomohla? Doktor Sampson se na mě podíval a já jsem přikývla. „Samozřejmě.“

Do sprchového koutu mi s Maddoxem pomohla sestra. Už jenom tak prostý úkon, jako dostat se tam, ho vyčerpál. Ztěžka dosedl na sprchovou lavici a svěsil hlavu i ramena. Já jsem si nechala spodní prádlo a pracovala jsem efektivně, aby se nenachladil. Zatímco mu na tělo padala teplá voda, mlčel a jenom zvedl hlavu, když jsem se postavila za něj, abych mu mohla umýt vlasy.

„Slyšel jsem tě,“ řekl se zavřenýma očima.

„Cože?“

„Když jsem se probouzel z kómatu, slyšel jsem tvůj hlas. Cítil jsem, jak se mě dotýkáš.“

„Aha.“

Když jsem oplachovala šampon, zamračil se. „Poznal jsem, když se mě dotýkal někdo jiný. Nelíbilo se mi to.“

„Dělala jsem všechno, co mi dělat dovolili.“

„Já vím.“

Namydčila jsem si ruce a vmasírovala mu pěnu do kůže.

Chvilí mlčel. „Slyšel jsem tě plakat.“

„Tak to je mi líto. Někdy mě to přemohlo.“

Otevřel oči a zaměřil je na mě. „Říkala jsi, že mě miluješ. Slyšel jsem tě to říkat.“

Polkla jsem, a i přes ten jeho ohnivý pohled jsem zmrzla. „Jo.“

„Protože sis myslela, že umírám? Cítíš vinu?“

„Ne, protože jsem si uvědomila, jak hloupá jsem byla.“

„O čem to mluvíš?“

Nadechla jsem se a řekla mu to, co jsem pověděla Lori. Nepřerušoval mě. Nechal mě mluvit a mýt ho, a když vstal, aby se opláchl, opíral se o zed’.

„Lori mi ukázala, jaký jsem byla zbabělec.“ Skončila jsem a zastavila vodu. Ovinula jsem mu ručník kolem pasu a pomohla mu se znovu posadit. Rychle jsem mu vysušila vlasy dalším ručníkem. „Vím, že jsi na mě našťavaný, Maddoxi. Já jsem našťavaná sama na sebe a snažím se vyrovnat s pocitem viny.“

„Kvůli čemu máš pocit viny?“

Zvedla jsem mu tvář a pohládila ho prsty po zátylku. „Protože jsem ti ublížila. Protože tě moje slova vyhnala do té ulice a ona dostala šanci k pomstě. Protože jsi tady kvůli mně.“

Sevřel mi rukou zápěstí. „A to je ten důvod, proč se o mě staráš, Dee? Protože se za to cítíš zodpovědná?“

„Ne.“

„Tam mi řekni proč.“

Zachvěla jsem se. „Protože tě miluju, Maddoxi Riley. Neexistuje žádné jiné místo, kde bych mohla být.“

Naše pohledy se setkaly. Odmítla jsem se podívat jinam, protože jsem potřebovala, aby za mými slovy viděl pravdu.

„Už mě nebaví to popírat. Miluju tě, a i když ty už nemiluješ mě, chci, abys to věděl.“

Uhnul pohledem a povzdechl si. „Potřebuju do postele.“

Projela mnou vlna zklamání; to sofistikované odmítnutí zbolelo. Pomohla jsem mu na nohy a do volných kalhot a trička, které přinesl Aiden, a potom jsem ho usadila do postele.

„Potřebuješ něco?“

„Dal bych si nanuk.“

„Fajn.“

Promluvil, sotva jsem vykročila ke dveřím. „Ona by po mně šla tak jako tak, Dee. Jediná věc, za kterou jsem vděčný, je, že neublížila tobě.“

Podívala jsem se na něj.

Soustředil na mě pohled. „Kdyby to mělo znamenat, že jsi v bezpečí, klidně bych tím celým prošel znovu, nebo snad i něčím ještě horším.“

Zavřel oči.

Celý den mě sledoval. Jeho pohled jsem cítila, i když byli v místnosti ostatní. Když jsem odešla, abych si dala kávu s Cami a Emmy, aby měli s Aidenem a Bentleyem trochu času jen pro sebe, vypadal nervózně.

Protože jsem si nemohla pomoci, přešla jsem přes místnosti a pohládila ho po hlavě. „Přinesu ti nanuk.“

Přitáhl si mě blíž. „Stačíš mi jenom ty. Slib, že se vrátíš.“

Cítila jsem, jak se mi derou do očí slzy, ale zadržela jsem je. „Ano.“

„Dobře,“ lehl si spokojeně na záda.

Později, když jsme byli zase sami, jsem si sedla vedle postele do jednoho z těch velkých křesel a nohy jsem zkroutila pod sebou. V místnosti bylo šero, protože ho z jasného světla ještě pořád bolela hlava. To ticho mezi námi bylo dnes večer jiné, takové lehčí. Překvapilo mě, když natáhl ruku jako pozvání a dovolil mi do ní vsunout tu svou. Začal mi po kůži kreslit kruhy.

„Ten palec je v příšerném stavu.“

„Já vím.“

„Musíš s tím přestat.“

„Nejsem si jistá, že k tomu někdy dojde. Dělán to celý život.“

Odkašlal si a pak se opatrně posunul a lehl si na bok.

„Bentley mi to řekl.“

„Co ti řekl?“

„Žes to byla ty, kdo policii upozornil na Jill.“

S povzdechem jsem přitáhla nohy blíž k sobě. Nenáviděla jsem dokonce i jen zvuk toho jména.

„Ano.“

Zahleděl se na naše ruce a hlas mu změkkl. „A taky o tom dárcovství krve. Zachránila jsi mi život.“

„Ne, to udělal ten chirurg. Já jsem mu jenom dala jeden z nástrojů, které potřeboval.“

„Jsem si jistý, že krevní banka by něco našla.“

„Nechtěla jsem čekat. Kromě toho jsem ti ji chtěla dát. Chtěla jsem být tím, kdo ti pomůže.“

„Líbí se mi vědomí, že v sobě mám kousek tebe.“ Rty se mu v koutcích zvlínly. „Obvykle to bývá naopak.“

Cítila jsem, jak mi při těch provokativních slovech pod kůží bublá to známé teplo, které mi dokázal způsobit jen on. Podívala jsem se na jeho prsty, hladící mi ruku, a zavřela jsem oči, za nimiž se mi bez vyzvání začala přehrávat jedna vzpomínka.

Odtlačila jsem dveře šatny, v ranním vzduchu jsem se přitom trochu třásla zimou. Sáhla jsem pro halenku, když vtom za mnou vstoupil Maddox. Svůj pevný hrudník mi přitiskl k zádomu a já jsem cítila vlhké teplo jeho kůže. Dlouhými prsty mi přejel po paži a chytil mě.

„Ta halenka se mi líbí,“ zamumlal mi zblízka do ucha. „Ale vlastně ji mám raději na zemi.“

„Maddoxi,“ zašeptala jsem. „Přestaň! Musím se připravit do práce.“

„Když ty vypadáš tak... lákavě.“ Prstem mi přejel přes krajkový proužek na rameni. „V růžové jsi tak pěkná!“

Prstem zajel ještě níž. „Kde máš ty svoje malé sexy kalhotky, Deirdre? Neplánuješ dneska jít nahá?“

Odpověď ze mě vyšla o dost zadýchaněji, než jsem čekala. „Ne, musím si je vzít. Byla mi zima, tak jsem si chtěla napřed oblíknout halenku.“

Zasmál se hlubokým, hrdelním a sexy smíchem. Už jenom z toho zvuku mi šklublo mezi stehny. Nechápala jsem, jak to dokáže – a to už mě měl ve sprše.

Jak to, že ho zase potřebuju?

„Můžu tě zahřát, Deirdre.“ Natáhl se a zavřel za námi dveře, ovinul mě v náručí a oba nás složil na podlahu. Než jsem stačila zareagovat, zahákl mi nohy kolem mých a roztáhl je od sebe. Podívala jsem se jinam, abych neviděla náš odraz ve velkém zrcadle.

Maddox mi sklonil hlavu ke krku, přitiskl mi tvář k uchu a jeho dech mi přelétl po kůži. Natočil mi obličej dopředu.

„Jenom se podívej, jak jsi krásná.“

Dokázala jsem jenom zírat na odraz jeho rukou. Přejížděl mi jimi po pažích a potom přes hrud’.

Když mi stáhl košíčky podprsenky a vytlačil mi ňadra ven, vyjekla jsem. Zmáčkl je k sobě a oběma rukama ty měkké kopečky laskal a hladil. Mačkal mi i tvrdé bradavky, až jsem se svíjela.

Vířil mi jazykem po krku a potom mi spustil ruce ke stehnům a lehkými škádlivými tahy přejížděl prsty nahoru a dolů. Když mě vzal do ruky, vyjekla jsem pod jeho majetnickým dotykem.

„Dívej se na mě,“ zamumlal a znovu mi natočil hlavu k zrcadlu.

Nemohla jsem se dívat jinam. Pohyby jeho rukou mě naprosto uchvátily. Ty jeho dlouhé, silné prsty. To, jak se mu napínalo předloktí, zatímco na mně pracoval.

Roztáhl mi nohy a plně mě vystavil zrcadlu. Přejel mi prstem po klitorisu, až jsem zavrňela. Pomalé, neuspěchané doteky jeho palce, prstů, kloubů. Nikdy jsem nevěděla, co bude dál.

„Koukni se na sebe,“ zašeptal mi do ucha tichým a pevným hlasem. „Všechno, co skrýváš, Deirdre, všechny ty věci, které tě dělají tebou. Tady a jenom pro mě.“

Začal mi třít poštěváček v malých a sevřených kruzích. Tělem mi projíždělo potěšení, přirážela jsem proti jeho ruce. Ptáka měl tvrdého a uvězněného mezi námi. Jeho vzrušení, teplo a vlhkost jsem cítila na kůži.

„Ten tvůj holčičí pokojíček, plný polštářů a krajek!“ Zlehka mě kousl do spodní části krku. „To sexy rajcovní prádlo pod tím tvým pracovním oblečením!“ Vsunul do mě prst a palcem zatlačil na můj uzlíček nervů.

Vykřikla jsem jeho jméno, mé boky se pohybovaly a jeho pták mi na záda tlačil čím dál silněji.

„A teď tohle.“ Zatlačil prsty hlouběji a i palcem přitlačil. „Ta krásná, sladká kundička. Jako květinka. Ta tu kvete pro mě, že?“

„Ano,“ zasípala jsem.

Jeho pohyby se zrychlily a dech se zostril. „Jenom pro mě.“

„Ach bože, ano!“

„Hezky se mi uděláš do ruky, Deirdre. Až ti řeknu, že můžeš. Rozumíš?“ Dokázala jsem jenom zasténat.

„A já se ti udělám přes celá záda. Budeš mě nosit na kůži celý den. Vzpomeneš si na mě, až se ti přilepí halenka, a taky si vzpomeneš, jak silně ses pro mě udělala.“

Otrásla jsem se, zavlnila se mu na ruce a vykřikla jeho jméno. Zalapala jsem po vzduchu. Hladil mě silněji, jednu ruku držel roztaženou na mém

břiše a pevně mě tiskl k sobě.

Zavrčel a jeho tělo sebou trhlo. „Tak teď. Udělej se, Deirdre. Udělej se se mnou.“

Explodovala jsem, křičela a svírala jeho nohy. Zába mi pokrylo mokro, a když mě k sobě tiskl, zabořil mi obličej do krku.

Zhroutila jsem se proti němu.

Po chvíli mi přitiskl ústa k uchu.

„Podívej se na sebe, Deirdre. Podívej se, jak jsi pro mě krásná!“

Rozechvěle jsem otevřela oči. Vlasy jsem měla rozcuchané, prsa mi přetekla z podprsenky a bradavky byly červené. Kůže mi zářila dorůžova. Oči jsem měla zastřené a rty se mi prohýbaly v koutcích. Maddox mě pořád svíral a byla jsem rozevřená dokořán. Byla jsem nasycená, ospalá a uvolněná. Vypadala jsem... sexy?

Zahleděla jsem se mu do očí v zrcadle.

„Jsi tak neuvěřitelná,“ zamumlal. „Celý den na tebe budu takhle myslet.“ Tiše se zasmál. „A taky mi bude celý den pořádně stát.“

Zahihňal se a políbil mě na krk.

„Musím se připravit do práce.“

„Ne. Řekl jsem ti to. Na kůži. V tobě. Chci být celý den v tobě i na tobě.“

Při těch slovech jsem musela zavřít oči. Nebyla jsem si jistá, jestli je to opravdu tak sexy.

„Maddoxi,“ vydechla jsem.

Svémi ústy zakryl ta má. Věděla jsem, že musím udělat, co po mně chce.

Jednoduše proto, že to chtěl.

Vydechl a já jsem otevřela oči. Naše pohledy se do sebe znovu zaklesly. Má ruka sevřela jeho, dýchala jsem mělce.

„Na co myslíš?“ zeptal se.

Zavrtěla jsem hlavou. Nemohla jsem mu to říct.

„Deirdre?“

Už jen při tom jediném slově mi přejel mráz po zádech.

„Ten den, v mé šatně. To, jak ses mě dotýkal.“

Oči se mu zasněně zavřely a rty se mu zkroutily úsměvem. „To byl hezký den.“

„J-jo.“

Přitáhl si mou ruku k ústům a políbil ji do dlaně, načež si ji přitiskl k obličeji. „Bude toho ještě víc.“

„Bude?“ Nenáviděla jsem se za to, jak jsem ve svém hlase slyšela tu potřebu, tu nevyslovenou otázku.

„Jestli chceš, aby bylo.“

„Miluješ mě?“ zeptala jsem se.

„Řekl jsem ti, že ano.“

„Ale to bylo předtím, než jsi byl zraněný. Než jsem tě odmítla.“

Pokrčil rameny. „Řekl jsem to. Myslel jsem to vážně. Otázka teď zní: Miluješ ty mě? Myslela jsi vážně to, co jsi říkala ve sprše, nebo z tebe mluvila lítost? Musím to vědět, jednou provždy.“

„Není to lítost. Je to to, co cítím.“

„Tak to řekni.“

„Bojím se, že ty už to znovu neřekneš,“ zašeptala jsem.

„Blbost,“ odsekl. „Dala jsi mi svou krev. Byla jsi tu každý podělaný den. Bentley mi řekl, že odmítla odejít. Bojovala jsi proti všem. Vidělas mě, když mi bylo nejhůř, a pořád jsi tady.“ Jemně mě zatahal za ruku. „Přestaň být zbabělá, Deirdre. Podívej se mi do očí a řekni ta slova. Od těch se potom odpíchne. Využij tu šanci.“

Podívala jsem se mu do očí. Poprvé od chvíle, kdy se probudil, jsem viděla to zuřivé odhodlání s Maddoxem spojené. Toho bojovníka.

Toho člověka, kterého jsem milovala.

Dlouze jsem vydechla. „Miluju tě, Maddoxi. Miluju tě tak moc, až mě to děsí.“

„Chceš se mnou žít svůj život?“ zeptal se.

„Ano,“ potvrdila jsem.

Natáhl ruku a já jsem se naklonila k němu, aby mi mohl vzít tváře do dlaní. „Bylo to tak hrozné?“

Tentokrát to slovo bylo měkké. „Ano.“

Přitáhl mě k sobě a já jsem rozevřela kolena, abych klečela nad ním. Jemně mi stahoval obličej dolů, aby se mohl svými ústy otřít o má.

„Miluju tě, Deirdre Wilsonová. A jestli se pokusíš utéct i tentokrát, naseru se tak moc, že tě budu honit. A už nikdy tě nenechám znovu odejít. Rozumíš mi?“

„Ano,“ zavzlykala jsem.

„Udělal bys mi to mnohem jednodušší, kdyby sis lehla do té zatracené postele.“

Opatrně jsem se natáhla vedle něj a položila hlavu na polštář.

„Tohle je totiž místo, kam patříš.“ Otřel mi slzy z tváře. „A teď přestaň plakat. Chci tě políbit.“

Popotáhla jsem a on se usmál.

Sevřel mě rukou kolem pasu. „Kéž bychom byli sami!“

„Vždyť jsme.“

„Každou chvíli sem může přijít sestra. Pochybuju, že by schvalovala to, co ti chci teď udělat.“

„Právě jsi měl operaci a probudil ses z bezvědomí. Na tohle nebudeš mít myšlenky ještě chvíli,“ připomněla jsem mu.

„Ale pořád mám ruce,“ usmál se a mrkl. Sklonil mi tvář k uchu.

„A jazyk.“

Vytřeštila jsem oči.

Podařilo se mu zachytit mou pusu a políbit mě. Bylo to pomalé a sladké. Dlouhé a smyslné tahy jazykem. Šeptaná slova obdivu na mých rtech. Sliby do budoucna.

Cítila jsem jeho odpuštění i touhu.

A jeho lásku.

Na oplátku jsem mu dala tu svou.

„Ehm...“

Probudila jsem se, stále vedle Maddoxe. Spal s hlavou na mé hrudi a držel mě těsně u sebe, oba jsme se choulili pod mou dekou. Aiden se ušklíbl, evidentně pobaveně. Cami se s tácem kávy široce usmívala.

„Mysleli jsme, že by se ti hodilo, kdybysme tě dneska ráno trochu povzbudili, ale vidím, že tohle už máš splněno,“ řekl Aiden. „Ale nejsem si jistý, jestli to je v souladu s pravidly nemocnice.“

O tom už mě informovaly dvě sestry. Ani jedna mě ale nenutila odejít. Jenom se tak znalecky usmály, zkontrolovaly Maddoxe a odešly. Ten se sotva pohnul, když mu zaznamenávaly životní funkce, a potom se zase uvelebil a spal až do jejich dalšího příchodu.

„Víš co, to už je podruhé, kdy ses nezvaný zhmotnil v mém pokoji,“ zamumlal Maddox. „Jdi pryč, Aidene.“

„Nemyslím, že bys fakt chtěl, abych to udělal.“

„A to jako proč?“

„No, protože doktor Sampson se tě rozhodl dneska propustit.“

Úplně jsem se zajíkla. „Opravdu?“

„Ano. Přišel sem, aby vám to řekl, ale, ehm, měli jste nějakou práci. Řekl nám, že bysme ti tu dobrou zprávu mohli říct my. Momentálně připravuje papíry k propuštění.“

Maddox zasténal. „Dobře. Takže můžu jít domů a vrátit se do svého života.“

Jeho pyšný výraz jsem ignorovala a zavrtěla jsem hlavou.

„No ale to, že se dostaneš odsud, nic neznamena. Stejně potřebuješ čas na uzdravení.“

„Půjdu na to pomalu.“

Zasmála jsem se. „To určitě. Ty se nevracíš do práce. Srazilo tě auto, měl jsi operaci a byl jsi v umělém spánku. Budeš spát, odpočívat, číst si a dělat, co ti řeknu.“

„To jako fakt?“

Zkřížila jsem ruce na prsou. „To jako fakt.“

„Dobře teda,“ usmál se Maddox. „Jenom jsem chtěl mít jistotu.“

„Tak jdeme,“ uchechtl se Aiden.

Kapitola 20

Maddox

Když přišlo na rekonvalescenci, nikoho asi zas až tak moc nepřekvapilo zjištění, jak mizerný pacient jsem. Trvalo to asi deset dní – přesně na tu dobu si vzala Dee z práce volno, aby se mnou zůstala doma. Potom jsem ji i všechny ostatní přivedl k šílenství.

Domluvili si systém kontrol, aby se u mě vystřídali. Aiden a Bent se stavili, aby mi v rychlosti sdělili nějaké pracovní novinky. Měl jsem povolenou omezenou dobu u počítače, kterou jsem využíval k tomu, abych sledoval chod svého oddělení a Ridge Towers. Než na to Reid přišel, dokázal jsem si zařídit pár hodin navíc. Potom mi do počítače nahrál něco, co mě po povolené době utnulo. Objednal jsem si jiný notebook, ale Dee ho našla a seřvala mě na dvě doby.

„Vždyť se zotavuješ! Co to děláš?“

„Nudím se. Nemůžu tady celý den jenom tak sedět. Bože můj, vidělas ty sračky, co dávají v televizi? A když jsme u toho, jestli se můžu dívat na televizi, proč nemůžu pracovat? Tak jako tak zírám na obrazovku,“ namítal jsem.

Rozhodila rukama a odešla. Zjistil jsem, že když je v panovačném režimu, připadá mi to sexy, ale nechtěl jsem, aby se tuhle informaci dozvěděla.

Zavolal jsem doktoru Sampsonovi a sdělil mu své argumenty. Souhlasil s tím, že pokud se budu dál zotavovat doma, můžu pracovat trochu víc. Když mi Reid z počítače odinstaloval ten omezovací program, snažil jsem se netvářit arogantně.

Nepovedlo se.

Chodil jsem na svém běhacím pásu – pomalu –, abych nabral sílu. Aiden mi ukázal nějaká cvičení a pracoval se mnou.

Každých pár dní přišla Sandy. Nechal jsem ji mě zpérovat a říkat, co mám dělat. Udělala by to bez ohledu na to, co jsem povídal, takže to tak bylo jednodušší.

Často volal Richard a pomáhal mi zabít čas tím, že mě bavil historkami o svých dětech, diskutoval se mnou o marketingu a neustále mě popichoval čímkoli, co dokázal vymyslet – včetně toho incidentu s odpadky. Posílal mi balíčky, v nichž často byly dětské kresby, ale také promyšlené dárky. Figurka Oskara ze *Sezame, otevři se*, sedícího v té své popelnici, vyvolala u Dee silný výbuch smíchu a získala čestné místo na polici v mé pracovně. S každým telefonátem, videohovorem a balíčkem, který mi přišel, jsme se sbližovali a upevňovali své přátelství.

Po třech týdnech mi doktor konečně dovolil vrátit se do kanceláře, zatím jen na částečný úvazek. Byl dobrý pocit být zpátky u svého stolu, i když jsem byl vyčerpaný už po několika hodinách. Když mě Frank přivezl, Dee na mě čekala a já jsem si lehl ještě předtím, než mi to musela nařídit.

Přitulila se ke mně.

„Myslím, že můžu jít domů.“

Prudce jsem otevřel oči. „Ne!“

„Ale už se lepšíš.“

„Pořád tě potřebuju.“

„Vždycky večer tě zkontroluju. Můžeme si dát spolu večeři.“

Zjistil jsem, že vaření s ní miluju. V kuchyni jsme měli podobný styl a dobře jsme spolupracovali. Stala se z toho taková naše věc: rozhodovali jsme se o tom, co budeme vařit, sepsali seznam potřebných ingrediencí a potom jsme to spolu uvařili.

„Ve sprše pořád dostávám závratě. A jsem fakt unavený.“ Abych dokázal, že nekecám, položil jsem jí hlavu na prsa a hluboko ji zabořil. „Potřebuju, abys mě podržela.“

Přejela mi prsty ve vlasech a políbila jizvu na temeni. Konečně mi ta zubatá připomínka začala zarůstat vlasy. „Ale, ale, Maddoxi,“ zavrňela. „Ty tak kecáš!“

S pusou pořád na její kůži jsem se usmál. „Dobře, dobře. Prostě tě chci mít tady.“

Prsty se zastavily. „Co to říkáš?“

Naklonil jsem hlavu tak, abychom si viděli do očí. „Přestěhuj se ke mně. Buď tady každou noc. Když přijdu z práce domů a když se ráno probudím.“

Viděl jsem v jejích očích ostražitost, tak jsem zesílil sevření kolem pasu.

„A není to trochu moc rychlé?“ zaváhala.

„Možná, ale mně je to jedno. Připadá mi to správné.“ Pečlivě jsem studoval její tvář. „Copak ty tady nejsi ráda?“

„Jsem.“

„Je tady spousta místa pro tvé věci. Kuchyň miluješ.“

„To jo,“ přisvědčila zamyšleně.

Šťouchl jsem ji bradou do její. „Dyt' ty *mě* miluješ!“

„Ano.“ Tentokrát to řekla se sladkým úsměvem.

„Tak proč ne?“

Odmlčela se a zvedla ruku. Chytil jsem ji těsně předtím, než by palec zmizel mezi rty.

„Nestane se to, Dee. Rozhodně se mnou neztratíš samu sebe. To bych nikdy nedovolil. Díky tobě jsem silnější, takže totéž udělám já pro tebe. Miluju tě přesně takovou, jaká jsi.“ Ten palec jsem políbil. „S těma deformovanýma ožvykanýma palcema a se vším.“

„Tak jo,“ usmála se.

Nedůvěřivě jsem vytřeštil oči. „Fakt, jo?“

„Ano.“

Políbil jsem ji, dlouze a uvolněně. A jako obvykle, když jsem byl tak blízko u ní, mi pták vyrostl a tlačil ji do boku. Zakňourala a přitiskla se blíž. Pokud jsem se pohyboval opatrně, sex už teď problémem nebyl. O život šlo až tehdy, když jsem se začal pohybovat bez přemýšlení.

Zjistil jsem, že jednoduché a pomalé milování s Dee je stejně uspokojující, jako když jsem ji šukal fakt tvrdě. Pořád jsem na ni mluvil sprostě a chtěl jsem nad vším mít kontrolu. Dee se to také líbilo. Věděl jsem, že až se mé tělo zotaví úplně, zase se vrátíme k mnohem divočejším hrátkám. Do té doby jsem ale prostě jenom chtěl být blízko ní.

Naše oblečení skončilo na zemi. Políbil jsem ji na měkkou pokožku; miluju, jak ji cítím na své, o něco hrubší kůži. Uběhlo mnoho dlouhých okamžiků, během nichž si naše ústa a těla dokazovala vzájemnou lásku a mluvila při tom jazykem příliš intimním na to, aby to mohlo být řečeno nahlas. Pohřbený hluboko v ní jsem se pohyboval lehkými tahy. Zašeptala mé jméno, sevřela mi ramena a držela mě u sebe. Ztratil jsem se v ní a našel takové potěšení, které mi mohla dát jenom ona. Když jsem byl ukrytý v jejím těle, byl jsem doma.

Konečně doma.

O několik týdnů později jsem se jednoho pozdního pátečního odpoledne podíval na hodinky. Život se vrátil do normálu. Měli jsme hodně práce, Dee se ke mně nastěhovala a všechno bylo skvělé.

Protáhl jsem se v křesle, přejel si rukou po hrudi a bolestivě jsem ucukl. Nedávno jsem si nechal udělat tetování přes srdce a pořád to bylo čerstvé. Svě první – a poslední. Napadlo mě to jednou večer a hned jsem si o tom promluvil s Aidenem. Když jsem byl připravený, vzal mě ke svému člověku a ten to udělal. Bylo to něco, co jsem nikdy nechtěl, ale na druhou stranu jsem ani nikdy neplánoval, že se zamiluju. Za oběma odchylkami stála Dee.

Když jsem jí ho ukázal, rozplakala se.

Má Dee, stálo tam kurzivou jako symbol věčnosti. Bylo to soukromé, osobní a jen málokdo to kdy uvidí. Přesně tak málo lidí, jako je těch, kteří mě kdy viděli takového, jaký jsem.

Jakmile se tetování začalo hojit, hned mi chtěla ukázat, jak moc se jí líbí. Ráda po něm přejížděla jazykem a kopírovala inkoustové linie. Mně se to také líbilo.

Vstoupil Bentley a upravoval si rukávy. Jeho sevřenému výrazu jsem se musel usmát.

„Připraven?“

„Nemůžu uvěřit tomu, že jsem se do toho nechal ukecat.“

„Je to tradice, že v noci před svatbou nesmíš nevěstu vidět. Takže jdete na večeři, potom ji odvezeš do hotelu. Já tam vyhodím Dee a Cami, které se k ní připojí.“ Zaklonil jsem se. „Víš, nejsi jediný, kdo se na noc vzdává ženy.“

Odfkl si a posadil se. „*Tvá žena*. Jenom se poslouchej, co říkáš.“

Vtom vešel i Aiden, s koláčkem v každé ruce. „Ty vole, zkusili jste už ty koláčky od Beccy? To je peklo!“

Becca přijela přede dvěma týdny a měla spoustu práce se zabydlováním. Reid se zase až příliš fixoval na nastavení její kanceláře a myslel si, že je potřeba ho vylepšovat skoro denně. Bylo zábavné to sledovat.

Aiden sebou plácl na pohovku. „Už jsem jich dneska měl šest. Zítra se do smokasu asi nevejdu.“

„Prej šest. Spíš tak deset. Pokaždé, když jsem tě dneska viděl, jsi měl v každé ruce koláček. A jeden v puse.“ Usmál jsem se. „Jenom doufám, že Jen přinese vyztužovací knoflíky.“

Aiden mi ukázal prostředníček a obrátil se k Bentleymu. „Připravený na zítřek?“

„Myslím, že jo. Prsten máš, že jo?“

„Už asi posté, ano.“ Aiden se poplácal po kapse. „Je tady.“

„Dobře. Jenom se ptám.“

Bentley se podíval mým směrem a já jsem zvedl ruce. „A já mám všechny papíry, Bente. Kryjeme ti záda.“

„Fajn,“ vydechl.

„V kolik hodin přijdeš?“

„Budu tam už ráno.“

Bentley se rozhodl, že chce poslední noc za svobodna strávit samotný. Protože jsem Benta znal tak, jak jsem ho znal, nepřekvapilo mě to. Bude ten čas chtít využít k přemýšlení, protože takhle on prostě fungoval. Svatba byla naplánována až na podvečer, takže pro sebe budeme mít většinu dne, kdy si můžeme někam zajít.

„Skvělé. Zacvičíme si a půjdeme na snídani. Na jedenáctou jsem nám rezervoval kurt. Dneska večer přiletí Richard a Katy, on se k nám zítra přidá na dvouhru a potom se vydáme do hotelu, kde se pár skleničkami uvolníme, no a potom tě oženíme.“

Bentley přikývl.

Aiden si otřel ústa a olízl si drobký z prstů. „Holky tráví den tím, že se dělají hezkýma.“ Zasmál se. „Nemyslím, že by to potřebovaly, ale to je fuk.“

„Je to jejich holčičí čas. Jen říká že protože jsme ani jeden nechtěli tradiční loučení se svobodou, je to dobrá náhrada. Dávají si kosmetiku, masáže, pedikúru. Holčičí věci. Katy se k nim přidá a Richard půjde s náma. Když už je tady, chce ji trochu rozmazlit. Holky se nemůžou dočkat, až se s ní seznámí.“

„To já mám radši pivo, pizzu a basketbal,“ zasmál jsem se.

„No nevím,“ přemítal Aiden. „Cami se líbí, když si zajdu na pedikúru. Říká, že má ráda, když mám nohy měkké. Mám talentované prstíky, víte.“

Bentley i já jsme zasténali.

„Jdi si pro pár koláčků. Je lepší, když máš plnou pusku.“

Bentley vstal, ale pořád vypadal nervózně. „Tak jo, uvidíme se ráno.“

Odešel a já jsem se podíval na Aiden. „Co děláš večer?“

Zašklebil se. „Strávím ho s tebou. Dee řekla Cami, že když tě nechám samotného, asi se urazíš a budeš se litovat.“

„Ale klidně,“ zamumlal jsem. Dee mě znala dobře. Nenáviděl jsem, že teď musím být bez ní.

Aiden se zasmál a vstal. „Já to chápu, Mad Dogu. Věř mi, že to chápu. Takže si budeme navzájem dělat společnost.“

„Fajn. Tak přines pivo. Spoustu.“

„Jde se na to!“

Druhý den ráno jsem se přes stůl podíval na Aideny. Ten nervózní a úzkostlivý Bentley byl pryč. Na jeho místě seděl roztržitý a usmívající se Bentley, jehož bylo najednou všude plno. Objednal snídani, požádal o skotskou a pokračoval v povídání.

Bentley si nikdy nepovídal. Ani nepil skotskou po ránu.

Mluvil o večeři, o svém domě, o Emmy, Ridge Towers, nemovitostech u jezera, o místních zprávách. Ani na chvíli neklapl. A neustále se díval na telefon a s tím nejpodivnějším úsměvem na tváři pořád něco psal.

Chystalo se něco velkého. Většího než svatba.

„Kolik kofeinu jsi měl, Bente?“

„Pár šálků. V noci jsem moc nespál.“

„Dal jsi Emmy svůj svatební dar?“

„Cože? Jo. Ty náušnice se jí moc líbily.“

Pohlédl jsem na Aideny a zvedl obočí. Ty náušnice zabraly tři návštěvy u Darlene, tucet telefonátů a čtyři kontroly, aby byly dokonalé. A to jediné, co o nich teď řekl, bylo, že se jí líbily?

„Co se děje, Bente?“

„Co jako? Dneska se žením.“

„A krom toho?“

Dlouze vydechl a sáhl si do kapsy. Spiklenecky se nahrbil a ztišil hlas. „Nemyslím, že bych měl něco říkat.“

Vyměnili jsme si s Aidenem další pohledy. „Fajn.“

„Já ale musím.“

Přikývl jsem.

„Emmy mi taky dala dárek.“

„To je, myslím, obvyklé.“

Vytáhl ruku z kapsy a otevřel pěst. „Hele!“

Zahleděl jsem se na hromádku žlutého chmýří. „Co to je, kuřátko? Tys ho zabil v kapse?“

Podíval se na mě. „Ne. Podívej se pořádně!“ Jednu tu věc podal mně a druhou Aidenovi. Zmateně jsem si to od něj vzal. Pak jsem to uviděl.

„A kurva!“

Aiden také pronesl něco pepného.

Podíval jsem se Bentleymu do očí; byly plné radosti. Jiným slovem to snad ani popsat nešlo.

„Já budu táta!“

„No ale... Já jsem myslel...“

„Víš, co jsem se včera v noci dozvěděl?“ Zasmál se. „Když člověk bere antibiotika, tak snižují účinnost antikoncepce. Když jsi měl tu nehodu, Emmy byla nemocná.“ Pokrčil rameny a uši mu nabraly temně rudý odstín. „No a potom jí bylo líp. Tobě bylo líp. Tak jsme to slavili.“

„Musels být překvapený.“

„Posledních pár dní byla nervózní. Z toho, jak mi to má říct.“ Vzal mi ty malé dětské botičky z ruky a třel tu měkkou vlnu mezi prsty. „Byla tak vyděšená, až se trásla. Ale pak...“ Polkl, a když znovu promluvil, byly v jeho hlase zřetelně slyšet emoce i údiv. „To je ten nejlepší svatební dar na světě.“ Se slzami v očích se na nás podíval. „Mám Emmy a budu táta. Mám je navždycky. Je to mnohem víc, než jsem si kdy myslel, než jsem vůbec doufal, že kdy mít budu.“ Podíval se na tu kouli z vlny. „Jsem ten nejšťastnější člověk na světě.“

Já jsem se opřel a nechal tu novinku vsáknout. Čekal jsem, až se dostaví šok.

Až na to, že jsem šokovaný nebyl.

Začal jsem se smát. Aiden ženatý byl. Bentley se oženit chystal a bude otcem. Já jsem žil se ženou, kterou jsem miloval a nemohl jsem bez ní strávit noc.

A to všechno kvůli opotřebovanému batohu a šálku kávy. Tři dívky, které vstoupily do našich životů a díky nimž ty životy byly úplné. Díky nimž jsme *my všichni* byli úplní.

Vstal jsem a všechny nás překvapil tím, že jsem do stoje vytáhl i Bentleyho a objal ho. Aiden vyskočil také a všichni tři jsme se objímali uprostřed rušné restaurace. Mnohem překvapivější bylo, že mi to bylo jedno.

„Jen tak dál, Bentley. Jen tak dál.“

„Dámy a pánové, představuji vám pana a paní Ridgeovy!“

Bentley vstal a nabídl ruku Emmy. Ta se smála, když ji táhl na taneční parket a tam s ní zatočil, aby mu vklouzla do náručí. Oba se zapotáceli a ona se musela chytit jeho hrudi. Úsměv na jeho tváři říkal všechno.

Můj kamarád byl šťastný a zamilovaný. Radost z něj přímo vyzařovala.

Svatba byla dokonalá. Jen profesionálně zvládl každý detail a teď stál opodál, sledoval jejich první tanec a otíral si oči.

V těch šatech, které pro ni Cami navrhla, byla Emmy ztělesněním krásy. Když ji Bentley uviděl, elegantní v krémové krajce, úžasem vydechl. Dee a Cami byly také nádherné. Já osobně jsem si tedy myslel, že nejkrásnější ze všech byla Dee. Když jsem ji měl pro sebe a informoval ji o svém rozhodnutí, jenom se začervenala.

Co se svatby týče, ta byla malá, ale pro Bentleyho a Emmy dokonale na míru. Přišli na ni přátelé, zaměstnanci a blízcí obchodní kolegové. Konečně jsme se setkali s Katy, kterou jsme znali jen z vyprávění. Když nám ji Richard představil, jeho láska a pýcha byly do očí bijící. To přirozené teplo, o němž nám říkal, že vyzařuje, bylo jasné. Všechny nás dostala svým nakažlivým úsměvem a živýma modrýma očima. Často mu vyčítala jeho poznámky, ale on ji vždycky políbil na tvář nebo na vlasy a smál se spolu s ní. Byli skvělý pár.

Graham a jeho žena Laura zůstali v Britské Kolumbii, aby pohlídali Richardovy a Katyiny děti. Byl to jediný způsob, jak si od Katy zajistit souhlas, že na svatbu přijde, a i tak je velice často kontrolovala.

Richard si ji kvůli tomu dobíral, ale v průběhu dne jsem ho několikrát viděl na telefonu. Jeho děvčata toho tvrdého a suverénního podnikatele srazila na kolena a láska, kterou k nim cítil, byla evidentní. Pozoroval jsem ho, když byl se ženou, a to zbožňování v jeho tváři bylo zřetelné. Díval se na ni tak, jako se Bent dívá na Emmy. Aiden na Cami.

Nebo jako se já dívám na Dee.

Připojili jsme se ke šťastnému páru na parketu a já jsem k sobě Dee přitiskl. „Jsi tak nádherná! Už jsem se o tom zmínil?“

„V posledních deseti minutách ne.“

„Promiň mi to. Jsi uhrančivě krásná.“

„Díky,“ usmála se na mě. „Vypadáš moc hezky.“

„Jen se ve smokáčích vyzná.“

Dee se zasmála a přitulila se blíž.

Cítil jsem, jak mě to hřeje u srdce, spokojenost, která mě obklopovala, když se mnou byla Dee. To jediné, co musela udělat, bylo, že se objevila, a má duše pookřála. Chtěl jsem, aby mi byla nablízku pořád.

Jak jsme tak tancovali, do mysli se mi vplížila jedna taková myšlenka a začal jsem mluvit.

„Vždycky jsem si myslel, že manželství je fraška. Něco, co mě nebude nikdy zajímat. Přišlo mi to jako zbytečné, skoro až zastaralé.“

Tázavě na mě pohlédla. „A teď?“

„Je to slib, že? Takový, který se složí veřejně pro všechny, kteří to uslyší. Slib mezi dvěma lidma, kteří se navzájem milují. Slib, že budou spolu. Že se budou milovat a navzájem se podporovat, ať se děje, co se děje. Že ty jsi tou osobou, na kterou se ta druhá může spolehnout.“ Zhluboka jsem se nadechl. „Písemný i ústní slib lásky. Vlastně to je velice krásná věc.“

„Stal se z tebe romantik, Maddoxi Duncane Riley,“ dobírala si mě.

Miloval jsem, když si mě dobírala. Když mě oslovovala plným jménem. Když převzala můj život. Když se na mě dívala, jako bych to byl já, kdo rozsvítil slunce. Miloval jsem na ní všechno. Dokonce i to, jak si kousala ten palec. Už nikdy jsem ani jeden den v životě nechtěl strávit bez ní po boku.

Přestala tančit a já jsem ji zatáhl do kouta.

„Tys udělala jednu důležitou věc, Deirdre Anne Wilsonová. Změnila jsi každou tu hloupou představu, jakou jsem kdy měl o lásce.“

Vytřeštila oči. „C-co to říkáš?“

Ukázal jsem do místnosti. „Chci tohle.“

„Nerozumím. Chceš tančit?“

„Ne, já to chci všechno. Chci si tě vzít. Sdílet s tebou první tanec jako manžel a manželka. Aby svět viděl, že ty jsi moje a já že patřím k tobě.“

Hleděla na mě s ústy otevřenými v šoku.

„Vždyť už spolu žijeme, copak ti to nestačí?“

„Možná by mi to stačilo kdysi. Ale teď to chci všechno. Chci s tebou složit ten písemný a ústní slib lásky.“

Přejel jsem jí rukama po ramenou a vzal její tvář do dlaní. „Chci to. S tebou. Prosím, řekni mi, že to můžu mít.“

Měla oči jako podšálky. Když jsem ji k sobě přitáhl, cítil jsem v jejím těle napětí.

„Neutíkej, zlato. Jsme to pořád jenom my. Je to jenom slovo. Řekni ho.“
Trpělivě jsem čekal.

Po tváři se jí pomalu rozléval úsměv. Když jsem to sledoval, rozšiřoval se i ten můj.

„Řekni to znovu,“ zašeptala.

„Bud' se mnou statečná, Deirdre. Slibuju, že tě nezklamu.“

Na tvář jí skanula slza. Políbil jsem ji, ale ústa jsem jí z pokožky neodtáhl.

„Dej mi svůj slib a přijmi ten můj.“

Splynula se mnou.

„Ano.“

Epilog

O dva roky později

Maddox

Na telefonu mi zazvonila připomínka schůzky ve tři hodiny. Ne že bych to připomínat potřeboval. Každý pátek ve stejnou dobu bez ohledu na to, co jiného se dělo.

Byla to ta nejdůležitější schůzka, kterou jsem každý týden měl.

Shodil jsem sako, rozepnul si vestu a obojí pověsil přes opěradlo židle. Košili jsem si nechal, ale vyndal jsem manžetové knoflíčky a uvolnil rukávy.

Do chodby jsem vykročil už se širokým úsměvem, protože jsem věděl, co na mě za zavřenými dveřmi na konci chodby čeká.

Prošel jsem kolem kanceláře, která teď patřila Emmy, a po cestě jsem jí zamával. Ona se zasmála a pozdrav s úsměvem na rtech opětovala. Naproti přes chodbu zase pracovala Dee, ale ta dneska v kanceláři nebyla. Přesvědčili jsme ji, aby vstoupila do společnosti. Pracovala s Billem, naším právníkem, jako jeho koncipientka; byla vynikající v řešerších a stala se pro společnost skutečným přínosem.

Otevřel jsem dveře a vešel dovnitř. To, co kdysi bývalo dvěma velkými kancelářemi, se nyní stalo jeslemi lomeno hernou, plnou pestrých barev, měkkých hran a nekonečných aktivit na zaměstnání malých mozečků. Často tam byl chaos a hluk, což by mě v určitých okamžicích života nutilo utéct, ale teď jsem si užíval každičky z těch bláznivých okamžiků.

Bentley už tam byl a na podlaze si hrál s dcerou Addison. Byla maličká, ale na hlavě měla záplavu zlatavých kadeří. Vypadala jako Emmy, ale po Bentleym zdělila jasně modré oči. Byla pořád šťastná a veselá, takže okouzlující.

A svého otce měla samozřejmě dokonale omotaného kolem prstu.

Zvedla hlavu a při všem tom slintání a žvatlání se jí podařilo vydrápat se na nohy. Bentley byl hned za ní, a zatímco ke mně capkala, držel ji zpřima. Sklonil jsem se, vzal ji do náručí a zaprděl jí na břicho, až smíchy vyjekla.

„Jak se dneska má holčička strýčka Mada?“ Vyhodil jsem ji do vzduchu a zase ji chytil, zatímco se potěšeně hihňala. „Bavíte se s tátou?“

„Tomu, co dělá, se říká *utahej tátu*,“ zavrčel Bentley. Ale usmál se u toho tak široce, že jsem věděl, že kecá. Dneska měl dobrou náladu, lepší než obvykle, a jeho chování skoro hraničilo s euforií.

Natáhl ruce a já mu Addi vrátil. Něco na něj zabreptala a malýma ručkama ho pohladila po tváři. Zatroubil jí na nos a ona ho chytila za prst a strčila si ho do pusinky.

„Zase zoubky?“ zeptal jsem se a pohladil růžová kolečka na jejích tvářích.

„Ano. Emmy jí do dásní vetřela takovou tu věc, takže to pomohlo.“

Vtom se z rohu ozval můj oblíbený zvuk a já jsem se zazubil. „Omluvte mě.“

Přešel jsem místnost a usmál se na Maggie, ženu, která měla jesle na starost.

„Je na vás natěšený. Myslím, že už čeká.“

Přes okraj postýlky jsem nakoukl na svého syna. Baculatá tvářička byla samý úsměv, kopal nožičkami a mával rukama, abych ho zvedl.

„Nazdar, kámo,“ zašeptal jsem, když se mi přitulil ke krku a těma maličkýma ručkama mě objal. „Jak se má můj kluk?“

Políbil jsem ho na hlavu. Přivinul se ještě blíž a já jsem ho hladil po zádech a vyhříval se v jeho teple. Můj kluk byl velký mazel.

Když jsem se oženil s Dee, myslel jsem, že vím, co je to láska.

Ale na lásku, kterou cítím ke svému synu Braydenovi, mě nepřipravilo vůbec nic.

S Dee jsme se vzali při tichém obřadu nedlouho poté, kdy měli svatbu Emmy a Bentley. Všichni jsme si zaletěli na Bahamy, kde jsme si vyměnili sliby pod horkým a jasným sluncem. Byli jsme obklopeni nejbližšími přáteli, včetně Reida, Sandy, Jena, Beccy, Richarda a jeho rodiny. Najal jsem soukromé letadlo, takže jsme měli pohodlí a víkend jsme si užili všichni. Obřad jsme měli prostý, protože takoví jsme byli my. Dee ani nechtěla zásnubní prsten, takže Darlene vyrobila nádherný prsten věčnosti, kroužek posázený překrásnými diamanty, věčnými jako má oddanost. Já jsem miloval hmotnost toho těžkého platinového kroužku, který mi jako trvalou připomínku našich slibů na prst navlékla Dee.

Ani ne rok po návratu do Toronta Dee otěhotněla. I když jsme o tom mluvili a ona přestala brát antikoncepci, stejně to pro nás byl šok.

Dee mi podala vysokou krabici. Zmateně jsem ji otevřel, prohlížel si její obsah a probíhaly mnou tisíce emocí.

V krabici ležela má rozbitá lampa, ten jediný drahocenný předmět, který jsem dokázal celé ty roky schovávat. Třesoucícma se rukama jsem ji zvedl. Nákladák byl opravený a čerstvě natřený. Byl připevněný k základně a vedle ní stála nová pouliční lampa. Ta měla modré stínítko a na něm další kamiony.

Když jsem přejížděl prsty po té opravené vzpomínce, kterou jsem znovu viděl jasně a zřetelně, vyhrkly mi do očí slzy. Maminčin dotek, sladký úsměv a zvuk jejího hlasu, když mi četla. A tohle všechno mi Dee dala spolu s darem tak osobním, že to pomohlo vyléčit tu část mého já, o níž jsem si ani neuvědomoval, že je stále zlomená.

Bylo to opraveno. Restaurováno s láskou.

Tak, jako mi Dee restaurovala srdce.

Příběh té lampy znala, i to, jak moc pro mě ty rozbité kusy znamenají. Podařilo se jí udělat koláž z těch několika fotek, které se mi podařilo zachránit, a tohle zarámované memento mi stálo na stole hned vedle naší fotografie ze svatebního dne.

„Jak?“ podařilo se mi zeptat skrz slzy, protože už jsem se nestyděl dávat najevo pocity.

Dee mi vzala tvář do dlaní a setřela mi je. Hlas měla plný lásky a něžný výraz. „Nechala jsem to opravit. Myslela jsem, že bys to mohl chtít do pokoje našeho dítěte.“

Můj pohled sklouzl z obličeje na břicho, na lampu a zase zpátky k obličeji.

„Na-našeho dítěte?“

Vtiskla mi do ruky nějakou tyčinku. „Dokázali jsme to, Maddoxi! Budeš táta!“

Ohromnost těch slov mě zasáhla, až když jsem uviděl ty dvě modré čárky. Horečnatě jsem přemýšlel, jak to všechno zvládnou. Děti se nedodávají se žádným návodem. Po většinu času nedodržují žádné harmonogramy nebo obvyklý řád. Báł jsem se, že nebudu dobrý otec, protože jsem neměl žádný příklad hodný následování.

Co když zklamou?

Potom jsem si vzpomněl na Richarda a na tu lásku, kterou svým ženám prokazoval. Na to, jaký byl, když byl s nimi. Myslel jsem na tu změnu, která se odehrála v Bentleym. Naslouchal jsem uklidňujícím slovům Dee.

„Bude z tebe úžasný táta, Maddoxi. Dáš našemu miminku lásku, rád a bezpečí. To je všechno, co děti potřebují. A ty máš tolik lásky, kterou jim můžeš dát!“ řekla s něžným pohledem. „Já to vím, protože mně to dáváš každý den.“

Díky těmto přesně cíleným slovům jsem se uklidnil. Přitáhl jsem si ji do náručí a hlubokými polibky jí poděkoval za dary, které mi dává ona. Mou vzpomínku, mé dítě. Můj neuvěřitelný život.

To všechno díky ní.

Zavzpomínal jsem na její těhotenství. Na kontroly u lékařů, ultrazvuky. Na kurzy. Četl jsem knížky, díval se na videa a každý den jsem jí mluvil na břicho. Postýlku jsem postavil sám. Dobře, tak mi pomohli Bent s Aidenem a hodně jsme u toho nadávali, ale zvládli jsme to. Když jsem zjistil, že se nám narodí chlapec a že budu mít syna, nedokázal jsem tu radost ani vyjádřit.

Sledovat, jak se rodí, bylo jedním z největších okamžiků mého života.

Pojmenovali jsme ho po dvou lidech, kteří pro mě znamenali víc, než kdy dokážu vyjádřit. Jsou to mí nejlepší přátelé, bratři.

Bentley Ridge a Aiden. Brayden.

Do hrudi mě zakopaly malé nožičky, což mě polekalo a přivedlo zpátky do přítomnosti. Přenesl jsem Braydena k Bentleymu a posadil se vedle nich. Addi okamžitě začala něco žvatlat a poplácala Braydena po tváři. Milovala ho a on ji sledoval velkýma zelenýma očima a s bezzubým úsměvem. Posadil jsem si ho na koleno a pevně držel. Začal mě tahat za krátké rukávy – to byla jedna z jeho oblíbených her.

Dveře se otevřely a vstoupil Aiden s dcerkou v náručí. Bylo to maličké miminko, což v jeho masivním objetí ještě víc vynikalo.

„Pardon, ale musel jsem přebalit drahouška.“ Zamával si rukou před obličejem. „Na to, jak je maličká a roztomilá, se mi z ní chce často blít.“

„To má po tátovi,“ zasmál jsem se.

Aiden se posadil a něžně si Avu posadil do klína. Addi zatleskala a s Bentovou pomocí se naklonila a políbila Avu na čelo.

„Hodná holčička, Addi,“ zavrňel na ni. „Mimi Ava je tak maličká, že? Musíme na ni být opatrní.“ Zahihňala se a strčila si kousací kroužek do úst.

Aiden sklonil tvář a zabroukal na Avu. „Že, holčičko?“

Dívala se na něj očima, které v porovnání s obličejem působily až obrovsky. Pohnula nohama a zakopala do zavinovačky.

„Jak se má Cami?“

S úsměvem zvedl hlavu. „Skvěle. Jen ji hodně zaměstnává s novými návrhama, které potřebuje. Podnikání jenom kvete.“

Cami byla jediná z našich manželek, která nepracovala pro BAM. Založila si firmu na návrhy oděvů a pracovala z domova. Využili jsme přirozeného světla a nechali jsme jí od Vana postavit mezipatro nad Aidenovou tělocvičnou, kde šťastně navrhovala svá mistrovská díla. Na tvorbu oděvů si také pronajala prostory ve stejné budově jako Jen a zaměstnala nadané švadleny. Do práce se po porodu Avy vrátila teprve nedávno. Moc ráda měla dítě u sebe, ale hrálo ji vědomí, že když má jinou práci, Ava je bezpečně tady v Maggiině péči a poblíž Aideny.

Což mě přivedlo k hlavnímu bodu dnešního setkání.

„Takže, Aidene, cos zjistil?“

Zvedl si Avu k rameni a její maličké tělíčko se mu celé vešlo do dlaně.

„Je tady pár fakt dobrých jeslí. A pár fakt špatných. Myslím, že náš plán rozšířit jesle do dalšího patra a najmout víc personálu by mohl vyjít.“

Odkáslal si. „Fakt nechci, aby mi drahouška hlídal někdo cizí, ani až bude starší.“

„No jo, ale nakonec je stejně budeme muset nechat jít do školy.“

„Ale ještě ne.“

Brayden něco zabručel a zatahal mě za košili. Bentley se sklonil, nabídl mu žirafku a zapískal s ní. Brayden ji chytil, ale protože měl dětské ručičky pořád tak nekoordinované, praštil se s ní do obličeje, načež se zamračil. Vypadal přitom tak moc jako Dee, až jsem se musel zasmát. Podržel jsem mu ji a zapískal s ní tak, až se nadšením rozvrňel.

„Myslím, že to rozšířit musíme,“ zazubil se Bentley. „Můžeme najmout další pečovatelky, nabídnout to zaměstnancům jako bonus a... ehm...“ hlas se mu vytratil a uši zrudly.

Okamžitě jsem věděl, že ta jeho euforická nálada má nějaký důvod.

„Emmy je zase těhotná?“

Rozzářil se. „Jo. Budu ty jesle potřebovat ještě hodně dlouho.“

Přejel jsem Braydenovi rukou po jemných vláscích na hlavě a usmál jsem se. „Já taky.“

Aiden na mě zíral s pusou dokořán. „Braydenovi je teprve šest měsíců!“

„Co na to říct? Mí kluci jsou odhodlaní. Je to brzo, ale Dee je znovu v tom,“ smál jsem se. „Radši nás brzo dožeh, Aidene.“

„Ava má devět týdnů,“ zamračil se. „Dejte mi pauzu.“

Dovnitř se vloudal Reid. „Myslíš jako, dejte pauzu Cami.“

Složil se na podlahu a prosebně vztáhl ruce. „Potřebuju dítě. Jakékoli dítě!“

Addi se začala vrtět a natahovat ručky, a tak ji Bentley zamračeně podal Reidovi. Ten to s dětmi uměl tak nějak od přírody, ale Bentley se o svůj čas s Addi dělil nerad.

Reid vzhlédl od pobrukuující Addi. „Co jsem to slyšel těsně předtím, než jsem se přidal k tomuhle dětskému kruhu pravdy? Přijdou nám sem ještě další prcci?“

„Ano,“ zasmál jsem se.

Zvedl ruku a ťukli jsme si pěstmi. Pak totéž zopakoval s Bentleyem. „Gratuluju! Víc mozečků, který můžu formovat. Do těch novejš jeslí musíme přidat nějaký počítače. Děti to všechno milujou a já je to můžu naučit.“

„Vrať mi Addi,“ vyžadoval Bentley a natahoval se pro dceru.

„Ne, je u mě šťastná.“

Bentley mi vytáhl Braydena z náručí.

„Hej!“

Ignoroval mě a škádlil Braydena svou kravatou. „Připraveni na velké stěhování?“ zeptal se.

Fáze jedna Ridge Towers byla dokončena. Jak Richard předpověděl, vyprodáno bylo už dávno předtím, než jsme začali kopat, a na druhou fázi už byl čekací seznam. Já jsem si koupil byt v nejvyšším patře. Čtyři pokoje a střešní terasa s výhledem na vodu – bylo to velkolepé. Dee byla doma a balila nějaké věci na poslední chvíli. Zbytek zvládli stěhováci a zítra to půjdeme sepsat.

„Jo. Všechno hotovo.“

„Já svůj byt dostanu příští týden,“ zazubil se Reid. „Pořád dělám nějaký vychytávky na upgradu zvukovýho systému.“

„No jasně.“

„Bude to fantastický.“

„Je Becca vzrušená?“

„A jak!“

„Jak bylo na chatě?“ zeptal jsem se s úšklebkem Aideny.

Usmál se, až se mu nakrčily koutky očí. „Úžasně. Jedeme tam na víkend. Cami si myslí, že by tam měla pár týdnů zůstat. Využít ten klid a výhled jako inspiraci.“

Van to tam se svým týmem celé přestavěl, takže to tam bylo velkolepé. Byla tam veranda, jakou chtěl Aiden, podkroví, v němž mohla Cami pracovat, a spousta prostoru pro jejich rozrůstající se rodinu. Věděl jsem, že jednoho dne – už brzy – tam budou žít nastálo, a teď jsem pochopil proč. Měl jsem radost i za něj.

„Všichni musíte přijet na návštěvu.“ Aiden šťouchl Bentleyho do nohy. „A ty musíš začít stavět.“

„Už brzo,“ ušklíbl se Bentley. „Dítě číslo dvě mi trochu změnilo plány.“

Musel jsem se zasmát. To děti rozhodně dělají.

„Nějak to vymyslíme. A dokončíme to letovisko. Teď, když jsou Ridge Towers skoro hotové,“ řekl s úšklebkem, „a než začneme další.“

Našli jsme další kus půdy a Ridge Estates byly v režimu plného plánování. Tentokrát se jednalo o uzavřenou komunitu pro dospělé. Návrhy byly spektakulární a investoři žadonili, aby mohli být součástí projektu.

Vzal jsem si Braydena od Bentleyho. Ten si hned vzal Addi a Reid se zamračil. Obrátil se na Aideny, ale ten zavrtěl hlavou. „Ne, musíš si udělat svoje.“

Reid si prohrábl vlasy a zatvářil se zasněně.

Rozhlédl jsem se po „dětském kruhu pravdy“. Mí nejlepší přátelé, naše děti. Život byl dobrý – ne, byl skvělý. Naše společnost byla silná, naše osobní životy ještě lepší. Všichni jsme za sebou měli dlouhou cestu. Spolu.

Reid byl neocenitelným přírůstkem.

Prohlížel jsem si ho. Vyzrál a zesílil. Byl širší a silnější. Sebejistější. Vlasy nosil nakrátko a oblékal se *business casual*, k roztrhaným džínům a tričkům se vracel jen o víkendech. Stal se pevnou součástí našeho týmu a my jsme ho odměnili malým podílem ve firmě. Zasloužil si to.

Zamyslel jsem se nad tím, jak dlouho asi potrvá, než se k nám připojí v našem každotýdenním setkání tátů s dětmi s nějakým vlastním. Věděl jsem, že je to něco, co chce.

Měl toho za sebou tolik, ale nakonec to všechno ustál. Většinu jsme toho prošli s ním, on se ale musel hodně snažit, aby se mu jeho sny splnily. Byl jsem na něj pyšný.

Vyprávění toho příběhu je ale na něm. A že to je nějaký příběh!

Seznámili jste se s muži z BAM. Teď poznáte rebela.

Reid

Kdo je Reid Matthews?

Dítě, opuštěné a nemilované.

Napospas osudu ponechaný a opovrhovaný teenager, který své vynikající technické znalosti zneužíval pro špatné účely.

Během dospívání se nad jeho budoucností vznášel stín záznamu z vězení a jeho život se stal nekonečnou smyčkou samoty.

Dokud nedostal druhou šanci a nezačal mu nový život.

Dokud se na obzoru neobjevila kariéra, o níž se mu mohlo jenom zdát, a dokud nebyl obklopen lidmi, kteří mu dokázali, že rodina a domov nejsou jen slova.

Dokud mu jedna dívka neukázala ten nejlepší a nejsložitější kód, jaký kdy mohl napsat.

Lásku.

Poznámka autorky

Někdo se může kvůli depresím, úzkosti a jiným myšlenkám cítit izolovaný.

Vězte, že nejste sami. Pokud s tím bojujete, kontaktujte odborníka na duševní zdraví. Někdo je připravený naslouchat. V České republice můžete kontaktovat například:

Linku bezpečí (pro děti a mládež): 116 111

Modrou linku: 608 902 410

Rozcestník linek důvěry podle krajů:

<http://www.capld.cz/linky-duvery-cr>

Případně se vždy můžete obrátit na krizová centra psychické pomoci (Riaps, Remedium a další).

Poděkování

Jako vždy existují lidé, kterým chci poděkovat. Těm, kteří stojí za všemi slovy povzbuzení a podpory. Lidem, kteří z mnoha důvodů vznik těchto knih umožnili.

Mí čtenáři – děkuji vám za to, že jste této sérii dali šanci. Jsem moc šťastná, že máte BAM tak rádi!

Deb, děkuji. Tvůj přínos je neocenitelný, tvé přátelství je dar. Tolik knížek! A tady jich je mnohem víc!

Liso, tvé poznámky mě rozesmívají a tvé zkušenosti mé knihy zlepšují. Díky.

Denise, moc oceňuji tvou podporu. Je mi ctí, že o tobě můžu mluvit jako o kamarádce.

Caroline, děkuji – tvé bystré oči a nadšení pro mě tolik znamenají.

Beth, Shelly, Janett, Darlene, Carrie, Suzanne, Trino, Mae, Jeanne, Eli – mám vás ráda, to je všechno.

Flavie, děkuji ti za podporu a za víru v mou práci. Podle mě jsi hvězda.

Karen, má úžasná agentko a kamarádka. Jsi to největší ze všech požehnání v knižním světě. Děkuji ti za všechno, co děláš. Ani nevím, čím bych měla začít seznam toho, jak moc mě povzbuzuješ, podporuješ mě a pomáháš mi. Mám tě tak moc ráda! Posílám objetí.

Všem bloggerům, čtenářům a zejména svému novému redakčnímu týmu. Díky za všechno, co děláte. Za to, jak přímo křičíte svou lásku ke knihám, za všechno to zveřejňování, sdílení – za vaše doporučení, díky nimž mám pořád plný seznam toho, co si mám přečíst, a za všechnu tu podporu, kterou mi prokazujete a jíž si tak cením.

Děkuji svým kolegům spisovatelům, kteří mi prokázali tolik laskavosti. Budu následovat vašeho příkladu a pošlu to dál.

Christine – tobě děkuji za to, že má slova vypadají hezky!

Melisso – díky tvým obálkám mé knihy tak září. Tvé slogany a bannery jsou velkolepé. Děkuji!

Své čtenářské skupině, Melaniiným mimoňkám – miluju vás všechny.

A konečně – svému Matthewovi. Děkuju ti za trpělivost, když mě ztrácíš na mnoho dní. Za chvíle, kdy jsem zase zapomněla na večeri a kluci

s pizzou se na tebe zase šklebí. Za to, že musíš poslouchat, jak si pořád něco mumlám o svých postavách, jako by stály přímo přede mnou (protože tam jsou), a za porozumění. Děkuju ti za to, že mě miluješ a podporuješ. Jsi můj největší dar.

Melanie Moreland

